

Ock-Soo Park Pásztor

1944-ben született, Isten kegyelméből 1962-ben született újjá. Ezután beiratkozott a „Shield of Faith” missziós iskolába, majd hirdetni kezdte az evangéliumot.

„A bűnbocsánat és az újjászületés titka” című könyv szerzője, mely nem csak Koreában, hanem az egész világon ébresztőt fújt és bizonyosságot adott a hívők számára, beleértve azokat a prédikátorokat, akik befedik a Földet az evangéliummal.

Az Ige szolgálója, aki bátran hirdeti Jézus Krisztust és az evangéliumot minden embernek, akivel találkozik.

„Újjászületésem előtt bármit is tettem, semmi sem sikerült. De miután újjászülettem, egyetlen alkalommal sem szenvedtem vereséget.”

Számtalan esetben volt életveszélyben: afrikai evangélizációs útján a malária miatt, Dél-Amerikában egy vadállat támadása miatt, Indiában, Orisszába a radikális hinduk fenyegetése miatt. De mindezeket figyelmen kívül hagyva hirdeti az evangéliumot, minden országban, minden nemzetnek.

2005-ben a Los Angeles Times és a New York Times kéthetente közzé tette Ock-Soo Park Pásztor prédikációit.

Ő az IYF (International Youth Fellowship) megalapítója, továbbá olyan pedagógus, aki a hit segítségével megváltoztatja a problémás fiatalokat és a jövő felsővezetőit neveli.

Jelenleg Gangnamban szolgál, a Jó hír Misszió gyülekezetének pásztoraként.

Bűnbánat és hit

A bibliai idézetek a Károlyi Biblia szövegeit idézik.

1. kiadás: 2007

Szerző: Ock-Soo Park

fordította Farkas Sándor

Jó Hír Misszió

Budapest 1147

Ilosvai Selymes utca 110.

Bűnbánat és hit

Ock-Soo Park

Előszó

Júdás Iskariótes elárulta Jézust, amit aztán megbánt és bűnbánatot tartott. Így kiáltott: „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért.” - majd visszaadta a főpapoknak és a véneknek a harminc ezüstpénzt. Ám Júdás Iskariótes bűnbánata nem vezetett szabaduláshoz.

Júdás Iskarióteshez hasonlóan én is hosszú időn keresztül gyakoroltam bűnbánatot a bűneim miatt. Ezt a megbánást, beismerést és bűnbánatot minden nap elismételtem: „Uram, loptam, hazudtam és gyűlöltem.”

Isten kegyelmének köszönhetően egy napon rájöttem, hogy a bensőm gonosz. Felismertem, hogy ez az oka annak, hogy gonosz, mocskos, trágár és közönséges vagyok. Felsimertem, hogy nem lehet hitem, hiszen a bensőm, amiben gonoszság lakozik, még a múltbeli tetteimnél is mocskosabb. „Alapvetően gonosz ember vagyok. Nem tudok jót tenni. Mocskos vagyok.” Azóta megtagadom önmagam, nem bízek magamban és eldobom a gondolataimat. Így Jézus csodálatos módon a szívembe költözött, az életem tisztává vált, a bensőm pedig megváltozott.

Az igazi megbánás megváltoztatja az emberek szívét. Mióta hirdetem az Igét, számtalan esetben láttam embereket, akik ezt befogadták, megtagadták magukat és új életet élnek.

Hálát adok az Úrnak, hogy ezt a prédikációt, mely az Olimpiai Sportcsarnokban tartott evangélizáción hangzott el, könyv formájában is kiadhattuk.

Azt kívánom, hogy Isten Szentlelke betöltsön minden olvasót, miután megszabadultak a bűneiktől és elnyerték az újjászületés kegyelmét.

2006.07.02.

Ock-Soo Park Pásztor, Jó Hír Misszió, Gangnam Gyülekezet

Ock Soo Park

Tartalomjegyzék

Előszó	4
1. Péter bűnbánata	9
2. Júdás Iskariótes bűnbánata	49
3. Pál Apostol bűnbánata	85
4. Káin bűnbánata	125
5. Dávid bűnbánata	177
6. A főpohárnok hite	215
7. Megbocsáttattak néked a te bűneid	257
8. Ábrahám hite	305
9. József könnyei	351

1.

Péter bűnbánata

1.

Péter bűnbánata

Szeretettel üdvözlök Mindenkit!

Itt, az Olimpiai Sportcsarnokban másodszor rendeztük meg az IYF World Camp nyitó ünnepségét, illetve harmadik alkalommal az IYF Nemzetközi Tábort. Eddig a Jamsil Sportcsarnokban tartottunk konferenciákat. Nagyon hálás a szívem, hogy egész héten keresztül egy ilyen csodálatos helyen oszthatom meg Önökkel Isten Igéjét. Biztosan rengeteg esemény kerül megrendezésre itt, az Olimpiai Sportcsarnokban. Hiszek abban, hogy az Úr elégedetten tekint ránk, amiért az evangélium Igéjét megosztjuk egymással.

Ma este Máté Evangéliumának 26. fejezetéből olvasunk, a 69. versről kezdve, a 75. versig.

„Péter pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. Ő

pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. Mikor pedig kiméne a tornácra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala. És ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged. Ekkor átkozódni és esküdözni kezdte, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen síra.”

Megbánás, mint a változás pontos folyamata

Ez alkalommal a megbánás és a hit témájáról prédikálok Önöknek.

Egyetemista fiatalokat képezünk és küldjük őket világszerte egy-egy évre, mint kis misszionáriusokat. Ezen diákok legtöbbször olyan fiatal, akik csak önmagukért élnek. Ám ahogy Isten Igéjét prédikálom nekik, hatalmas változáson mennek keresztül. Amikor ennek tanúja vagyok, a szívemben nem érezhetek mást, mint végtelen hálát. Az idén már összegyűjtöttük és jelenleg is képezzük azokat az egyetemistákat, akik 2006-ban kis misszionáriusok lesznek külföldön. Ők, akik részt vesznek a szemináriumi képzéseken és találkoznak azokkal a diákokkal,

akik előttük jártak, rendkívül elcsodálkoznak elődjeiken és azt kérdezik:

- Pásztor, ez után a négy napos képzés után milyen hosszú lesz a következő képzésünk?

- Három hét.

- Ilyen rövid idő alatt mi is akkora változáson megyünk majd keresztül, mint ők?

Ezt a kérdést minden diák felteszi.

A legutóbbi, gimcheoni központunkban tartott képzésünkön, október 27-30-ig a diákok rengeteget változtak. Közülük sokan ma este is itt vannak. Amikor mi, tanítók láttuk az ő átalakulásukat, igen elcsodálkoztunk.

A múlt héten volt egy konferenciánk a KBS Csarnokban, Ulsanban. Itt került megrendezésre egy találkozó az IYF-en résztvevő diákok számára, amelyen bemutattak egy színdarabot. A színdarab egy igaz történetet mutatott be. Egy olyan diák életét tárta elénk, aki az októberi képzésen kapott üdvösséget. A legtöbb résztvevő a színdarab alatt elsírta magát. Hogy lehetséges, hogy egy ember élete ilyen hatalmasat változik?

Azok közül, akik most itt vannak, némelyek tíz, húsz, vagy akár harminc éve járnak gyülekezetbe.

Milyen jó lenne, ha megfelelő lelki életet élhetnénk! Szeretnél hittel élni? Azt szeretnéd, hogy az imádságaid teljesüljenek? Szeretnél betöltekezni a Szentlélekkel? De bárhogy próbálsz,

nem sikerül?

A Biblia egészében az után kutattam, hogy milyen módon változtak meg az emberek. Péter megváltozott, Pál Apostol megváltozott és a szamaritánus asszony is megváltozott. Mind-egyikük változását egy bizonyos folyamat előzte meg. Ez a folyamat, amely változáshoz vezet, nem más, mint a megbánás folyamata.

Szomorú, hogy manapság Koreában, a legtöbb gyülekezetben nem pontosan és nem biblikusan tanítják a megbánás folyamatát. Egyszerűen azt mondják az embereknek, hogy vallják meg a bűneiket.

„Istenem, ilyen és ilyen bűnt követtem el, bocsáss meg nekem!” – így élnek az emberek a lelki életüket. Megbánnak és vétkeznek, aztán megint megbánnak és megint vétkeznek. Ám annak ellenére, hogy százszor, ezerszer vagy tízezerszer is megbánnak a bűneiket, nem képesek megszabadulni azoktól.

Múlt tavasszal a Jamsil Sportcsarnokban a Rómaiakhoz írt levél 3. fejezetéről prédikáltam. Ezt megelőzően a Szentek Szentjéről és Noé özönvizéről beszéltem. Ma pedig az igazi megbánásról szeretnék prédikálni.

Ha végigkövetjük a Bibliában leírt, igazi megbánás folyamatát, megfigyelhetjük, hogy hasonló ahhoz a folyamathoz, amikor egy törött szerszámot a kemencében megolvasztanak, végül egy teljesen új szerszám lesz belőle. A szívünkben is hasonló dolog történik. Azt a folyamatot, melynek eredménye egy igazi

változás, a Biblia megbánásnak nevezi.

Ma este lépésről lépésre fogom átvenni Önökkel a megbánás folyamatát.

Hogyan történt Péter megbánása és hogyan változott meg? Hogyan bánta meg Iskariótes Júdás a bűneit és miért volt képtelen Isten kegyelmét fogadni? Milyen volt Pál Apostol megbánása, ami által igaz hitet nyert? Milyen lelki életet élt Káin? Milyen volt az ő megbánása?

A fenti példákön keresztül fogunk rávilágítani a saját életünkre úgy, hogy megkeressük a közöttük lévő különbségeket. Ha mostantól kezdve csak annyit tesznek, hogy végighallgatják a prédikációmát, meg vagyok győződve róla, hogy igazi hit lép a szívükbe. Teljes szívemből remélem, hogy megkapják ezt a kegyelmet.

A zongorán felszabadultan kell játszani

Nem sokkal azután, hogy a feleségemmel összeházasodtunk, gyönyörű lányunk született. Nem tudom, Önök hogy vannak ezzel, de el sem tudom képzelni, hogy ilyen gyönyörű lány létezik még a világon. Amikor kicsi volt, rengeteg eseményre vittem magammal. Egy alkalommal, amikor a lányom négy vagy öt éves lehetett, egy expressz buszon utaztunk és egy fekete bőrű ember ült mellettünk. Én észre sem vettem, de amikor a lányom rámeredt a fekete ember arcára, felkiáltott és elkezdett sírni. Nagyon sajnáltam a dolgot és elnézést kértem a fekete

úriembertől. Mondtam neki, hogy a lányom azért viselkedik így, mert még sohasem látott más nemzetiségű embert. Elmosolyodott és azt mondta, hogy minden rendben van. Néhány ember a közelben helyet cserélt velünk, csokit adtak a lányomnak és folytattuk tovább az utunkat.

Amikor még nőtlen voltam, arról álmodoztam, hogy egyszer lesz egy lányom, akit zongorázni fogok taníttatni. Elképzeltem, hogy amikor elfáradok, szólok a lányomnak, hogy játsszon valamit, és én csak hallgatom, ahogy játszik a zongorán. De miután megházasodtam, és megszületett a lányom és a fiam, a körülményeink egyre nehezebbé váltak.

Mivel a hétköznapi megélhetéssel voltunk elfoglalva, arra sem volt időnk, hogy a lányunk zongorataníttatásán gondolkodjunk, arról nem is beszélve, hogy a taníttatás költségét sem engedhettük meg magunknak. A gyerekeink úgy nőttek fel, hogy nem tudták, milyen is egy magánóra.

Egyszer az egyik pásztor felesége nekünk ajándékozott egy használt pianínót, amin ő játszott, mielőtt férjhez ment. Biztosan azért történt ez, mert olyan sokat álmodoztam arról, hogy a lányom gyakran játszik majd zongorán. Beyert játszott, a kezdők zongoradarabjait és himnuszokat. Bár elég későn kezdett el zongorát tanulni, az istentiszteleteken zongorakísérettel szolgált. Amikor a lányom felnőtt, teljes szívéből vágyott rá, hogy zongorázni tanuljon. Az Államokba ment, ahol egy híres professzortól tanult zongorázni. Egy alkalommal a lányom

zongorajátékát hallgatva azt gondoltam: Ez Igen! Ez a professzor igazán jól tanít!

A lányom zongorajátéka igen sokat változott. Néhány évvel később Oroszországba utaztam a lányommal. Szentpéterváron – amit régen Leningrádnak hívtak és a zene egyik fővárosának is mondják – egy világklasszis zongorista, Izabella Yurievna Krasnova üdvösséget kapott. Boldog volt, hogy üdvösséget kapott. A lányom elkezdett zongoraleckéket venni tőle. Amikor Oroszországból visszatért Koreába, mielőbb látni akartam, így feleségemmel kimentünk a repülőtérre, hogy találkozzunk Vele. Nagyon boldog voltam, hogy láthatom Őt, mivel rég nem találkoztunk. Az autó hátsó ülésén ült, én pedig vezettem. A szája be sem állt, rengeteg élményt akart elmesélni, ami Oroszországban történt Vele. Többek között beszélt a zongorázásról is.

- Apa, te ismered a zongorát! Gondoltad volna, hogy nem attól működik, mert uralni akarom? A zongorának és nekem egygyé kell válnunk. Azelőtt, amikor még azt hittem, nekem kell uralnom a zongorajátékomat, hiába tettem meg mindent, hogy jól zongorázzak, nem sikerült. Vagyis el kell felejtenem, amit korábban hittem. A professzor, aki tanított, mindig azt mondta, hogy a zongorajáték olyan, mint a virágöntözés. Amikor a virágföldre vizet öntünk, a víz beszívódik. Hasonlóan, nekem is egygyé kell válnom a zongorával. Apa, ez pont olyan, mint a lelki élet!

- Valóban? Akkor most eszerint zongorázol?

- Igen. Bár ugyanazon a zongorán ütöm le ugyanazokat a billentyűket, ha oldottan játszok, a hang tisztává, puhává és fényessé válik. Oldottnak kell lennem, hogy létrejöjjön az az érintés, amely ilyen hangot képez.

- De hát a hang akkor keletkezik, amikor leütöd a billentyűt, nem? Miért kell oldottnak lenned ahhoz, hogy hangot képezz? De hát mit is tudok én a zongorázásról? Dó, ré, mi fá - ez minden. Amikor az ember zongorázni tanul, szorgalmas munkával jut előbbre és előbbre. Ily módon eljuthat egy bizonyos pontig, ám a következő szinten a játéknak már titka van. Hogyne lenne különbség a Koreában tanuló zongoristák között, és azok között, akik egy zenei kultúrával rendelkező országban tanulnak zongorázni! Koreában a zenének ezt a világát nem lehet megtanulni.

Az IYF tanárai között van egy tanár, név szerint Young-Woo Jin, aki nagyon szereti tanulmányozni a növényeket. Az istentiszteletemen a következő Igét hallotta:

„Ami az embernek lehetetlen, Istennek lehetséges.”

Egy nap olvasott egy tudományos elméletet a taxolról. A taxol a rákellenes gyógyszer alapanyaga, amit yew fából állítanak elő. Négy darab százéves yew fát kell kivágni és feldolgozni, hogy 1 gramm taxolt nyerjünk belőle. Egy grammból 35 - 50 adag rákellenes gyógyszert lehet készíteni. Vannak határai a yew fa utánpótlásnak, ezért sok orvos világszerte tanulmányozza a

yew fa termesztését, ám eddig nem jutottak eredményre. Ez a tanár egyszer azt olvasta egy tudományos értekezésben, hogy a taxol nagyobb mennyiségben történő előállítására lehetetlen. Miután ezt olvasta, eszébe jutott az Ige:

„Ami az embernek lehetetlen, Istennek lehetséges.”

Akkor hát Isten fogja ezt megoldani – gondolta. Ettől kezdve kutatásokba kezdett a laboratóriuma vezetőjével.

Azért kezdte el a kutatást, hogy legyőzze a rákot. Szabadalmat adott ki, és az Edinburgh-i Egyetemmel együtt a taxol előállításnak projektjén dolgozik. Ez az, amit szeretnék mondani ezekben a napokban. Ne legyenek rákbetegek, de ha így kell lennie, akkor várjanak vele két évet. Ezt azért mondom, mert két év múlva elegendő taxolt tudnak előállítani.

Young-Woo Jin azt mondja, hogy a növényteni tudósok világszerte tanulmányozzák a növények összetételét, ám a kutatásuk szemben áll Isten Igéjével. Az Ő kutatása viszont Isten Igéjének szabályai alapján történik, amit itt a gyülekezetben hall. Ezért sikeresek az eredményei.

A zongora billentyűit nem kell teljes erővel leütni, inkább el-lazultan, a zongorával összeolvadva. Ez az elv mindenre igaz. Például az úszásra is. Amikor az ember úszni tanul, minden erejével a vizet csapkodja, mégsem halad előre. Haladni csak úgy lehet a vízben, ha könnyed mozdulatokkal úszunk. A menyem úszó volt, amikor hozzámment a fiamhoz, olyan széles vál-

lai voltak, hogy a feleségem ámult-bámult. Amikor a fiam és a menyem úsznak, folyton azt mondogatják:

- Apa, el kell lazulnod!
- Hékás, ha ellazulok, lesüllyedek.
- Dehogyis! Csak lazulj el!

Ő aztán igazán tudja, hogyan kell úszni.

Ha a baseball játékos a Batter's box-ban túl nagy erővel üti meg a labdát, a kommentátor azt mondja, túl sok erő van benne, azért nem sikerült az ütés. Az ökölvívásban is azt gondolhatjuk, hogy az ellenfelet csak teljes erőbedobással lehet kiütni. Pedig az embereknek mindenben el kellene lazulniuk, még a lelki életben is.

Sokan csak azzal törődnek, hogy betartsák a tízparancsolatot, vasárnap templomba menjenek, olvassák a Bibliát, kitartóan imádkozzanak és minden erejükkel hinni próbáljanak. Ráadásul mindezt rendkívül szorgalmasan teszik. De mindeközben a változás lehetősége egyszer csak bekopogtat az életükbe.

Amennyiben a lelki életüket minden meggondolás nélkül élik, úgy egész életükben saját erőből kell boldogulniuk, amíg öregek nem lesznek és meghalnak. De ha csak egy pillanatra is elmélyednek, elgondolkodnak róla, végül arra jutnak, hogy a lelki élet sikere nem attól függ, hogy mennyi erőfeszítést teszünk érte. Nem azért működik, mert minden erőnket latba vetjük. Nem elég teljes szívvel akarni.

Az emberek képesek arra, hogy ezt megértsék. Amennyiben

valaki gondolkodás nélkül él lelki életet, és mindezt nem ismeri fel, úgy egész életében a régi módon kell lelki életet élnie. Ám az emberek egy része, életének egyik szakaszában felismeri, – a lelki élet nem az én próbálkozásaimtól, erőfeszítéseimtől vagy hűségemtől függ – majd ezen felismerés pillanatától az életükben változás kezdődik.

Én sohasem foglak megtagadni Téged, Uram

Olvassuk most el a Péterről szóló Igét.

Egy nap Péter a galileai tengeren halászott, amikor találkozott Jézussal. Mielőtt találkozott volna vele, számtalanszor kivetette a hálóját anélkül, hogy egyetlenegy halat is fogott volna azon az éjszakán. Mikor elkezdte tisztogatni az üres hálót, Jézus felment Péter hajójára és szólt Péternek, hogy távolodjon el a hajóval a parttól, majd Isten Igéjét kezdte prédikálni a sokaságnak. Miután befejezte a prédikációt, megkérte Pétert, hogy evezzen a mélybe és vesse ki a hálóját. Péter erre a következő szavakkal válaszolt:

„Mester, egész éjszaka fáradtunk és semmit sem fogtunk. Mindazonáltal a szavaid szerint, kivetem a hálómát.”

Ezzel kivette a hálóját és rengeteg halat fogott. Péter rettenetesen meglepődött.

„Nyilvánvaló, hogy ez az ember még sohasem halászott. Hogyan lehetséges, hogy hallgatva a szavára, ennyi halat fogtam?” Péter teljesen megrökönyödött, ezért ezt mondta Jézusnak:

„Uram, távozz el tőlem, mert én bűnös ember vagyok.”

Ekkor Jézus így szólt Péterhez:

„Péter, kövess engem! Emberhalásszá teszlek téged.”

Ebben a pillanatban Péter elhagyta a hajóját, a hálóját és mindenét, amije volt, és követte az Urat. De még mindig a saját gondolatai szerint járt.

Amikor a Bibliát olvasom és látom az Isten által értékesen használt, erős szolgálók életét, található egy bizonyos pont az életükben, amikor alkalmassá válnak arra, hogy Isten használja őket. Péter nagyon sokáig nem érte el ezt a pontot. Egyszerűen csak folytatta az életét. Az Igében, amit ma este olvastunk, eljutottunk oda, mielőtt Jézust fogságba ejtették. Ezen az estén, az utolsó vacsorán, Jézus a tanítványokhoz beszélt. Egy közületek elárul engem – mondta. A tanítványok aggódni kezdtek. Ezután Jézus azt mondta:

- Mindnyájan megbotrántok ezen az éjszakán.

Péter erre azonnal válaszolt:

- Uram, hogy érted ezt? Lehet, hogy mindenki megbotrántozik Benned, de én sohasem fogok.

Ekkor Jézus megint szólt:

- Mielőtt a kakas kukorékol, te háromszor tagadsz meg engem.

- Mester, hogy tudsz ilyet mondani? Bárki is tagad meg majd téged, András, János vagy Jakab, én, ha kell, veled halok meg.

Itt nagyon jól látszik, hogy Péter gondolatai teljesen különböztek Jézusétól. Amikor Jézus azt mondja, háromszor tagadsz

meg engem, Péternek azt kellene válaszolnia: Uram, valóban megtagadlak téged? Hogyan, miként? – ám azt kijelenteni, hogy inkább meghalok, mintsem megtagadjalak téged, erős önbizalomra utal.

Ha legalább annyira hiszel magadban, mint amennyire Istenben, akkor milyen lelki életet élsz? Azok az emberek, akik hisznek önmagukban, még ha hisznek is Istenben, a saját módszerük szerint hisznek. Ezért, bár az Úr azt mondta: háromszor megtagadsz engem, Péter válasza az volt: nem foglak megtagadni. Miért mondod állandóan, hogy meg foglak tagadni? Ilyen módon végül a saját gondolatait tartotta igaznak.

Amikor az emberek elkezdenek lelki életet élni, nagyon igyekeznek és azt gondolják, a legfontosabb, hogy sokat imádkozzanak, betartsák a törvényt és hűséges legyenek. Igyekeznek hittel élni. De amikor ezt gyakorlatban is meg kellene élniük, egy szép napon elérkeznek a saját határaikhoz és felismerik, hogy képtelenek betartani a törvényt. Felismerik, hogy nem tudnak úgy cselekedni, ahogyan azt kigondolták. Azok az emberek, akik ezt nem tapasztalták meg, azt mondják: Nincs más tennivalóm, mint vasárnap templomba menni, hűségesnek lenni és imádkozni. Csupán az a dolgom, hogy ne vétkezzek. Minden, amit tennem kell, az az, hogy jót tegyek. Azoknál az embereknél, akik ilyen módon vélekednek, a lelki élet abból áll, hogy mindent önmaguk próbálnak megoldani, ezért sohasem képesek eljutni a lelki élet következő szintjére.

Amikor az emberek zongorázni tanulnak és rengeteg gyakorlással elérnek egy bizonyos szintet, felismerik, hogy a hang nem válik jobbá vagy tisztábbá csak azért, mert erősebben ütik le a billentyűt. Ha ezt nem ismerik fel, a zongorajátékuk értelmetlenné válik. Ha Önök azokat az embereket hallgatják, akik kiválóan zongoráznak, és olyan zongora hangokat hallhatnak, amelyek teljesen eltérnek a laikusok hangjaitól, még ha ugyanazon a zongorán játszanak is, felteszik a kérdést: Hogyan lehetséges, hogy ez a zongora ilyen tisztán csengő hangot ad ki magából? Én miért nem vagyok képes ilyen hangokat kicsalogatni belőle? Ha egy zongorázni tanuló azt hallja, hogy művészek, akik kiválóan játszanak, semmi erőfeszítést nem tesznek, egyszerű természetességgel játszanak, gyönyörű hangokat csálnak ki hangszerükből, felismeri, hogy a dolgok nem attól lesznek jobbak, hogy több energiát fektetünk beléjük. Az úszásnál sem szükséges a karokkal erősen csapkodni. Azok az emberek, akik jól úsznak, laza mozdulatokkal is képesek gyorsan haladni. Hogyan képes az úszó ilyen gyorsan úszni, mikor nem is fejt ki túl nagy erőt? Mielőtt ezt felismerik, az emberek azt gondolják, hogy a legjobb módon teszik a dolgukat. De miután felismerték a helyzetet, egy következő szintre jutnak el.

Tudják, mit mondanak azok az emberek, akik sok pénzt keresnek? Azt mondják, hogy semmiképp sem szabad erőlködve a pénzkeresésre koncentrálni. Ha erőlködve akar az ember pénzt keresni, a pénz elkerüli őt. Azt mondják, a pénznek kell keres-

nie téged. Akkor vagy képes pénzt keresni. Ne rohanj a pénz után, hogy pénzt keress!

Olvastam egy interjút az IYF magazinban egy híres hegymászóról, Hong-gil Um-ról, aki megmászta a Mount Everestet. Miközben olvastam a történetét, azt gondoltam, ha ez az ember hisz Jézusban, akkor a lelki élete igen jó lehet. Isten és Jézus neve nem szerepelt a cikkben, de úgy beszélt, mint az az ember, aki a lelki élet magas szintjére jutott el. Egy az osztálytársai közül, aki nagyon közel állt hozzá és vele tartott, egy kötélén lógva a Mount Everesten halálra fagyott. A holttest visszajuttatása rendkívül veszélyes volt, ennek ellenére az életét kockáztatva mászott a Mount Everesten. Megkísérelte a volt osztálytársa holttestét bármi módon Koreába eljuttatni, de nem járt sikerrel, ezért a temetésre a hegyen került sor. Ekkor a következőket mondta: Nem tudom csak azért megmászni a hegyet, mert próbálom megmászni. A hegynek kell engedélyt adnia rá, hogy megmásszam.

Miközben a hegyet mássza, ez az ember mindent tud a saját szívéről. Ha nem dobja el a saját becsvágyát, a hegy nem ad neki engedélyt arra, hogy megmássza. Mindent megpróbált, hogy szeretett osztálytársa holttestét visszajuttassa Koreába. Azt gondolta, olyan messzire jut, amilyen messzire a hegy megengedi. Végül azt mondta: Akkor hát temessük el őt itt. Így eltemették a hegyen, majd visszatértek.

Kedveseim! A lelki életben van egy szint, amit mi érünk el, és van egy szint, amit Isten engedélyez. Nem számít, kiről van szó, az az ember, aki elkezd lelki életet élni, először azt gondolja, hogy ha sokat imádkozik, hűséges és mindent megpróbál, a lelki élete működni fog. Sok pásztor prédikációját hallgattam a keresztény televízióban, akik azt mondják, legyetek hűségesek és szolgáljátok Istent teljes erőtökből! Nos ők hazudnak. Miért is? Mert ők maguk ezt sohasem tették meg. Azok az emberek, akik ezzel próbálkoztak, tudják, hogy erre nem képesek.

Egyszer hallottam egy emberről, aki azt állította, hogy egy év alatt 175-ször olvasta el az Ó és Újtestamentumot. Rögtön tudtam, hogy egyszer sem olvasta el a Bibliát. Ha semmit sem eszek, és semmi mást nem csinálok, csak a Bibliát olvasom egész nap, akkor pontosan egy hétig tart elolvasni a teljes Ó és Újtestamentumot. Vagyis ha semmit sem teszek, csak Bibliát olvasok, 50-szer tudom elolvasni egy év alatt. De amikor azt hallottam, hogy ő 175-ször olvasta el egy év alatt a Bibliát, rögtön tudtam, hogy egyszer sem olvasta el helyes módon. Azok az emberek, akik már végigolvasták a Bibliát, tudják, hogy milyen sokáig tart, mire a végére jutnak akár egyszer is.

Kedveseim! Akik azt állítják, hogy azért lettek áldottak, mert hűségesek az Úrhoz, azok ezt sohasem tették meg. Ők hazudnak. Sehol sincs a Bibliában leírva, hogy az emberek azért lettek áldottak, mert erőfeszítést tettek és őszintén hűségesek

voltak. Ezért van az embereknek csaló, képmutató és felszínes lelki életük. Azt mondják, hogy több napot éheztek és látomásaik voltak, miközben bűvöletbe estek. Egészen biztos, hogy lehet látomása az embernek, de az nem a lelki élet része. Az igazi lelki élet akkor kezdődik, amikor az ember megszűnik irányítani a saját lelki életét. Azok az emberek, akik nem hagynak fel azzal, hogy a lelki életüket saját maguk irányítsák, azok lelki élete nem fog működni. Amikor feladjuk az önmagunkban való hitet, akkor az Istenben való hit megérkezik hozzánk. Ha azt gondoljuk, hogy a hit tekintetében kitartóak és hűségesekek vagyunk, akkor a hitünk felszínes lesz, és az igazi hit egyáltalán nem lesz képes működni bennünk.

A tékozló fiú álma

Olvassuk el Lukács Evangéliumának 15. fejezetéből a tékozló fiú történetét:

„Egy embernek vala két fia; És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt!”

Mit jelentenek ezek a szavak? Ha a fiú nem hitt volna önmagában, azt gondolta volna, amikor az apja odaajándékozta a vagyonát:

„Olyan fiatal vagyok még, mit is kezdhetnék ezzel a vagyonnal?”

Ám a tékozló fiú szívében nagyon is erős volt az önmagában való hit.

„Atyám, azt gondolod, hogy még mindig gyerek vagyok? Gyerünk, add ki a vagyonomat! Nagyszerűen fogom kezelni.” Az apa odaadta a vagyona egy részét a fiának. Néhány nappal később a fiú fogta a vagyont és egy távoli országba ment, ahol kicsapongó életet élt. Egy idő után minden vagyonát eltékozolta és elkezdett nélkülözni. Éhínség sújtotta a vidéket és nem volt semmi ennivaló.

„Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához, és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek, és senki sem ad vala néki.”

A tékozló fiú a végletekig kitarzott. Meddig is? Addig, ameddig a szíve meg nem tört.

Lelki életet élni lehetetlen, mert az „önmagam”-nak nevezett fa gonosz, mocskos és bűnbe esett, ezért az ilyen fát ki kell vágni. Szükség van arra, hogy megtagadjuk magunkat.

Azon gondolkodtam, hogy mit is kellene a prédikációs jegyzetfüzet címlapjára írnom. Végül azt írtam: bűntől szabadon.

Ez az én bizonyágtételem.

Fiatal korom óta kitartóan jártam templomba, anélkül, hogy bármit is tudtam volna. Ahogy idősebb lettem, bűnt követtem el. A gyülekezet azt mondta nekem, hogy bánjam meg, valahányszor vétkezem.

„Istenem, ilyen és ilyen bűnt követtem el. Bocsáss meg nekem! Ilyen és ilyen bűnt követtem el. Bocsáss meg nekem!”

Azóta is így mondanám és így folytatnám tovább, ha nem kaptam volna üdvösséget. Bűnt követnék el és megbánnám. Megbánnám és bűnt követnék el. Megbánnám és újra bűnt követnék el. Így élném az életemet. De ez nem bűnbánat. Ez nem a bűntől való elfordulás. Ez nem önmagunk megtagadása.

Miután üdvösséget kaptam, azt láttam, hogy minden koreai keresztény ilyen módon él. Megbán és vétkezik, megbán és vétkezik.

Amikor Daenjonban a Hanbat Központi gyülekezetben szolgáltam, az épületben a gyülekezetünk alatt volt egy kis gyülekezet, amit Kálvária Gyülekezetnek hívtak. A mi gyülekezetünk kora reggeli szolgálata reggel fél 6-kor kezdődik, de ez a gyülekezet a szolgálatot 5 órakor kezdte. Amikor ötöt ütött az óra, a gyülekezet tagjai elkezdtek sírni. A téli időszakban a szolgálat zárt ablakok mögött folyt, így ez a dolog rendben volt, de nyári időszakban, amikor hőség volt, az ablakok nyitva voltak, így hallhattuk minden siránkozásukat. Egy korai reggelén egy ember fogott egy zseblámpát és bement a templomba. Mindenki sírt, ő pedig elkiáltotta magát:

- Hagyjanak engem aludni! Hagyjanak engem aludni!

Miért sírtak ezek az emberek? A Biblia azt mondja, hogy mindenkor örüljete, szüntelenül imádkozzatek, mindenért mondjatek köszönetet! Ez az, amit a Biblia mond. Vajon azt mondja, hogy sírjatek, zokogjatek, mindenért hullassatek könnyeket? Tényleg ez az, amit a Biblia mond? Miért cseleked-

nek így ezek az emberek?

A lelki élet lényege a Jézusban való hit. Mivel magamtól nem tudok megtenni dolgokat, ezért abban hiszek, hogy az Úr mindent megcselekszik helyettem, így az életemet az Úrra bízom. Az emberek azt mondják, hogy a lelki élet fárasztó és terhes, ami azt jelenti, hogy ők a saját erejükre támaszkodva élik meg. Gyakran utazom repülőgépen. Fogalmam sincs, hogyan kell egy repülőgépet vezetni, de számomra ez nem probléma. Ez azért van, mert egy szakképzett pilóta vezeti a gépet.

Az a probléma, ha magunk akarjuk a lelki életet élni. Ha Jézus felel az életünkért és felel a bűneinkért, és ha Ő felel a lelki életünkért és mindent megtesz értünk, marad még problémánk? Nem!

A fiatalabb fiú fogta az atyja vagyonát és messzi vidékre távozott. Megpróbálta az üzleti ügyeit maga végezni. Azt gondolta, képes lesz rá, miközben apja munkáját elégtelennek tartotta. Úgy gondolta, csak akkor lesz képes előbbre jutni, ha apja odaadja a vagyonrészét.

Nos, az apja a kezébe adta a vagyont. Milyen izgatott lehetett ekkor! Ezzel a pénzzel bármibe belevághatott, hogy még több pénzt keressen. Ha ez manapság történne, akkor vezethetne egy szép Mercédest és hangos dudálással érkezhetne haza.

„Atyám, a te kisebbik fiad hazaérkezett! Hogy vagy mostanság? Nem jössz el megnézni a házat?”

Az apa beülne a gyönyörű autóba, amit a fia vezet és elmenné-

nek a fiú birtokára.

„30 mérföldes körzetben minden föld az enyém. A kaputól az első hálósobáig 3 mérföld. Autóval kell menni, hogy beléphess. Ezen az oldalon van a jacht kikötőm, ott pedig a magán repülőgépem. Azon az oldalon van a luxusautóm. A házban minden trópusi fából készült, amit Dél-Amerikából hozattam. Az aranyhalaim darabja ötezer dollárba került. Láttad már az antik műkincseket a házamban? Azt a darabot Qi Shi Huang használta nagyon régen. Azokat a darabokat pedig európai uralkodók használták. Atyám, van fogalmad arról, milyen drágák ezek? Nagyon sok pénzt kerestem!”

Ez az, amivel a fiú dicsekedni szeretne.

Te is így gondolkodsz? Mint a fiatalabbik fiú, imádkozol, hűséges vagy, kitartóan olvasod a Bibliát? Majd mindent, amit elér-tél, megmutatod Istennek?

„Istenem, nézd! Ez mind az én tettem. Istenem, éheztem negyven napig, így és így imádkoztam. A hűségem nyomán egy kápolnát tudtunk nyitni. Istenem, hogy tetszik? Nagyszerű, ugye? Engedj be a mennyországba!” – az emberek így gondolkodnak.

Kedveseim! Noha ilyen lelki életet akarnak élni, de ez nem kegyelem, ez az erőfeszítéseik bére. Isten tudja, hogy a bűnök nem moshatók el emberi erőfeszítéssel és az ember nem nyer-

het üdvösséget a munkájával. Ezért van az, hogy nem számít, mennyi erőfeszítést tesznek, még csak pillantást sem vet rá.

A tékozló fiú esete Lukács Evangéliumában Jézus példázata volt. Hadd kérdezzek valamit! Vannak itt olyan ifjak, akik sikeresekké váltak úgy, hogy távoli országban próbáltak szerencsét? Biztosan a szomszédjaik között is vannak ilyen emberek. Nagyon sok ember van, aki Szöulba jött úgy, hogy nem volt semmije és gazdag emberré vált.

Egyszer olvastam Chu-yung Jung önéletrajzát, ő alapította a Hyundai céget. Régen olvastam, nem emlékszem pontosan a történetre, de Chu-yung Jung Észak-Koreában született, ahonnan megszökött, de elfogták és bebörtönözték. Megint elmenekült, majd szerzett magának munkát, rizst szállított. Így vált sikeressé és megalapította a Hyundai Társaságot. Ulsan egyik településéről, Hyundairól nevezte el. Sok autót adtak el külföldön és a mi országunkban, és bár más városok gazdasági válságba kerültek, Ulsan nem. Chu-yung Jung ennyire sikeres volt.

De vajon a Biblia miért nem emlékszik meg azokról, akik sikeresek voltak? Miért az a történet van benne, hogy a fiú fogja atyja vagyonát, messzire távozik, tönkre megy, parázna nőkkel él és disznóólban disznókat gondoz? A Biblia miért nem sikeres dolgokról beszél?

A Bibliát nem csupán azért írták, hogy történeteket mondjon el nekünk. A Biblia a szív világát jeleníti meg. Önök között itt

az Olimpiai Stadionban vannak sokan, akik sok pénzt keresnek, jó életük van és sikeresek az életben. Lehetnek itt olyanok is, akik üres kézzel jöttek Szöulba, de kemény és kitartó munkával sok pénzt kerestek, nagy üzletet építettek fel, sikeresekké váltak, és sok embernek segítenek.

De hogyan is tanítsam Önöket? A sikeres lelki élet nem erőfeszítések által érhető el. Ezt mutatja be a tékozló fiú esete is, aki koldussá vált. Ha Önök úgy szeretnének lelki életet élni, hogy belefeszülnek, olyanokká válnak csak, mint a tékozló fiú.

A fordulópont

A tékozló fiú egy szép napon azt gondolta:

„Oly sok bérelt szolga van az én atyám házában, akiknek bőségesen jut kenyér, és még marad is. Én meg itt halok éhen. Elmegyek az atyámhoz, és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak hívjál. Tegyéél engem egynek a szolgálád között.”

Kedveseim! Ez a történet a megbánásról szól. Bemutatja, mi is a megbánás. Eddig a pontig az ifjú sok pénzt akart keresni, hogy megmutassa az apjának. De ez nem sikerült, így a disznóólba került. Ám ez még nem jelentette azt, hogy feladta az önmagába vetett bizalmat.

„Bár most elég rossz a helyzet, de ha kicsit keményebben dolgozom, a gazdám el fog ismerni. Akkor ad majd nekem

ételt és végre jóllakhatok. Ha pedig még többet dolgozom, félreteszek egy kis pénzt és elindítok egy üzletet.”

Ez az a szív, ami az ifjabb fiúban mindig is jelen volt.

Egy nap a vadász elment vadászni és látott egy alvó rókát. Elkéne kapnom! – gondolta. De mit fogok tenni, ha elkapom? Eladom a rókát és veszek egy tyúkot. Ha veszek egy tyúkot, az sok tojást fog tojni. Abból veszek egy nőtény disznót. Amikor a nőtény disznó felnövekszik és fiakat ellik, akkor eladom őket és veszek egy üszőt. Amikor felnövekszik, a fiakat eladom és földet veszek a pénzen. Majd veszek egy kőházat és megházasodom.

Le akarta lőni a rókát, ezért rácélzott. De a róka elfutott.

A róka egészen addig aludt, amíg a vadász gondolatban felnevelte a tehenet, megépítette a házat, találkozott egy gyönyörű lánnyal és elvette feleségül. Ekkor a róka felébredt, és minden tovatűnt. Így elvesztette a kiscsibét, tyúkot, disznókat, üszőket, a házat és a feleségét. Mindent elvesztett. A róka mindent elvitt magával.

Bár a fiú a disznóólban élt, még mindig álmodozott.

„Ha egy kicsit keményebben dolgozom, a gazda elismer és ad nekem ételt. Ha még egy kicsit keményebben dolgozom, némi pénzt is kereshetek, később pedig saját gazdagságom is lesz.”

Kedveseim! Az emberek úgy élik az életüket, hogy ezekben az

illúziókban ringatják magukat. A szerencsejátékosok játszanak, mert nyerni akarnak. Mindenki nyerni akar. Nincs olyan ember, aki veszíteni akar. Ki akar veszíteni, amikor szerencsejátékot játszik? Mindig csak a nyeresre gondolnak, sohasem tekintenek a veszteségre. Ezért gondolják minden alkalommal, hogy most biztosan nyerni fognak. Amikor a férfiak a szerencsejátékban elvesztik a pénzüket, utána akár a feleségüket is felajánlják váltságnak és tovább játszanak.

„Mi abban a rossz, ha a feleségemet ajánlom fel és játszom? Azon vagyok, hogy nyerjek. Hát nem így van?”

Mivel azt gondolják, hogy nyerni fognak, bármit képesek felajánlani. Ezért ajánlják fel az emberek a földjük tulajdonjogát, a házaikat, a gyermekük egyetemi taníttatását. Bolond emberek, akik olyanná válnak, mint a tékozló fiú.

„Most érzem, hogy nyerni fogok!” – de ha így folytatja, vajon meddig juthat el?

„És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ád vala néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!”

Ez volt az a pillanat, amikor felismerte, hogy ha így folytatja, az halálhoz vezet. Ekkor volt képes hátat fordítani az önmagába vetett bizalomnak.

„Ez az eredménye annak, amit eddig tettem. Soha többé nem megyek a saját fejem után. Inkább apámra bízom magam.”

A szíve ilyen módon változott meg és ezért volt képes visszafordulni.

„És felkelvén, elmén az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az atyja, és megesék rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam! Az atya pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk.”
(Lukács 15: 20-23)

Mikor jött el a lehetőség a fiatalabb fiú számára, hogy jó ruhákat, sarut viselhessen, gyűrű legyen az ujján és egyen a hízott tulokból? Amikor elérkezett a felismeréshez, hogy minden, amit cselekedett, hibás volt. Ekkor adta fel önmagát és tagadott meg mindent magában, ekkor adta át az élete irányítását apjának.

Kedveseim! Ez az a pont, ahova el kell jutnunk a lelki életben. Lelkészként, üdvözltekkel találkozva gyakran látom – ez az ember még nem jutott el a felismerésre, ő viszont már meghaladta ezt a pontot.

Bu-chee Kim, cipőbolti eladó Chicagóból

Volt egyszer egy ember, akit Bu-chee Kimnek hívtak, és Chicagóban élt. Cipőket árult a városban, egy cipőboltban. Fan-

tasztikusan jól tudott cipőket eladni. Amikor a vásárlók beléptek az üzletbe és találkoztak vele, legalább egy pár szandállal gazdagabban távoztak. Sohasem engedte el őket üres kézzel. Amikor erről hallottam, igen elcsodálkoztam. Mit mondhatott nekik, hogy rávegye őket a vásárlásra? Milyen szép is lenne, ha lelkészként nem csak az útjukra küldeném az embereket, hanem megváltozott szívvel küldeném el őket!

Ennek az embernek is volt bűne, de eljött a Jó Hír Misszió Chicagói Gyülekezetébe és üdvösséget kapott. Miután üdvösséget kapott és elkezdte a lelki életet, azt gondolta:

„Ugyan miért olyan nagyszerű dolog pénzt keresni? Mi többre van szükségem, mint táplálni magamat? Ez az evangélium olyan csodálatos, lelkész szeretnék lenni, aki az evangéliumot hirdeti!”

Így aztán jelentkezett Koreába, a misszió iskolába. Előtte oda ment a cipőbolt tulajdonosához és közölte vele, hogy még egy hónapig dolgozik, utána kilép. A tulajdonos nagyon meglepődött. Bu-chee Kim a bolt legjobb eladója volt.

- Mr. Kim, mi a baj? Nem érzi itt jól magát? Tettünk valamit ön ellen? Kérem, mondja meg.

- Nincs semmi ilyesmi, csak szeretnék elmenni egy misszió iskolába, Koreába.

- Miért akar ön misszió iskolába menni?

- Ön ezt nem értheti, szükségét érzem annak, hogy odamenjek.

- Akkor menjen egy év múlva. Kim úr, nagyszerű, hogy ön

misszió iskolába akar járni, de mi lesz akkor a mi üzletünkkel? Ki fog itt eladni, ha ön már nem lesz itt? Kérem, maradjon még itt egy kicsit, aztán menjen el.

- Már elhatároztam, hogy elmegyek.

A tulajdonos nagyon csalódott volt. Így amikor Kim úr kilépett, elmentek ketten egy búcsúvacsorára, ahol a tulajdonos a következőket mondta:

- Kim úr, ha Koreába megy, tanuljon keményen és váljék nagy misszionáriussá. De ha nehézségekbe ütközik, jöjjön vissza a boltunkba bármikor. Akkor újra együtt fogunk dolgozni.

Felszállt a repülőre és Koreába jött. Eldobta a munkáját és minden mást, hogy nagy igehirdetővé válhasson, de nem tudta elfelejteni a szavakat – bármikor, amikor nehézségekbe ütközik, jöjjön vissza az üzletembe dolgozni.

Elvégezte a misszió iskolát és képzést kapott a lelki életre. Mások teljes szívükből vettek részt a képzésen, de ő azt gondolta:

„A tulajdonos azt mondta, hogy bármikor visszamehetek. Ha ez nem fog működni, akkor megyek és cipőket árulok. Kiválónan értek a cipőeladáshoz.”

Mivel ilyen szívvel vett részt az iskolában, lehetetlen volt a képzése. Hasonlóan ahhoz, amikor egy baktérium, ami a szemnek láthatatlan, behatol a szervezetbe és megöli az embert, ez a cinkos kis gondolat beépült a szívébe. A különbség közte és a többi misszionárius tanuló között fél év után akkora volt, mint ég és föld között.

Önmagában hitt.

„Kiváló vagyok a cipőeladásban. Képes vagyok minden vevő szívéhez eljutni anélkül, hogy kiábrándítanám őket.”

Hat hónap után már ő is észrevette a hatalmas különbséget a többi tanuló és saját maga között és elfutott.

„Mitévő legyek? Jó lenne misszionáriusnak lenni, de ha nem, hát úgy is jó. Visszamegyek Chicagóba.”

Megérkezett Chicagóban és felhívta a cipőbolt tulajdonosát.

- Uram, visszatértem.

- Óh Kim úr, hát visszajött! Szívesen látjuk.

Ettől a naptól kezdve megint a cipőboltban dolgozott. De valamilyen okból kifolyólag, már nem volt olyan jó az eladásban, mint annak előtte. Vitába bocsátkozott a vevőkkel. A tulajdonos azt gondolta, ez azért van, mert fél évig kimaradt a munkából. Tudta, hogy hatalmas tapasztalata van a cipőeladásban, és bízott benne, hogy újra jó eladó lesz belőle. A tulajdonos türelmesen várt. Egy hét elteltével mindenki adott el cipőt, csak Kim úr volt sikertelen. Minden vevő, aki hozzá ment, kiábrándultan és dühösen távozott. Már nem úgy dolgozott, mint régen. De mivel azelőtt annyira kiváló volt, a tulajdonos bízott benne. Két vagy három hét telt el és még mindig rosszul mentek a dolgok. Egy nap vacsora után a tulajdonos meghívta egy csésze kávéra. Leültek kettesben és a kávé mellett beszélgettek.

- Kim úr, szeretnék öntől valamit kérdezni.

- Mit lenne az?

- Miért jött vissza a misszionárius iskolából?

- Hát.....

- Menjen vissza. Bármennyire is számítok önre, úgy gondolom, Isten az, aki megakadályozza, hogy ez működjön. Kim úr, én valóban kedvelem önt, de ha itt marad, Isten teljesen lerombolja az üzletünket. Kérem, menjen vissza.

„Óh, az a magabiztosság! Kiváló vagyok a cipőeladásban. Mindig eladok egy cipőt, ha egy vevő hozzám jön. A tulajdonos ezt biztosan észreveszi. Nincs senki Chicagóban, aki olyan jó lenne az eladásban, mint amilyen jó én vagyok. Kiválóan tudok eladni cipőket.”

Az öntelt szív nem egyszer megkarcolódott és a hite kezdett összeomlani.

Minden férfi azt gondolja, hogy a családjában minden a legnagyobb rendben, de csakis miatta. A feleségüknek is azt mondogatják:

- Mi lenne velünk, ha rád hallgatnánk? Csak azért élünk jól, mert én irányítom a családot.

Egy otthontalan férfi és a fia sétáltak az úton, amikor megláttak egy égő házat. Minden ember sírva rohangált a ház körül, de senki nem tudott bemenni. Amikor ezt látták, az otthontalan fiú megkérdezte az apját:

- Apám, nekünk nem kell tüzeset miatt aggódnunk, ugye?

- Hékás, köszönd ezt apádnak.

Mindenki önmagában hisz.

Bu-chee Kim szívében az a gondolat, hogy ő egy jó cipőeladó, összeomlott.

„Sohasem gondoltam volna, hogy idővel ilyen leszek. Én jó vagyok az eladásban. Én jó vagyok! Nem tudtam, hogy ez is megtörténhet velem. Szeretnék visszamenni Koreába, a misszionárius iskolába, de mivel egyszerűen elfutottam onnan, nem mehetek vissza.”

A missziókn egy lelkésze egy konferenciára utazott Amerikába. Egy nap Bu-chee Kim testvér bizonytságot tett ennek a lelkésznek:

- Gőgös voltam!

Könnyek között bánta meg. A lelkész felhívott és ezt mondta:

- Park Lelkész úr, Bu-chee Kim testvér megtörte a szívét és megbánást tanúsított.

- Mondd neki, hogy jöjjön Koreába.

Eljött Koreába. A szívéből teljesen eltűnt az önteltség, amely fél évvel azelőtt még arra bízta, térjen vissza a cipőboltba, ha mégsem képes a missziós iskolában maradni. A gondolat, amibe kapaszkodott, összeomlott.

„Ha az Úr nem ad kegyelmet nekem, minden, amit teszek, hiábavaló. Hogy lehettem olyan bolond, hogy magamban bízam?” – ismerte fel ezt a tényt.

Amikor visszament a cipőboltba, Isten ténylegesen megmutatta az igazi mivoltát, sokkal inkább, mint a misszionárius kép-

zés hat hónapja alatt. Felismerte, hogy addig Isten kegyelme által tudott cipőket eladni. Felismerte, hogy ő csak egy emberi lény, aki valójában egy senki. Miután az önmagában bízó szíve összeomlott, nagyot változott. Folytatta a tanulmányait a miszsiós iskolában és a hite annyira megnövekedett, hogy a többiek nem tudtak lépést tartani vele. Anchorageba küldtük miszsiós zionáriusnak, ami Alaszkában van és rengeteg eszkimó él ott. Téli időszakban a nap délelőtt 11 órakor kel és délután 2-kor nyugszik le. Azt hallottam, hogy éjszakánként néha medvék mennek be a konyhába és mindent összetaposnak. Ha valaki autóval közlekedik, folyton állatokba ütközhet. Sokan üdvösséget kaptak Anchorageban. Így élt pár évet ezen a viszontagságos helyen és pár évvel ezelőtt Hawaii-ba küldtük. El sem tudom mondani, hogy a Hawaii-i gyülekezet milyen csodálattossá vált.

Péter, aki végül összeomlott

Ezen a folyamaton nekünk is át kell haladnunk a lelki életünk során. Azok az emberek, akik nem élik át ezt a folyamatot, önmagukban bíznak.

„Mindaz, amit tennem kell, az az, hogy imádkozom. Annyit kell tennem, hogy betartom a törvényt. Annyit kell tennem, hogy abbahagyom az ivást. Nincs más dolgom, mint hogy adakozzak.”

Mivel ők a saját erejükből tevékenykednek, miért is lenne jó,

ha Isten is segítene nekik? Mikortól kezd a lelki élet működni? A lelki élet attól kezdve válik működővé, amikor semmi nem használ. Bár imádkozunk, betartjuk a törvényt, abbahagyjuk az ivást, vagy bármi mást teszünk, minden hiábavaló. Ekkor kezd működni a lelki élet. A tékozló fiú nem azért változott meg, mert valamit jól csinált és ezzel megelégtette az apját. Akkor változott meg, amikor ő már semmit nem tudott tenni. Beismerni a lopást, házasságtörést, hazugságot, az nem bűnbánat.

„Istenem, én képtelen vagyok erre. Istenem, én Ádám lezármozottja vagyok. Én a bűn magja vagyok. Ha mogyorót plántálsz, mogyorót terem. Ha árpát vetsz, árpa terem. Ha rizst vetsz, rizs terem. Ha gyapjút ültetsz, gyapjú terem. Ehhez hasonlóan, én a bűn magja vagyok. Nincs más gyümölcs, amit teremhetnék, csak a bűn. Hogy tudnék én, a bűn fája, bármi jót teremni? Hogyan tudna a mogyorófa almát teremni? Hogyan jöhetne létre a bab az árpából? Hogyan lehetséges, hogy vörös bab teremjen a rizsből? Én a bűn magja vagyok. A szívem magja gonosz és mocskos. Piszkos és gonosz gondolatok jönnek ki belőlem. Becsvágyakkal kényeztetem magam. Gyűlölet tör ki belőlem. A szívem újra és újra buja és kéjvágyó. Én egy gonosz emberi lény vagyok, aki csak komisz dolgokat tesz! Óh, Istenem, szánj meg engem! Én a bűn egy piszkos magja vagyok, piszkos bűn tör fel belőlem.”

Ez az igazi megbánás!

Ha az emberek nem ismerik fel az igazi bensőjüket, azt mondják – elég, ha imádkozom, nem vétkezek, betartom a törvényt, és jó emberré válok.

Azok az emberek, akik nem ismerik önmagukat, mindent a maguk erejéből próbálnak megtenni, ám ezzel becsapják a lelkiismeretüket. Lelki életet élve ugyan azt fogják mondani, amit Pál apostol mondott: *„Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”* Miért nem vagyok képes sohasem jót cselekedni? Miért jön gonoszság a szívemből? Miért van gyűlölködő szív bennem? Miért kínozza a testemet egy ilyen mocskos szív? Ahogyan Dávid is mondta: *„Íme, én vétekben születtem, és bűnben fogant engem az anyám.”*

Tudnia kell, hogy természete szerint Ön sem más, csak bűn.

Kedveseim! A Biblia azt állítja, hogy ez így van. *„Vajon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét?”*

Egy alkalommal lelki közösséget tartottam egy testvérrel, az egyesült államokbeli Washington D.C.-ből. Elmondta, hogy gyülekezeti elöljáróként rengeteg nagyszerű dolgot tett. Azt kérdeztem tőle:

- Testvér, Amerikában a bojtorján terem-e fügét?
- Nem, nem terem.
- Ez így van Koreában is. Mellesleg, terem szőlő a tövisen Amerikában?
- Nem, nem terem.

- Rendben van. Így van ez Koreában is. Akkor testvér, hogy van az, hogy képes vagy jó dolgokat teremteni a bűn fáján? Nagyon ügyes lehetsz.

Erre igencsak elcsodálkozott.

- Testvér, a különbség köztem és közted annyi, hogy én a bűn magja vagyok, így gonosz jön ki belőlem, erkölcstelen és mocskos vagyok, és képtelen arra, hogy bármi jót tegyek. Ha bármi jót próbálok tenni, bár úgy tűnik, mintha sikerülne, valójában nem sikerül. Képtelen vagyok megtenni, mert a bűn csírája vagyok. De te, Testvér, hogy vagy képes ilyen jó dolgokat teremteni, ha a bűn csírája vagy?

Nem szólt egy szót sem. Önmagában bízott.

Amikor önmagunkban bízunk, végül csak a bűn gyümölcseit teremjük. Fel kell ismernünk, hogy mi a bűn fái vagyunk. Fel kell ismernünk, hogy nem számít, mennyire igyekszünk, minden, amit teszünk, az bűn.

Péter nem ismerte jól önmagát.

„Minden, amit tennem kell, az az, hogy ne tagadjam meg az Urat. Minden, amit tennem kell, az az, hogy dobjam el az életem és kövessem az Urat.”

Azon az éjszakán, ahogy az Írásban olvastuk ma, Péter követte Jézust, amikor azt letartóztatták. Mindenki elfutott, de Péter nem futott el. Miért? Azért, mert azt mondta: *„Ha mindnyájan megbotránkoznak is Te benned, én soha meg nem botránko-*

zom.” Folytatta azzal, hogy ő sohasem fogja az Urat megtagadni. Végül mégis megtagadta Őt. Egy szolgálóleány azt mondta, hogy látta őt Jézussal, de Péter tagadta, és azt állította, hogy fogalma sincs, miről beszél.

Mielőtt ez történt, Péter nem ismerte önmagát. Azt gondolta, hogy ha megpróbálja Jézust nem megtagadni, képes lesz rá. Azt hitte, ha igyekszik nem hazudni, képes lesz rá. Azt hitte, ha valamit nem akar megtenni, akkor nem is fogja megtenni. Péter hangosan kérkedett:

- Ha meg is kell veled hálnom, akkor sem tagadlak meg Téged. De azon a napon háromszor tagadta meg az Urat. Péter szíve, amely addig önmagában hitt, a történetek láttán összeomlott.

„Bolond módon magamban hittem, ezekkel a gondolatokkal éltem, végül így cselekedtem.”

Péter megtapasztalta, hogy milyen bolond is volt, ezért megtagadta önmagát. Innentől kezdve Péter eldobta a saját gondolatait, és amikor megtagadta önmagát, az élete Jézus Krisztus vezetésével csodálatossá vált, mert az Úr irányította a szívét.

Az igazi megbánás nem abból áll, hogy azt mondom – Istenem, én hazudtam, Istenem, én loptam, Istenem, abortuszom volt, Istenem, házasságtörést követtem el. Bocsáss meg nekem! Ez csak egy szempontból való megközelítése a bűnnek. Ha Ön egy vad olajfa, nem elég egy ágat levágni, hanem az egész törzset kell kivágni és beoltani egy nemes olajfába. Nem arról van

szó, hogy be kell vallania, hogy hazudott és lopott. Igazi megbánás azt mondani:

„Istenem, én a bűn magja vagyok, ezért van az, hogy vég nélkül gonosz gondolatok származnak belőlem. Rengeteg piszkos és léha gondolat tör fel belőlem. Bár külsőleg nem követtem el bűnöket, a szívemben vég nélkül követek el házasságtörést, gyilkosságot, és hazug vagyok. Ilyen állapotban hogyan tudnék valaha is jót tenni? Sohasem lennék képes. Ezért megtagadom magamat. Szeretett Istenem, mostantól kezdve te irányítsd az életemet. Uram, mától te uralkodj felettem!”

Amikor eldobunk mindent, amit önerőnkől próbáltunk megtenni, és életünket és lelkünket az Úr kezébe helyezzük, attól kezdve az Úr él és munkálkodik bennünk.

Lehetetlen számunkra, hogy a saját bűneinket megtisztítsuk. De amikor ezt a feladatot átadjuk az Úrnak, az Úr számára nagyon könnyű a vétkeinket megtisztítani. Számunkra nehéz abbahagyni az ivást, a dohányzást és a kábítószerszedést. De ez könnyű, ha az Úr teszi. Számunkra nehéz dolog jót tenni, de az Úr számára ez nagyon könnyű. Az igazi megbánás tehát nem más, mint feladása mindennek, amit eddig tettünk. A teljes életünk Jézus kezébe helyezése, mert önmagunk nem vagyunk képesek azt irányítani. Az igazi megbánás valójában feladása minden saját próbálkozásnak. Ha ilyen megbánás történik bennünk, a szeretető Úr elkezd munkálkodni. Az a megbánás, ami bevallja, hogy házasságot törtünk, loptunk, gyilkoltunk és

hazudtunk, az nem igazi megbánás. Mivel természet szerint a bűn magja vagyok, nem kaphatok üdvösséget a saját munkálkodásom által, még ha mindent meg is tettem ezért. Nem tudok a mennyországba jutni úgy, hogy jót cselekszem. Mindent feladni és Jézusra bízni, ami eddig a saját munkálkodásom volt, ez az igazi megbánás és az igazi lelki élet.

Amikor ez a folyamat végbemegy bennünk és őszintén megbánást tanúsítunk, természetesen kiárad belőlünk a Jézusban való hit, és Isten fog munkálkodni bennünk. Én hiszem, hogy tündöklő és áldott életet fognak majd élni.

2.

Iskariótes Júdás bűnbánata

2.

Iskariótes Júdás bűnbánata

Jó reggelt kívánok kedves Mindnyájuknak! Nagyon örülök, hogy láthatom Önöket. Ma Máté Evangéliumának 27. fejezetéből fogunk felolvasni, a 3. verstől kezdve a 10. versig:

„Akkor látván Júdás, aki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harminc ezüst ént a főpapoknak és a véneknek. Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá magát. A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. Tanácsot ülven pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára

való temetőnek. Ezért hívják ezt a mezőt vérmezejének mind e mai napig. Ekkor teljesedék be a Jeremiás próféta mondása, aki így szólott: És vevék a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, akit Izráel fiai részéről megbecsült. És adák azt a farkas mezejéért, amint az Úr rendelte volt nékem.”

Nyílnak e virágok a kétségbeesés földjén?

Nagyon hálás vagyok Istennek az alkalomért, amikor félretéve az elfoglaltságainkat összegyűlhetünk ezen a helyen, és Isten Igéjét hallgathatjuk.

Mózes I. könyvének 1. fejezetében ez áll: *„Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztá vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.”*

A 2. versben tehát a földön üresség, pusztaság és sötétség volt. Sehol sem volt élet, nem volt világosság és sehol sem voltak virágok. Ebben a mély sötétségben minden reménység nélkül, több ezer vagy akár több millió év telt el.

Ám egy napon, amikor Isten így szólt a földhöz: *„Legyen világosság!”* – föld elkezdett változni. A föld, amely ezer, tízezer vagy akár több millió éven át sötétségben volt, néhány nap leforgása alatt egy csodálatosan szép világ lett, ahol virágok nyíltak, a fák gyümölcsöket hoztak, pillangók lejtették táncukat és madarak énekeltek. Mindez annak eredményeként történt, hogy Isten Igéje meglátogatta a földet.

Egy napon, amikor Mózes I. könyvének 1. fejezetét olvastam, nagyon meglepődtem. Olyan érzésem támadt, mintha ez a fejezet hasonló lenne az én történetemhez. Jézus Krisztussal való találkozásomat megelőzően is jártam ugyan templomba, de a szívem továbbra is sötétségben és kétségbeesésben volt. Sehogyan sem tudtam világosságot és reménységet találni, a szívemben nem voltak sem virágok, sem gyümölcsök. De pontosan úgy, mint amikor Isten a földhöz szólt – Legyen világosság! – az én szívembe is beköltözött az élő Isten beszéde. Ez az Ige munkálkodni kezdett bennem, majd egy napon azt láthattam, hogy a szívemben kinyíltak a virágok, érlelődtek a gyümölcsök, azt tapasztalhattam, hogy a szívemben reménység és öröm támadt. A szívem tehát formálódni kezdett, hogy egy csodálatos föld lehessen belőle.

Kedveseim! A Biblia a szívünk tükre. A Biblia a szívünkről mesél nekünk. De miközben részt vesznek ezen a szemináriumon és hallgatják az Igét – ami szeretne bejutni a szívükbe – elutasító gondolatok fognak feltörni Önökből.

„Én nem hiszem, hogy ez így van!”

Ám ha megtörik ezt a gondolatot és az Ige bejut a szívükbe, meg fognak tisztulni még akkor is, ha mindezidáig a sok igyekezet ellenére sem sikerült.

Az Ige élő, hatalmas és csodálatos. Igazán csodálatra méltó. Amikor az igaz Igét hallják, amely a szívükben elfoglalja a he-

lyét, ott is pontosan úgy fog történni minden, ahogyan a kietlen, pusztá és sötétségben lévő földdel is történt, ahol kinyíltak a virágok, gyümölcsök teremtek, madarak énekeltek, így a föld egy csodálatos helyé változott. Ehhez hasonlóan, az Ige által az Önök szívében is eljön az a csodálatos nap, amelyen virágok nyílnak és gyümölcsök teremnek.

Ez alkalommal a hitről és a megbánásról, valamint a hitéletről szeretnék beszélni. Tegnap este Péter megbánásáról, bűnbánatáról beszéltem.

Vajon miért nem működik a hitélet? Ennek pontos oka van. Vegyünk példának egy ruhatisztító üzemet, ahol a szennyes ruhát először kimossák, majd kivasalják, majd a szép tiszta ruhákat a piszkos ruháktól elkülönítve tárolják mindaddig, míg érte nem jönnek a tulajdonosaik. Ha a tiszta ruhákat ismét összekevernék a piszkos ruhákkal, teljesen hiábavalóvá válna az előzőleg elvégzett munka. Ehhez hasonlóan, ha a szívünkbe beköltözik Isten szent Igéje és megtörténik az igazi megbánás, vagyis a bűn által bemocskolt szívünket világosan elválasztjuk önmagunktól, úgy Jézus eljön és kiűzi addigi mocskos szívünket, még akkor is, ha ezért egyáltalán semmit sem teszünk.

János Evangéliumának 2. fejezetében Jézus a jeruzsálemi templomba látogatott. Mielőtt bement volna, a templom tele volt szarvasmarhákkal, birkákkal, galambokkal. Mindenfelől tehe-

nek bőgése, juhok bégetése, galambok szárnyainak csapdosása, „tehenlepények” loccsanása és az állatok vizelésének hangja hallatszott, vagyis teljes volt a zűrzavar. De amint belépett Jézus, mindent kiűzött. Ám mindez nem csak a jeruzsálemi templomban történhetett meg. Amint Önök Jézus templomává lesznek, mindez Önökben is megtörténik. Akkor Jézus az Önök szívéből is kiűzi a gonosz, mocskos, parázna és csalárd gondolatokat, pontosan úgy, ahogyan a teheneket, juhokat és a galambokat is kiűzte a jeruzsálemi templomból. Hiszek abban, hogy Önökben is egy, a hit iránt minden képzeletet felülmúló, békességgel és melegséggel teljes szív fog formálódni. Egy olyan szív, amelyben az öröm virágai nyílnak.

Ugyan miért kedvelne engem, egy elítéltet?

Régebben minden hétfőn bibliaórát tartottam a daejoni börtönben. Azon a bizonyos napon is a börtönbe mentem, majd a prédikációmát követően elkezdtem felírni a résztvevők személyes adatait. Felírtam a neveket, a rabszámot, az osztály nevét, ahol dolgoztak és a származási helyeiket. Ahogy egymás után jegyeztem a résztvevőket, sorra került egy Jae-Won Oh nevű ember. Bejegyeztem a rabszámát, majd megkérdeztem:

- Melyik tartományból származik?
- Gyeong-Buk Seonsan.

Mivel én is Seonsan tartományból származom, ezért nagyon megörültem. Megkérdeztem tőle, hogy Seonsan melyik ré-

széről származik pontosan, mire azt válaszolta, hogy Seonsan Jangcheonból. Én pedig Seonsan-Eubból. Ettől kezdve kicsit közelebb kerültünk egymáshoz.

Ennek az embernek sok gondja volt. Egy gyilkosságot követően került börtönbe. Amikor megkérdeztem tőle, van e családja a szülőhelyén, azt mondta, van. De amikor megkérdeztem, hogy tartják e a kapcsolatot, nemleges volt a válasz. Miután gyilkosság miatt börtönbe került, a családja többé nem akart hallani felőle. Talán elítélik őket ezért, de a család döntése érthető volt, hiszen ez az ember hatalmas fájdalmat okozott a családjának. Így történhetett meg az is, hogy minden egyes hazaküldött levelét felbontatlanul küldték vissza a börtönbe. Már tíz éve nem látta a családját, és senkije sem volt, aki meglátogatta volna őt. Így teltek a börtönévei.

Az élete az üdvösség elnyerését követően megváltozott. Egy bibliaóra során a következőt mondtam neki:

- Testvérem! Nem kell aggódnod amiatt, hogy a büntetésed letöltése után mi lesz veled, hová mehetsz. Gyere a gyülekezetünkbe! Velünk együtt élhatsz a gyülekezetünkben.

Amikor ezt meghallotta, nagyon megörült. Ez az ember a börtönben is nagyon problémás volt, hat évet magánzárkában kellett töltenie, de üdvössége után minden nap olvasta a Bibliát és nagyon megváltozott. Miután leülte a büntetését, kiengedték a börtönből. Helyet készítettünk számára, és testvéreinkkel együtt ott élt velünk a gyülekezetben. Evangelizálni járt a töb-

biekkel együtt. Igazán jól beilleszkedett. Azonban egy napon felkeresett engem és így szólt:

- Lelkész úr, én már nem szeretnék tovább a gyülekezetben maradni, szeretnék valahová máshová költözni.

- Miért? Hová szeretnél menni? – kérdeztem tőle. Erre azt válaszolta:

- Minden városban vannak olyan szálláshelyek, ahová olyan büntetésüket letöltött emberek mehetnek, akiknek nincsen hová menniük, hogy ne váljon belőlük visszaeső bűnöző. Ezek a rehabilitációs központok gondoskodnak a szállásról és az ellátásról is.

- Miért szeretnél egy ilyen rehabilitációs központba menni? Hiszen ezek a helyek elég kényelmetlenek. Maradj inkább velünk!

- Majd ott fogok evangelizálni. Ott fogok élni.

- De itt is lakhatsz, és egyszerűen odamehetsz evangelizálni. Mindenképpen ott kell ehhez laknod? Innen is mehetsz evangelizálni. Miért nem így csinálod?

- Nem!

Mindenképp menni akart. Amikor egy kicsit nyugodtabban átgondoltam a dolgot, fel kellett ismernem valamit: miután kiengedték a börtönből és a gyülekezetbe költözött, hogy a testvérekkel éljen, én semmilyen jó dolgot nem adtam neki. Ha legalább szívélyes lettem volna hozzá, akkor most megkérhettem volna, hogy maradjon, de így már nem volt bátorságom

hozzá, hogy tovább marasztaljam.

- Menj Testvérem. Én nem tudok neked semmi különlegeset felkínálni. Mégis jó lenne, ha továbbra is együtt maradhatnánk. Nem tudok jól bánni veled, nem tudok neked jó ételeket adni, de ha lehet, maradjunk együtt!

A testvérnek hirtelen könnybe lábadtak a szemei, majd azt mondta, marad. Mivel jómagam kissé érzéketlen vagyok, észre sem vettem, ám később megtudtam, milyen gondolatok jártak a testvér fejében.

„Park lelkesz úr biztosan csak azért engedi meg nekem, hogy itt éljek a gyülekezetben, mert annak idején megígérte a börtönben. Ugyan miért is kedvelne egy ilyen embert, mint én? Csak azért engedi meg, hogy itt legyek, hogy betartsa az adott szavát, de biztosan nem örül, hogy itt vagyok. Jobb, ha elmegyek.”

Ilyen gondolatok jártak a fejében. Annak ellenére, hogy azt kértem, maradjon, hiszen a gyülekezet sokkal jobb hely, mint a rehabilitációs központ, menni akart. De amikor azt mondtam neki, hogy menjen, hiszen nem nyújthatok neki semmit, mégis szeretném, ha maradna, itt élne, enne és aludna, felismerte a szívem igazi szándékát.

„Park lelkesz úr egykor azt mondta a börtönben, hogy menjek a gyülekezetbe. Szerintem csak azért mondta, mert nem volt más ötlete, de valószínűleg tehernek érezte az egészet.” – gondolta magában. Ám miután rájött, mi lakik a szívemben, ő

is megváltoztatta a sajátját:

- Lelkész úr, nagyon sajnálom a történeteket. Itt fogok maradni. Mivel a börtönben töltött tíz év nagyon megviselte, egy napon hirtelen megbetegedett. Összehívtam a gyülekezetünk tagjait és megbeszéltem velük, hogy vásárolunk valami jó minőségű húst, amiből készítünk neki egy finom sültet. Olyan sok hús-boltot látok jártamban-keltemben, nem lehetek olyan kicsinyes, hogy nem veszek a beteg testvérnek valami finomat. A testvérek is egyetértettek.

- Lelkész úr, igaza van! Nekünk ez nem jutott eszünkbe.

Aztán felhívtam az egyik testvérasszonyunkat, akinek gyógyszer-tára volt:

- Halló Testvérem! Van egy testvérünk, aki nemrég szabadult a börtönből, most pedig rosszul van. Van a gyógyszer-tárad-ban valami jó immunerősítő készítmény? Küldj neki valamit, a számlát pedig állítsd ki az én nevemre! Hiszen mi másért vagyunk mi egymásnak?

Még sosem adtam ki pénzt semmilyen gyógyszerre. Később láthattam, hogy többször is infúzióra volt szüksége. Azt is láthattam, hogy Isten megáldotta őt. A börtönben a fogaival sem törődött, így fogínysorvadás miatt lassan kihullottak a fogai. A testvéreink elvitték őt egy jó fogorvoshoz.

- Ez az ember gyilkosság miatt került börtönbe, majd leülte a büntetését és nemrég szabadult. Tudna segíteni nekünk?

A fogorvos azt felelte, hogy teljesen ingyen nem fogja tudni ke-

zelni, de annyit tud segíteni, hogy csak az anyagköltséget fogja felszámítani. Az anyagköltség viszont csekély volt. A fogorvos több fogát is helyrehozta. Az új fogak teljesen megváltoztatták a megjelenését.

Mivel már elmúlt 40 éves, arra gondoltam, hogy meg kellene nőszülnie. A többiekkel is megosztottam ezt a gondolatot:

- Jó lenne, ha Oh testvér megházasodna!
- Lelkész úr, a gyülekezetünkben van egy özvegy testvéraszszony. Nagyon jó és szép lenne, ha ők ketten összeházasodnának.

Ezért magamhoz kérettem ezt a testvéraszszont.

- Lelkész úr, hivatott engem?
 - Testvéraszszony, a többiek mind a férjükkel élnek. Te miért élsz egyedül?
 - Sajnos nekem meghalt a férjem.
 - Valóban? Hát ez igazán nagyon sajnálatos. Mikor halt meg?
 - Tíz évvel ezelőtt.
 - Ha már tíz éve, hogy meghalt, miért nem mentél ismét férjhez? Miért élsz egyedül? Fáj a szívem, amikor látlak.
 - Lelkész úr, én szívesen férjhez mennék ismét. Kérlek, mutass nekem valakit, akihez hozzá mehetnék.
- Ez egészen jól alakul – gondoltam.
- Akkor hozzámész ahhoz, akit javaslok neked?
 - Igen, egészen biztosan.
 - Nem fogod majd hirtelen azt mondani, hogy te mégsem sze-

retnél férjhez menni?

- Nem Lelkész úr, én ahhoz fogok férjhez menni, akit javasol nekem.

- Menj férjhez Oh testvérhez.

- Hogyan kérem?

A testvérasszony szemei teljesen kikerekedtek.

- De hát miért?

- Lelkész úr, ez mind szép és jó, de én félek hozzámenni egy gyilkoshoz, ráadásul nem is vonzódok hozzá.

- Az előbb még azt mondtad, hogy férjhez szeretnél menni. De természetesen hagyjuk. Nem kell mindenáron hozzámenned.

A testvérasszony körülbelül egy hét múlva ismét felkeresett engem.

- Lelkész úr, összeházasodunk.

Ez a két ember tehát egybekelt. A testvérünk annyira örült, hogy képtelen volt véka alá rejteni a boldogságát. Minden érzését kimutatta, ahelyett, hogy nyugalommal tekintett volna az eseményekre. Noha a testvérasszony úgy tett, mintha ő nem így érezne, azért ő is nagyon vidám volt.

Engem boldoggá tesz, ha ilyesmit látok. Nagyon örülök, hogy lelkész lettem. Együttélésük során a testvér, büntetett előélete miatt nehezen talált munkát. Vettek egy autót és zoknit árultak a környéken. Nekem úgy tűnt, eleget keresnek a megélhetésükhöz. Nagyon boldognak látszottak.

Sok olyan ember van a gyülekezetünkben, aki korábban gyilkosságot követett el, majd miután bűnbocsánatot kapott, megházasodott. Amikor erre a testvérré gondolok, mindig felötlik bennem a kérdés: vajon akkor is megnősült volna, ha annak idején elhagyja a gyülekezetet és elmegy a rehabilitációs központba? Vajon akkor is boldog lett volna?

Egy idő múlva a családjá is ismét felvette vele a kapcsolatot. Hallották, hogy megnősült. Felkeresték őt, hogy közöljék édesapja halálhírét, és azt, hogy édesapja némi örökséget hagyott rá. Ebből a pénzből később vettek egy házat. Nagyon szép volt látni, hogy milyen nagyszerűen zajlottak az események.

„Testvérem, maradj itt a gyülekezetben!”

Csak egy dolgot kellett volna tennie, amikor maradásra bíztattam, el kellett volna fogadnia tőlem. Ám ő előbb még egyszerűen átgondolta.

„Park lelkész azt mondja nekem, hogy maradjak. De ugyan miért kedvelne egy olyan embert, amilyen én vagyok? Nincs más választása, azért engedi meg, pedig biztos, hogy kellemetlen neki. Jobb, ha magamtól elmegyek, még mielőtt elküldenének. Inkább most megyek, amikor még minden rendben van.” Egy ilyen ostoba és értelmetlen gondolat támadt a szívében. Vajon mi történt volna vele, ha tényleg követte volna ezt a gondolatot? Gondolják, hogy a testvér ismerte ennek a gondolatnak a végkimenetelét, következményeit? Nem! Semmit sem tudott róla. Annak ellenére, hogy sokszor úgy tűnik, jók, őszinték és

tisztességesek vagyunk, mégis olyan gondolatok törnek fel belőlünk, amelyek tönkretesznek bennünket.

Kedveseim! A romlottság, ami végül Ábel meggyilkolását eredményezte, már akkor jelen volt Káin szívében, amikor a föld gyümölcseivel Isten színe elé járult. Ám ez a gondolat láthatatlan volt, rejtve maradt, amikor Káin Istennek áldozott. Ő maga sem tudott róla, milyen ember is valójában. A valóság mégis az, hogy a gyűlölet, a gonoszság, ha rejtve is, de jelen volt Káin szívében akkor is, amikor Istent szolgálta, Istenhez fohászkodott. Káin tehát gonosz ember volt.

Azok között, akik a börtönben ülnek, nagyon sokan vannak, akik korábban templomba jártak. Gondolják, hogy ezek az emberek – miközben a templomban ültek – terveket szövögettek és arra gondoltak, hogy egy napon megölnek valakit? Legvadabb álmaikban sem gondoltak arra, hogy lopni, rabolni fognak, vagy házasságtörők lesznek. Az istentiszteleteken igazán tisztességes és szent embereknek látszottak.

Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de miközben itt és most Isten Igéjét hallgatják, az Önök szívében is ott van a rosszakarát, a paráznság, a csalás, a gyűlölet és még számtalan mocskos dolog. Mivel ezzel nem vagyunk tisztában, ezért csak az elkövetett bűneink miatt teszünk formális, látszólagos bűnbánatot és mondjuk azt: Uram, én hazudtam, loptam, há-

zasságot törtem. Uram én szitkozódtam és gyűlöltem másokat. Mi csak olyan dolgokat vallunk meg, amelyek már napvilágra kerültek és ezekért kérünk bocsánatot. Ugyanakkor a látható vétkeinknél sokkal nagyobb gondot jelent annak a ténye, hogy a szívünk mélyén megbúvó bűn alig várja a lehetőséget, hogy testet öltjön. Amennyiben elfedezik a szívük mélyén lévő bűnt, és csak a nyilvánvaló bűnöktől, a hazugságtól vagy a gyilkosságtól igyekeznek távol maradni, az eredmény az lesz, hogy újra meg újra felszínre kerül majd a szívükben lévő gonoszság.

Ez a kedves asszony tényleg megölt valakit?

1988-ban, éppen március 1-én, a koreai függetlenségi mozgalom emléknapján, összehívtuk a suwoni börtön lakóit, hogy Bibliai Szemináriumot tartsunk. Sokan újjászülettek a büntetésüket töltő börtönlakók közül. Jó néhányan ma is misszionáriusok, sokan teljesen megváltoztak. Mivel ennyire jó volt a fogadtatás, a börtön igazgatója arra kért, hogy tartsunk egy hasonló Bibliai Szemináriumot a női fegyházban is. Egybehívtuk hát az asszonyokat. Mindegyiknek rövid volt a haja, egyforma ruhában voltak, melyen egy számot viseltek. Egy teljes héten át zajlott a szeminárium.

A nők abban különböznek a férfaktól, hogy sokkal gyorsabban elmélyednek az Igében. Amikor férfiaknak hirdetem az Igét, ők mindenféléről kezdenek gondolkodni.

„Ha úgy fogok Jézusban hinni, ahogyan ez a lelkész mond-

ja nekem, mit fognak szólni az apósomék? Mit szól majd az édesapám? Mit szól az öcsém? Mit szól ehhez a sógornőm? Mit fognak mondani a munkahelyemen?”

A férfiak mindig ilyen dolgokról kezdenek gondolkodni, ezért a Jézusban való hitet képtelenek azonnal elfogadni.

A jó és rossz tudás fájáról a nő szakított és evett először. Hasonlóképpen a nők azok, akik anélkül fogadják el az üdvösséget, hogy sokat gondolkodnának rajta. Innen származik a mondás: Sok nő van a templomokban, sok férfi a börtönökben.

A női fegyházban tartott Bibliai Szeminárium ideje alatt sokan megváltoztak. Volt köztük egy harmincas éveit végén járó asszony is, aki nagyon figyelmesen és nyitott szívvel hallgatta az Igét. Nyomon követhettem a benne zajló változást. Nagyon vidám, boldog, egyben hálás is volt.

Egy-egy Bibliai Szemináriumon egészen közel kerülök a rabokhoz, így természetesen az érdekel a leginkább Kedveseim, hogy milyen bűnt követtek el, ami börtönbe juttatta őket. Ezúttal is nagyon kíváncsi voltam, hiszen ez az asszony, aki igazán kedves és értékes embernek tűnt, szintén üdvösséget kapott. Vajon milyen bűn miatt kerülhetett ide? Hiszen olyan tisztának tűnik. De bármennyire furdalt a kíváncsiság, udvariatlanság lett volna megkérdezni, hogy mit követett el. Majd egy napon teljesen véletlenül megtudtam, hogy embert ölt. Gyilkosság terhe nyomja a vállát, még hozzá különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság. Egy konyhakéssel ölte meg áldozatát.

Teljesen ledöbbsentem. Csinos volt és jószívű. Az Igét is figyelmesen hallgatta. A szemei is tisztán csillogtak. Ez az asszony tényleg megölt volna valakit? Egyszerűen nem tudtam elhinni. Aztán azt is megtudtam, hogyan történt maga a gyilkosság. Az asszony faluról jött Szöulba. Találkozott egy férfival, aki be szerelmes lett. Egy éven át éltek boldogságban, majd a férfi hűtlen lett, találkozzatni kezdett egy másik nővel. Az asszony olyan naiv és jámbor volt, hogy fel sem merült benne, észre sem vette, hogy a férje csalja őt. Mindig vidám volt. Ám a férje már nem szerette őt. Hogy együtt élhessen az új barátnőjével, ki kellett volna dobnia a feleségét, de mivel ezt nem tudta megtenni, bevallotta, hogy félrelép. Mivel jámbor szívű felesége egyszerűen nem reagált, a férj arra vetemedett, hogy hazavitte új barátnőjét és ott éltek hármasan. A feleség továbbra sem szólt semmit. Amikor azonban a férfi valamiért elment hazulról, a két nő azonnal veszekedni kezdett. Az új asszony szerette volna kiűzni a régi asszonyt a házból, hogy boldogan élhessen a párjával. Annak azonban esze ágában sem volt önként elhagyni az otthonát, így az új asszony állandóan okot keresett a civakodásra. Egy napon olyasmit mondott, amitől a másik egyszerűen elvesztette a fejét. Hogy mi lehetett az, nem tudni, mert az asszony maga sem emlékszik rá. Csak arra eszmélt, hogy a nő vérbe fagyva fekszik a földön, neki pedig ott van a kezében a véres kés. Csak akkor jutott el a tudatáig, hogy megölt egy embert.

Amikor meghallottam ezt a történetet, egyszerűen nem tudtam elhinni. Egy ilyen jószívű, csinos és jámbor teremtés valóban képes lett volna embert ölni?

Minden alkalommal megdöbbent az a tény, hogy ezeknek az elkövetőknek a külseje mennyire nem tanúskodik kegyetlenségről. Legyen az nő vagy férfi, a legtöbben rendesnek, tisztességeseknek látszanak. Hogy történhetett meg, hogy ezek az emberek gyilkosokká váltak? A jeonjui fegyházban is üdvöséget kapott egy asszony, aki korábban két embert is megölt. Amikor az ember beszélget velük, nagyon őszintének és ártatlannak tűnnek. Lehet, hogy Önök most azt gondolják, egy kétszeres gyilkos gonosznak és mocskosnak látszik, de ez valóban nem így van.

Teljesen mindegy, hogy valaki mennyire látszik jószívűnek és becsületesnek, belül ott rejtőzik az a szív, amely akár ölni is képes. Teljesen mindegy, milyen okosnak és tisztának látszik valaki, belül ott van az a szív is, amely csálni is képes. Egyetlen olyan csaló sem létezik, akinek a megjelenése baljós gondolatokat ébresztene. Hiszen akkor nem tudna becsapni senkit. Éppen a tisztességesnek és megnyerőnek látszó ember képes becsapni másokat, miközben nekünk eszünkbe sem jut, hogy csaló lehet. Sajnos ezt képtelenek vagyunk felismerni. De ami ennél is nagyobb gond a hitéletünk során, hogy azt sem ismerjük fel, hogy a bennünk lakozó bűn adott esetben gyilkosokká, házasságtörőkké, tolvajokká, gyűlölködőkké képes tenni ben-

nünket. Ádám minden leszármazottjára vonatkozik ez a tény.

Réges-régen élt egy ember, aki egy képet szeretett volna festeni Jézus utolsó vacsorájáról. Szeretett volna keresni valakit, akiről Jézus arcát megmintázhatta volna. Kinek az arca lehet olyan, mint amilyen Jézus arca lehetett? Keresztül-kasul utazta az országot és kereste azt a férfit, aki modellt ülhetett volna neki. Olyan arcot keresett, amely békességet, irgalmasságot sugároz. Ám hiába találkozott tucatnyi békésnek, irgalmasnak tűnő emberrel, a festő mindegyik tekintetében valamiféle gonosztságot vélt felfedezni. Senkit sem talált megfelelőnek. Azonban egy napon, amint fáradtan bandukolt az úton, megpillantott egy gyermeket, aki a pataknál játszott. A gyermek békésnek, jószágosnak tűnt. Ezt az arcot fogom Jézus arcának ábrázolásához használni – gondolta.

Odament a gyerekekhez és így szól hozzá:

- Szeretnék rólad gyorsan egy képet festeni! – majd leültette a gyereket és lefestette békességet sugárzó arcát.

Évek teltek el, mire minden tanítvány arcát megfestette, és már csak egyvalaki maradt hátra, Iskariótes Júdás, aki elárulta Jézust. Vajon milyen arca lehetett Iskariótes Júdásnak, aki elárulta Jézust? Ismét útra kelt. De bármennyire kereste, nem találta azt az arcot, amely gonosztságot tükrözött volna. Egyetlen olyan arcot sem látott, amelynek a vonásaiban ne lett volna valami jószág, békesség vagy könyörületesség. Végül elment a

börtönbe, hogy a gyilkosok közt keresse az arcot. (Természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden gyilkos kizárólag csak rosszat akar.) A sarokban megpillantott valakit, akiről tényleg sugárzott a gonoszság. Igen, ez az! Egészen biztosan így nézhetett ki Iskariótes Júdás arca is! Odament hozzá, bemutatkozott, és elmondta, hogy ő egy festő, majd megkérdezte tőle, lefesthetné e az arcát? Az elítélt mosolyogva engedélyt adott neki. Amikor a festő lefestette az ördögi, gonosz és félelmetes arcot, az ember így szólt:

- Szeretnék öntől kérdezni valamit.
- Mi lenne az?
- Hol találta meg Jézus arcát az Utolsó vacsora című képhez?
- Korábbi utazásaim során láttam pataknál játszó gyermekeket. Volt köztük egy, akinek az arca igazi békességet tükrözött. Ennek a gyereknek az arcát használtam Jézus arcának megfestéséhez.
- Most pedig éppen az én arcomat választotta ahhoz, hogy megfesse Iskariótes Júdás arcát, jól mondom?
- Igen, jól mondja.
- Nem tűnik fel önnek a Júdás és Jézus arca közötti hasonlóság?
- De Igen! Valóban hasonlítanak egymásra.
- Én vagyok az a gyermek, aki akkor régen, ott játszott a patak partján. Engem választott, hogy modellt üljek Jézus arcához. Most pedig ugyancsak engem választott, hogy megfesse Júdás arcát.

A festő megrettent. Majd jobban megnézte az embert, és tényleg úgy volt. Az egykori gyermeki arc ártatlan vonásokat hozott, de már akkor ott szunnyadt benne az a gonoszság, ami gyilkossá tette.

Amikor Úr színe előtt megvalljuk bűneinket és bűnbánatot tartunk

Atyám, én loptam. Házasságot törtem. Én hazudtam. Én gyilkoltam. Én elvettem a gyermekemet. Kérlek, bocsáss meg nekem! – az ilyen bűnbánat csak azoknak a bűnöknek a megvallását jelenti, amelyek felszínre kerültek. Mivel nem vagyunk képesek felismerni a bensőnkben lappangó gonoszságot, csak azokat a vétkeinket bánjuk meg, amelyek láthatóvá váltak. Bűnbocsánatot kérünk, majd ismét vétkezünk, majd amikor felismerjük, hogy vétkeztünk, ismét bűnbánatot tartunk, majd ismét vétkezünk. Ez folyamatosan így ismétlődik. Aki ilyen módon éli a hitéletét, hiába énekli a dalt: „Nagy napom, szép napon, lemosta Jézus bűnömet!” Vétkezik és bűnbánatot tart, így sohasem éli meg azt a napot, amelyen Jézus eltörli minden bűnét. Ez pedig azt jelenti, hogy mindig bűnös marad. Az ilyen emberben Jézus élő ereje nem tud munkálkodni.

Afrikában olyan roncs autókat használnak, amiket javítani nem, csak kidobni érdemes. Egy alkalommal az afrikai Ghánában jártam. Érdekes módon, rengeteg koreai autót láttam az

utakon. Az egyik ilyen autó a Hyundai Motors által gyártott Stellar volt. Az volt ráírva, hogy Seocho-Rendőrség. Némely autókön pedig koreai felirattal az állt, hogy óvoda. Mivel a ghánaiak szeretnek koreai autóval járni, nagyon kedvelik az autóikon a koreai feliratokat is. Ugyanakkor ezek az autók már teljes mértékben roncsautónak számítanak. Emelkedőn felfelé akkora füstöt eregetnek, hogy alig lehet látni. Amikor elmondtam, hogy Koreában ezért 1000 euró büntetést kell fizetni, igen elcsodálkoztak.

- Koreában az autók nem is füstölnek? – kérdezték. Hogy lehet az? Hiszen azok is gázolajat égetnek el.

- Valóban – feleltem – de épp csak annyi égéstermék keletkezik, ami szabad szemmel nem látható.

Persze időnként nálunk is előfordul, hogy egyik vagy másik autó füstöl, de ha rajtakapják a tulajdonost, hatalmas büntetést kell fizetnie.

Az első autó, amit Afrikában vezettem, Detho testvérasszonyé volt. A testvérasszony azzal jött értem a repülőtérre. Egy bankban dolgozott, és az én afrikai tartózkodásom idejére a rendelkezésemre bocsátotta az autóját. Ezzel az autóval mentem a Safarira is, szóval az autó igazán jó szolgálatot tett nekem. Azonban az elutazásom napján, útban a reptér felé, egyszerűen csak leállt. Amikor kinyitottam a motorháztetőt, majdnem elájultam. Annak ténye, hogy mindeddig ezt az autót vezettem, teljesen megbénított.

Ha az ember Afrikában autóba ül, nagyon kell figyelnie, hogy a lába ki ne lógjon valamelyik padlólyukon keresztül. Arra is ügyelni kell, hogy az ember soha ne szálljon tiszta ruhában az autóba, mert az ülések porosak. Természetesen azért ott sem minden autó ilyen. Mindenesetre Afrikában autózás közben nagyon sok mulatságos dolog történhet az emberrel. Kenyában például egyetlen autóra sem mondják, hogy ez már egy roncs. Bármilyen rossz állapotban legyen is, addig vezetik, amíg van benne motor. Nem javítgatják, legfeljebb kicserélik a teljes motort, hogy tovább használhassák. Azt mondják, az épp olyan lenne, mintha az ember egy vénasszony rossz fogait szeretné javíttatni. Ha az egyik fogát rendbe hozzák, a másik megy tönkre, és amikor az egyik fogát kezelik, egy másik hullik ki. Az autóknál sem lehet eldönteni, mit is kellene rajtuk megjavítani. Senki sem javíttatja meg az elromlott ablaktörlőt, az összetört szélvédők sem jelentenek gondot. Nagyobb gondot jelent, ha nem lehet letekerni az ablakokat és nem lehet védekezni a hőség ellen.

Kedveseim! Az ilyen autót nem javítani, hanem cserélni kell. A hitélet is éppen ilyen.

Lapozzuk fel Ézsaiás könyvének 55. fejezetét. Felolvasom Önöknek a 6. és 7. verset:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfit

gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.”

Mit tegyen a gonosztevő az útjával? Mit kezdjen a bajkeverő a gondolataival? Talán az áll ott, hogy változtasson rajta? Tegye jobbá? Hogyan van megírva? Mit kell a gonosztevőnek tennie az útjával, és mit kell tennie a bajkeverőnek a gondolataival? Kérem, válaszoljanak együtt hangosan. Mi is volt az?

Hagyja el! Hagyja el!

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.”

A Biblia azt mondja, hogy az ember hagyja el azokat és térjen az Úrhoz.

Az autóroncok esetében is hasonló a helyzet. Ha megjavítják az ablaktörlőt, tönkremegy az ablakemelő. Ha azt megjavítják, nem indul a motor. Ha azt rendbe hozzák, az irányjelzők mondják fel a szolgálatot. Majd nem működnek a fékek, kidurrannak a gumik. Javíthatják egy életen át, akkor is lesz vele munka. Egy órányi utazást egy órányi szerelés előz meg. Ugyanannyi időt vesz igénybe a javítás, mint maga az utazás. Egy kevés utazás egyenlő a mindennapi javítással. Szerelni, vezetni, szerelni, vezetni – ilyen egy roncs autó. Egy ilyen autót nem javítani kell, hanem le kell cserélni. Ki kell dobni és venni kell egy újat.

Manapság a legtöbb keresztény olyan módon éli a hitéletét, ahogyan Afrikában roncsautót vezetnek. Az ember beül és megy vele egy darabig:

„Taka, taka, taka”, majd csend.

„Taka, taka, taka”, majd ismét csend következik. Nem indul a motor. Miért nem indul be ez a motor? Aztán, miután az ember nagy nehezen megjavítja, a motor ismét beindul. „Taka, taka, taka”, majd ismét nem akar beindulni. Amikor az ember ismét rendbe hozza, kidurrannak a kerekek. Ilyen egy roncsautó.

Milyen egy roncsautóhoz hasonló hitélet? Vétkezni és bűnbánatot tartani, majd ismét vétkezni és bűnbánatot tartani. Ismét vétkezik az ember, utána bocsánatot kér az elkövetett bűnéért, majd ismét vétkezik. Egyszer hazudunk, a következő alkalommal nem megyünk el a vasárnapi istentiszteletre, utána nem adjuk meg a tizedet, ha pedig mindezeket sikerül rendbe tenni, akkor meg veszekedni kezdünk valakivel. Miután könnyek között bocsánatért esedezett az ember, hirtelen gondok támadnak a párkapcsolatában és az ember dühös lesz. Szidja a gyermekeit, és ez így megy vég nélkül, pontosan úgy, mint a roncs autók esetében.

Ezért Isten azt mondja: hagyjátok el ezt a hitéletet és én egy újat adok nektek.

Az Önök hitélete nem azáltal lesz jobb, hogy javítani igyekeznek a hazugságaikon, a lopáson, ivási szokásaikon vagy félrelépéseiken. A teljes szívüktől kell megválni. Hiába igyekeznek

megjavulni, szüntelenül vétkezni fognak. Vétkeznek, majd bűnbánatot tartanak, vétkeznek, majd bűnbánatot tartanak.

Ezért van az, hogy a roncs autó alkatrészeinek folyamatos javítása és cseréje helyett egy új autót vásárolnak.

Az ember hitéletében sem az a megoldás, hogy ezt vagy azt a dolgot igyekszünk megjavítani, hanem a hitéletünket kell gyökerestől megújítani. Ez a valódi bűnbánat! Amikor bűnbánatot tartunk, nem azt kell mondani: Uram, én loptam. Uram én házasságtörést követtem el. Én hazudtam. Kérlek, bocsáss meg nekem! – hanem el kell fogadnunk Jézus szívét. Uram, házasságtörést követtem el. Loptam. De nem ez a baj, hanem az, hogy a bűn melegágya vagyok. Bármit teszek, az mind gonoszság. Szeretném megtagadni, elhagyni önmagamat.

Csak így lehet jó hitéletet élni. Ámen? Ámen!

Péter, aki megtagadta és elhagyta önmagát

Tegnap este Simon Péterről beszéltünk. Péter saját magában bízott. Nem volt tudatában annak, hogy mennyire rossz ember. Úgy gondolta, bármire képes, amit eltervez. Úgy gondolta, a saját szívével is képes jó hitéletet élni.

Ám egy napon Jézus azt mondta:

- Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem!

Péter ellenkezett:

- Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én nem.

Uram, én különb vagyok, mint András. Én más vagyok, mint

Jakab vagy János. Ha ők mind megbotránkoznak is benned, én nem fogok. Miért hagynálak cserben? Soha nem hagylak el! Péter hitt magában, de Jézus tovább folytatta:

- Mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem.

Ennek ellenére Péter továbbra is önmagában bízott:

- Uram, hogy mondhatod ezt? Csalódott vagyok! Én nem vagyok ilyen. Nem foglak megtagadni!

Péter jó embernek tartotta magát. Nem tudott róla, hogy gonoszság lakik benne. Nem tudta, hogy a Sátán vezeti. Amikor Jézus azt mondta: *„Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát” (Lukács 22:31)* – Péter így felelt: Nem Uram! Hidd el, hogy nem foglak megtagadni, nem foglak elhagyni!

Alig néhány órával később Jézust már el is fogták. Péter a távolból követte őket, egészen a főpap házáig. Kint a főpap szolgálói tábortüzet gyújtottak és Péter is odatelepedett közéjük, hogy melegedjen. Ekkor az emberek megkérdezték tőle:

- Te is a tanítványai közül való vagy, igaz?

Szemrebbenés nélkül letagadta, egyúttal megdöbbsent. Azt gondolta, soha nem volna képes ilyesmire. Szíve szerint felkiáltott volna, vállalta volna, hogy Jézus tanítványa, de nem tudta megtenni.

Elkövetett bűneim között van egy, amit sosem fogok elfelej-

teni. Azt a nevet adhatnám neki, hogy „a körömcshipsz-bűn”. Mintegy ötven évvel ezelőtt történt. A falunkban senkinek nem volt körömcshipsze, csak nekünk. Nem emlékszem, hogy került hozzánk, csak azt tudom, hogy rajtunk kívül mindenkinek csak ollója volt. Csak nekünk volt körömcshipszünk, amivel pillanatok alatt levághattuk a körmünket. Igazán nagyszerű dolog volt. Az édesapám annyira megbecsülte, hogy az ajtó mellé bevert egy szöveget és a körömcshipszt egy zsinórra akasztotta.

- Ock-Soo és Jeong-Soo, ezt a körömcshipszt sosem vihetitek ki magatokkal. Levághjátok a körmötöket, aztán visszaakasztjátok.

De én természetesen nagyon szerettem volna eldicsekedni vele az iskolában, ezért egy napon titokban szépen beletettem az egyik füzetembe. Az iskolában az egyik órát követő szünetben büszkén mutogattam, majd levágtam vele a barátaim körmeit. A barátaim életükben először láttak ilyen körömcshipszt.

- Hú, ez nagyszerű!

- Na, ki szeretné még leváгатni a körmeit? Szívesen levágom! Egy egész csapat gyűlt körém. Mindenki megcsodálta a körömcshipszt.

- Hé, mit gondolsz, fát is lehetne ezzel vágni?

- Természetesen, azt is el lehet vele vágni!

Egy kis fadarab, amely pont befért a körömvágóba, klick – ketté lett vágva. Ennél a pontnál abba kellett volna hagynom a

kísérletezést, de ekkor az egyik barátom megkérdezte:

- El lehet vágni akár egy szöget is?

Elég lett volna annyit mondanom, hogy nem, de mivel dicsekedni szerettem volna, azt válaszoltam:

- Hát persze, hogy lehet! – erre a barátaim odahoztak egy szöget.

Nem nehéz kitalálni, mi történt ezután. Szívem szerint nem próbálkoztam volna, de már kimondtam, így nem vonhattam vissza. Becsúszttam a szöget a körömvágó két éle közé és összenyomtam. Gondolják, hogy sikerült kettévágni? Nem, nem sikerült, ezért megpróbáltam kicsit erősebben. A körömvágó széttörött.

Lelki szemeim előtt megjelent édesapám, amitől hirtelen szédülni kezdtem.

Ha az iskola után bevallottam volna, hogy elvittem a körömcipeszt, hogy dicsekedhessek vele, ha elmondtam volna, hogyan törött szét, jó fiúként jártam volna el. De mivel biztos voltam benne, hogy verés lesz a vége, amitől nagyon féltem, mást eszeltem ki. Elhatároztam, hogy amikor senki sem látja, beleteszem a körömcipeszt az öcsém füzetébe, becsúsztatom a táskája aljára és szépen becsatolom a táskát. Így is tettem.

Este, amikor édesapánk hazaérkezett, kereste a körömvágót.

- Hol van a körömvágó? Ock-Soo, nálad van?

- Nem tudom, hol lehet.

- Jeung-Soo, te vitted magaddal?

- Nem.

- Haszontalan kölykök, biztosan magatokkal vittétek. Ock Soo, hozd ide az iskolatáskádat!

Természetesen az én táskámban nem volt. Majd átkutatta a testvérem táskáját is. Még most is látom a testvérem riadt arc kifejezését. Amikor az apám így szólt:

- Te semmirekellő! Hajtsd fel a nadrág szárát! – még bevallhatam volna.

Szerettem volna megtenni, de nem volt hozzá bátorságom. Az öcsém persze nagyon kikapott, de ez nekem jobban fájt, mint neki. Ezért emlékszem még ma is erre az ötven évvel ezelőtti eseményre. Mintha az egész tegnap történt volna. Felnőttként egyszer megkérdeztem az öcsémtől:

- Jeong-Soo, te emlékszel még, hogy akkoriban ez történt?

- Nem testvérem, nem emlékszem, tényleg így volt?

- Igen, így volt.

- Én erre egyáltalán nem emlékszem.

Noha a testvérem nem emlékezett, az én elmémben azonban olyan élénken él ez az emlék, mintha a csontjaimba égett volna. Ahogy Júdás esetében is történt, az én szívemből sem lehetett kitörölni ezt a bűnt. Olyan ez az érzés, mintha valaki gyémánt-heggyel véste volna a bűnömet a szívem táblájára.

Szíve szerint Péter is megvallotta volna, hogy Jézus tanítványa, de nem volt bátorsága hozzá, annyira félt. Utoljára még

egy szolga is állította, hogy Péter Jézus tanítványa, hiszen meg lehet ismerni a beszédéből, és látta is Pétert Jézussal a hegyen. De Péter immár átkozódva tagadta meg Jézust. Hogy pontosan mit mondott, nem tudjuk, mert a Biblia nem jegyzi, de annyi biztos, hogy megtagadta Jézust. Ekkor megszólalt a kakas, és Péternek eszébe jutottak Jézus szavai.

„Az Úr azt mondta, háromszor fogom megtagadni őt. Ahelyett, hogy hittem volna neki, inkább ellenkeztem, és lám, mégis úgy történt.”

Ebben a pillanatban ismerte fel Péter, milyen balga volt, amikor magában bízott. Mégsem tartott bűnbánatot, mert megtagadta Jézust, helyette inkább megtagadta önmagában bízó szívét.

„Olyan ember vagyok, akinek nem lehet hinni. Már az is bűn, hogy elárultam Jézust, de sokkal nagyobb bűn, hogy mocskos, gonosz ember vagyok. Nem is vagyok képes másra, mint hogy megtagadjam az Urat.”

Péter tehát megtörte önhitségét. Ebben a pillanatban Jézus a szívébe költözött. Ám nem sokkal ezután Jézust elfogták, keresztre feszítették, majd meghalt. Miután a feltámadást követően a mennybe ment, Péter megkapta a Szentlelket.

Egy napon Péter imádkozni ment a templomba. A Szép kapunál egy koldusba botlott, aki Péter felé nyújtotta a karját. A Szentlélek azt mondta Péternek: Egyenesítsd fel őt! De Péter egy másik hangot is hallott: De ha mégsem tud felállni?

A Sátán mindig próbálkozik. Korábban, amikor Péter önma-

gában bízott, hallgatott erre a hangra, de ezúttal megtagadta magát, követte Jézus hangját és így szólt a koldushoz:

- Nézz ránk!

A koldus Péterre nézett, aki így folytatta:

- Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! Majd megfogta a koldus kezét és felállította őt. Megtörtént Isten csodája.

„Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”
(Ap. Csel. 3:6)

Ilyen csoda azokkal történik, akik már megtagadták magukat. Amikor Isten Önökben is ehhez hasonlóan szeretne munkálkodni, az Önök belső hangja is biztosan megszólal.

„Mennyire kínos lesz majd, ha mégsem sikerül. Mi lesz, ha mindenkinek elmondom, hogy imádkoztam valamiért, de az nem talált meghallgatásra?”

Ha ezekre a hangokra figyelnek, Jézus nem tud munkálkodni. Péter a teljes énjét megtagadta.

„Mocskos ember vagyok. Hazug vagyok. A Sátán minduntalan becsap és elmerülök a bűnben.”

Péter felismerte igazi mivoltát, ezért megtagadta magát. Elutasította a saját bensőjéből feltörő gondolatokat.

„Ezek csak az én gondolataim. Nem szabad hinnem ezekben.”

Majd követni kezdte Isten Igéjét.

Bűnbánat, ahogyan Iskariótes Júdás tette

Péter a saját romlott, mocskos és gonosz énje miatt tartott bűnbánatot. De miként tartott bűnbánatot Iskariótes Júdás a ma felolvasott Bibliái részben? Vagy Júdás nem tartott volna bűnbánatot? Júdás nem bánta meg a tettét? A Bibliában ez áll:

„Akkor látván Júdás, aki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harminc ezüst pénzt a főpapoknak és a véneknek, Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért” (Máté 27:3-4)

Megvallotta Júdás a bűnét, vagy sem? Igen, megvallotta. Megbánta, vagy nem? Igen, megbánta, hiszen visszaadta a harminc ezüstöt, sőt bűnbánatot is tartott.

A gond azonban az volt, hogy Júdás ugyan megbánta, hogy elárulta Jézust, de nem ismerte fel, hogy ő maga gonosz és mocskos, így nem is tudta megtagadni önmagát. Júdás megbánta, hogy elárulta Jézust, de nem ismerte fel annak fontosságát, hogy önmaga miatt tartson bűnbánatot. Lehet, hogy Iskariótes Júdás soha többé nem árulta volna el Jézust, azonban továbbra is saját magában bízott. Éppen emiatt szenvedett olyan nagyon, míg végül öngyilkosságot követett el. Vajon miért tette ezt? Öngyilkossága éppen annak a bizonyítéka, hogy önmagára figyelt, hiszen a döntést, hogy öngyilkosságot kövessen el, saját maga hozta meg. Júdás azért akasztotta fel magát, mert követte

a saját döntését, ez pedig azt jelentette, hogy Júdas továbbra is önmagában bízott.

Nekünk nem azt kell megbánnunk, hogy loptunk, gyilkosságot követtünk el, házasságtörést követtünk el, vagy hazudtunk. Az ilyen gonosz és mocskos dolgok akkor is vég nélkül törnek fel belőlünk, ha százszor vagy ezerszer megbánjuk is. Ezért történhet meg, hogy manapság a keresztények újra és újra vétkeznek, majd megbánják, vétkeznek, majd ismét megbánják.

Létezik Péter és létezik Iskariótes Júdas bűnbánata is. Iskariótes Júdas eladta Jézust, Péter pedig megtagadta Jézust, tehát mindketten vétkeztek. De Péter ezen keresztül végül teljesen megtagadta önmagát. Már nem bízott a saját gondolataiban, hanem elvetette egész lényét.

„Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait.”

Ettől kezdve Péter többé már nem bízott önmagában. Teljesen mindegy volt, mennyire jónak tűnő gondolatai támadtak, teljesen mindegy volt, hogy milyen jó szíve támadt, ezentúl már csak Isten Igéjében hitt és csak abban bízott.

Sok ember megbánja, hogy hazudott, lopott vagy házasságtörést követett el, azonban önmagukat nem tagadják meg. Nem tagadják meg a saját gondolataikat, hanem továbbra is követik azokat.

Kedveseim! Tételezzük fel, hogy minden gyanú nélkül meg-

barátkozom egy csalóval, aki rábeszél, hogy adjunk össze 100.000-100.000 eurót és fizessük be a számlájára, majd megszökne az egész összeggel. Én persze rájönnek, hogy becsapott, amit egy következő találkozásnál számon is kérnék tőle. Ő beismerné a tettét, de ismét meggyőzne, hogy bízzak benne. Bár volna bennem bizalmatlanság az előző eset miatt, később mégis megbíznék benne.

Ha egyszer becsapnak bennünket, többé nem szabad megbízunk egy csalóban. Mert ő egy csaló! Így van, ugye? Ha továbbra is hiszünk neki, újra meg újra be fog csapni.

Egyszer az egyik testvérlány a gyülekezetünkben találkozott egy házasságszédelgővel. A férfi rávette a lányt a házasságra, majd kicsalta minden pénzét. Mikor meghallottam és rájöttem, hogy egy csalóról van szó, azonnal beszéltem a lánnyal.

- Testvérem! Ez a férfi nem jó ember.
- Lelkész úr, téved. Ő Igenis jó ember.
- Akkor miért tette ezt veled?
- Hát, mert éppen ilyenek voltak a körülmények!

Egyértelmű, hogy újra meg újra be fogja csapni a férfi a testvérasszonyt. Értik, ugye? Nem csak azt az esetet illetően kell bizalmatlannak lenni, amit a csaló elkövetett, hanem magában a csalóban nem szabad bízni.

Pontosan így van ez a mi esetünkben is. Nem csak a hazugság, lopás vagy házasságtörés miatt szükséges az önmagunkkal

szembeni bizalmatlanság, hanem alapvetően is az.

Péter magába szállt és bűnbánatot tartott. Pontosan úgy tett, ahogyan az Ézsaiás 55. fejezetében áll: *„Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait.”*

Péter tehát elhagyta a saját útját, saját gondolatait. Júdás viszont, aki elárulta Jézust, nem volt hajlandó erre. Ő csak ettől az egyetlen bűnétől akart szabadulni, de továbbra is magában bízott. Így történhetett, hogy hallgatott a bensőjéből feltörő hangra, ami vádolta őt.

„Eladtad Jézust! Öld meg magad! Öld meg magad!” – végül megtette.

Régen én is így éltem. Templomba jártam, vétkeztem, bűnbánatot tartottam, újra vétkeztem, újra bűnbánatot tartottam. De Isten egy napon kegyelmet adott. Felnyitotta a szemem, hogy megismerjem önmagam. Egészen addig azt gondoltam, hogy tisztességes, jó ember vagyok, aki elfogadható módon él, de Isten szemén keresztül felismertem, hogy mocskos, gonosz és önző vagyok. Ezért már nem bízom magamban. Megtagadom önmagam. Azóta Isten Igéje a szívemben él és hittel tölt meg.

Kedveseim! Mivel önmagukban bíznak, Isten Igéjét csak akkor képesek elfogadni, ha tetszik Önöknek. Ellenkező esetben elutasítják. Ám az olyan élet, melyben az ember önmagában bízik, nem tud hitéletté válni. Az embernek meg kell bánnia, hogy önmagában bízik, majd bűnbánatot kell tanúsítania. Én abban hiszek, hogy ezután Jézusban való, igaz hit éled majd a szívükben.

3.

Pál Apostol bűnbánata

3.

Pál Apostol bűnbánata

Jó estét kívánok mindenkinek! Nagyon örülök, hogy láthatom Önöket! A mai Igét az Apostolok cselekedeteinek könyvéből fogjuk felolvasni. Ha már megtalálták a 9. fejezetet, akkor az első verstől kezdem a felolvasást.

„Saul pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a főpaphoz, kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálembe. És amint méne, lőn, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből: És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz: nehéz néked az ösztön

ellen rúgódoznod. Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva. Felkele azonban Saul a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem látta, azért kézenfogva vezeté be őt Damaskusba. És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram. Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcába, és keress föl a Júdás házában egy Saul nevű tárzusi embert, mert ímé imádkozik. És látá Saul látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: És itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindazokat megköttözze, kik a te nevedet segítségül hívják. Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szentlélekkel. És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; És

miután evett, megerősödék. Vala pedig Saul a damaskusi tanítványokkal néhány napig. És azonnal prédikálá a zsinagógákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. Álmélkodnak vala pedig mindnyáján, akik hallák, és mondanak: Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz? Saul pedig annál inkább erőt vőn, és zavarba hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus.”

A 22. versig olvastam fel.

Mielőtt hinnétek az evangéliumban, tartsatok bűnbánatot

Kedveseim! Ez alkalommal a bűnbánat és a hit témájáról, illetve a hitéletről beszélünk.

Látszólag megoldhatatlannak tűnő problémáik miatt gyakran kérnek tőlem tanácsot olyan emberek, akik régóta hitben élnek. Délelőtti prédikációm után is felkeresett egy középkorú hölgy. Bár úgy tűnik, őszintén és teljes szívéből hisz, hiszen tudja, hogy Jézus meghalt a bűneiért a kereszten, tudja, hogy elkövetett és még el nem követett bűnei is bocsánatot nyertek, most mégis úgy érzi, a szívében nincs elég erős hit. Sajnos nem tudtam elég időt tölteni vele, de mikor kicsit jobban megértettem, miként éli hitéletét, azt mondtam neki:

- Kedves asszonyom! Ön egész egyszerűen nem gyakorolt valódi bűnbánatot.

Sok hasonló állapotban lévő emberrel szoktam találkozni.

Az általános iskolában bizonyos tantárgyakat első osztályban tanítanak, vannak, melyeket csak másodikban, míg másokat a harmadik osztályban oktatnak. Fokozatosan, szintről szintre haladnak a tanulók.

Ám ez az elv nem vonatkozik a hitéletre. A vasárnapi istentiszteleteken némelyek már tíz éve hallgatják a lelkész prédikációit, míg vannak, akik csak nemrég csatlakoztak a gyülekezethez. Mivel ömlesztve kapják az Igét, csak azt fogadják el belőle, ami tetszik nekik. Annak ellenére tehát, hogy a hitéletnek is megvannak a fokozatai, ők a különböző szintek között bolyonganak. Amikor úgy érzik, jó a hitük, biztosak benne, hogy a mennybe mennek majd, míg máskor felteszik a kérdést maguknak, hogyan is kerülhetnének ilyen állapotban a mennyországba. Néha biztosak benne, hogy Jézus eltörölte a bűneiket, míg máskor úgy tűnik számukra, hogy rengeteg bűn maradt a szívükben. Ezek a gondolatok annak köszönhetőek, hogy még nem járták végig a különböző szinteket. Mielőtt a Biblia azt mondaná, higgyetek az evangéliumban, előtte azt kéri, tartsatok bűnbánatot. Tartsatok bűnbánatot, térjetek meg és higgyetek az evangéliumban. Ez a sorrend.

Ám az emberek ismerete pontatlan a valódi bűnbánatot illetően. Noha egész jól ismerik a Bibliát, tudják, hogy Jézus eltörölte mind az elkövetett, mind a jövőben elkövetendő bűneiket, ennek ellenére gyengék, erőtlenek, hiányoktól szenvedők. Ennek az az oka, hogy a tudásuk csak elméleti, így ez az ismeret még nem képes

munkálkodni a szívükben.

Saul, aki nem tudta, hogy a gondolatot a Sátántól kapta

Ma délelőtt Iskariótes Júdás bűnbánatáról beszélünk. Mi volt az, amit Júdás nem tudott? Nem azért kell bűnbánatot tartanunk, mert loptunk, hazudtunk vagy házasságtörést követtünk el.

Mi a valódi probléma, amikor valaki leprás lesz? Hogy kihullik a szemöldöke, leesnek az ember ujjai, hogy az ember egész teste érzéketlenné válik? Miért hullik ki az ember szemöldöke? Miért esnek le az ujjai ujjperecenként? Miért válnak le az ember lábujjai vagy a karjai? Miért válik érzéketlenné az egész teste? Miért torzul el az ember arca, miért esik le az orra? Mindezeknek a tüneteknek az okozója és kiváltója a lepra nevű baktérium. Nem segít a lepráson, ha megpróbálja megakadályozni szemöldökének kihullását. Az sem segít, ha az ujjpereceket úgy szeretné megtartani, hogy ragasztószalaggal a kezéhez erősíti. Hiába kenné krémmel eltört arcát. A leprát kiváltó okot kell kezelni.

Ádám és Éva óta minden ember a „bűn” nevű betegségtől szenved.

Feltételezem, hogy vannak Önök között édesanyák. A gyermekeik bizonyára nagyon szépek és aranyosak. De ha módjukban állna belelátni gyermekeik szívében, láthatnák, mennyire gonoszak.

Amikor Deajonban dolgoztam, a gyülekezetünkben volt egy óvoda. Egy amerikai evangelizációs utamról hoztam a gyerekeknek

csokoládét. Nagyon megörültek, mikor szétosztottam köztük a csokit. Olyan kedvesek, szépek és aranyosak voltak, miközben majsolták a csokit. De egy másik alkalommal, amikor a homokozóban játszottak, láttam, hogy az egyik gyerek egy marék homokot vágott a másik gyerek fejéhez, majd erősen meglökte.

„Hm, vajon ki adhatott egy ilyen varázslatosan kedves gyermeknek ilyen szívet? Honnan származik ez? Mi lehet a forrása?” A gyerekek kívülről nagyon elbűvölőek tudnak lenni, de bensőjüket nézve ez az állítás nem igaz. Minden gyermekben ott van a gonoszság.

Vasárnaponként, amikor a gyülekezet tagjai Bibliával a hónuk alatt megkérdezik, hogy vagyok, nagyon rendesnek tűnnek, ugye? Ám az emberek valójában nem jók.

A Szöulban lévő Gangnam gyülekezetnek jelenleg én vagyok a felelős vezetője, de előttem Min-Young Moon lelkész úr vezette ezt a gyülekezetet. Min-Young Moon lelkész nagyon rendes, tisztességes ember. Jómagam a nyomába sem érek. Ám egy napon a Bibliában felfigyeltem egy versre:

„Isten igaz, viszont minden ember hazug.”

Elgondolkodtam.

„Akkor Moon lelkész is egy hazug ember? Ha a Bibliában az áll, hogy hazugok vagyunk, akkor hazugok vagyunk. De hogy tűnhet egy hazug ember ennyire jónak, hűségesnek?”

Ebben a pillanatban Moon lelkészre úgy tekintettem, mint egy alakoskodó figurára. Egyébként itt ül Önök között.

Amit mondok, az igaz. Egyetlen egy jó ember sem létezik. Hiába látszik az ember jónak, becsületesnek, ha a lelkiismeretén keresztül szemléljük, valójában senki sem mondható jónak vagy becsületesnek. Ám az emberek elfedik azt a tényt, miszerint eredendően gonoszak, mocskosak és romlottak, és csak azzal foglalkoznak, hogy loptak, házasságot törtek vagy hazudtak.

Tegnap este már beszéltem erről. Miután Péter egymás után háromszor is megtagadta Jézust, nem emiatt tartott bűnbánatot, hanem önmaga miatt.

„Igen, én ilyen vagyok. Mocskos vagyok. Romlott ember vagyok!”

De Iskariótes Júdás nem így tett. Miután elárulta Jézust, mélységesen megbánta tettét és mivel annyira szenvedett, fogta a pénzt és bedobta a templom udvarába. Majd bűnbánatot tartott, de csak mert elárulta Jézust. Ugyanakkor Júdás nem ismerte fel, hogy alapjaiban mocskos, gonosz és megbízhatatlan ember, így tovább követte a saját gondolatait.

Teljesen biztos vagyok benne, hogy amikor erről prédikálok, néhányan felteszik a kérdést: Lelkész úr, nem természetes, hogy a saját gondolataimat követem. Talán valaki másét kellene? Nem értem. Hogy éljem az életem, ha nem követem a saját gondolataimat?

Gondolkodjunk most erről egy kicsit!

Ma este Saulról beszélünk. Az Apostolok cselekedeteiben találunk egy kijelentést. Keressük meg, és olvassuk fel az Apostolok cselekedeteinek 26. fejezetéből a 9. és 10. verset.

„Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam.”

Saul tehát itt azt mondja:

„Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.”

Vagyis szilárd elhatározása volt Jézussal szemben állni, Jézust üldözni, továbbá elfogni és kivégezni azokat, akik követik Jézust. Saulnak meggyőződése volt, hogy mindez helyes.

„Jézus követői mind hazugok. Jézus meghalt, ők mégis azt állítják, hogy feltámadt. Az ilyeneknek meg kell halniuk!”

Saul szerint Jézus követői egy szekta tagjai, akik minden kétség nélkül hamis tant hirdetnek. De vajon kitől származtak ezek a gondolatok? Maga a bűn, azaz a Sátán plántálta belé. Ám Saul nem ismerte fel, hogy amit gondol, az hamis.

Egy rabló, akiből misszionárius lett

Egyszer, amikor még Daeguban dolgoztam, eljött hozzám egy testvér és a következőket mondta:

- Itt van a testvérem, de nem akar bejönni az autóból. Esetleg megtenné, hogy kijön és beszél vele Lelkész úr?

- Természetesen, hogyan mennék, hiszen nem kerül semmibe. Máris mehetünk.

Az autóban ott ült az idősebb testvér a feleségével. Köszöntöttem őket. Meglehetősen komorak voltak. Egy ideig beszélgettünk, majd megkértem őket, hogy menjünk be és ott folytassuk. Amikor éppen arra készültünk, hogy leüljünk beszélgetni, a férfi magából kikelve egyszer csak azt mondta:

- Lelkész úr! Én rablást követtem el.

Az járt a fejében, vajon mire gondolt, mikor ezt kimondta?

Lassan, lassan elmesélte a részleteket.

- Nemrég elbocsátottak a munkahelyemről – kezdte a mondókáját. Azt gondoltam, állás nélkül is boldogulni fogok, biztosan lesz mit ennem – mondta fölényesen.

De megélni a világban csak úgy, bizony nehéznek bizonyult. Mivel mást nem talált, elvállalta egy társasház házmesteri állását. A házban élő asszonyok lenézték őt. Mivel korábban nagyon jó munkahelye volt, a büszkesége nem bírta ezt a terhelést, úgy érezte, képtelen így élni az életét. Haragot, sőt gyűlöletet érzett egykori főnöke iránt, aki utcára tette – ami nem csoda. Egy napon fogta magát és elindult a főnöke házához, hogy bosszút álljon.

Történt azonban, hogy véletlenül az egyik szomszédhoz csengett be. Mikor megkérdezték, ki az, ő azt felelte, a ház gondnoka. Így kinyitották előtte az ajtót. Miután megbizonyosodott róla,

hogy csak az asszony van a lakásban, előrántott egy kést, az asszony nyakához szegezte és pénzt követelt tőle. Mivel ez volt élete első rablótámadása, nagyon félt. Az járt a fejében, vajon mit fog csinálni, ha az asszony védekezni, kiáltozni kezd. Ráparancsolt, hogy tegye hátra a kezeit, majd összekötözte egy kötéllal. Hogy az asszony ne tudjon kiabálni, be akarta tömni a száját egy törülközővel, ám az asszony – aki eddig csendben volt – hirtelen beleharapott a férfi kezébe. A férfi a vér látványától pánikba esett. Kimenekült a lakásból, bezárta az ajtót, ám az autóját nem találta. Később tudta csak meg, hogy elvontatta a rendőrség, mert tilosban parkolt. Amint hazaért, mindent elmondott a feleségének, aki csak ennyit mondott:

- Hogy juthatott ilyesmi az eszedbe? Mindkettőnknek vége.

Kéz a kézben, sírva virrasztották át az éjszakát. Másnap aggódni kezdtek, attól tartottak, hogy jön a rendőrség és őrizetbe veszi őket. Ekkor a férfinak hirtelen a következő ötlete támadt:

- Park Ock-Soo lelkész gyakran megy külföldre szemináriumot tartani. Ha elmesélem neki, mi történt velem, talán javasol egy helyet, ahová elmenekülhetek. Elmegyek külföldre és soha többé nem jövök vissza.

Így érkeztek hozzám azon a napon.

Éppen a tékozló fiú történetéről beszéltem, Lukács Evangéliumának 15. fejezetéből.

„Monda pedig: Egy embernek vala két fia és monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az meg-

osztá köztök a vagyont. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szűkséget látni. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek; és senki sem ád vala néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam ! Az atyja pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzatok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira és előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni.”

Azon a délelőttön éppen ezt az Igét olvastam.

Újjászületésem előtt a Biblia olvasása nem hozott különösebb felismerést. De miután bűnbocsánatot kaptam és Jézus Krisztus a

szívembe költözött, minden alkalommal felismertetett velem valamit.

Aznap Lukács Evangéliumának 15. fejezete egy gyönyörű festményként hatott rám.

Kedveseim! Képzeljük el, hogy festők vagyunk, és szeretnénk kiemelni egy piros virágot, ezért a háttérbe zöld leveleket festünk. Hiszen hiába gyönyörű a piros szín, mégsem festhetjük az egész vásznat pirosra.

Egyszer egy rajzórán a tanár azt mondta a tanulóknak, hogy fessenek egy képet bármiről, amiről szeretnének. Az egyik tanuló beadott egy üres fehér lapot.

- Ebadta kölyke, miért nem festettél semmit? – kérdezte a tanár.
- Hiszen festettem!
- Mégis mit? Mit ábrázol ez a kép?
- Egy hófödte tájat.
- Menj, fess egy másikat! – mire a tanuló koromfeketére festette a lapot, majd odavitte a tanárhoz.
- Hát ez meg micsoda?
- Lefestettem az iskolatáblát.

A festészetben rendkívül fontos az olyan eltérő színek használata, melyek kölcsönösen kiemelik egymást. Ilyen színeket használ Lukács Evangéliumának 15. fejezete a történet ábrázolásához.

Látunk egy rettenetesen borús jelenetet, melyben tékozló fiú moslékot eszik a disznóólban, kiéhezve, mocskosan. Majd látunk egy színes, díszes jelenetet, melyben ugyanez a fiú gyönyörű ruhában

és cipőben, gyűrűvel az ujján, hizlalt borjút lakomázik.

Remek műalkotás Lukács Evangéliumának 15. fejezete, melyen a fenti két jelenetet látható.

Mikor ezt a részt olvastam a Bibliában, felmerült bennem a kérdés, vajon hogy került a fiú ilyen sanyarú körülmények közé? Hogy került egy mocskos disznóólba? Hogy lehet, hogy a következő részben meg ünneplést, zeneszót és fényes lakomát látunk, ahol a fiú éppen a hizlalt borjúból készült ételeket élvezi? Hogy lehetséges? Hiszen mindkét esetben ugyanarról a fiúról van szó.

A Biblia világosan megmutatja a különbséget a két állapot között, tudniillik, amikor a fiú gondoskodott önmagáról, illetve amikor az apa gondoskodott róla. Előbbi esetben az eredmény büzlő ruházat, moslék és a disznók társasága egy hideg disznóólban. Az éhségtől kínzott fiú csak arra tudott gondolni, hogy ebben a szármalmas helyzetben kell meghalnia. Ugyanakkor, visszatértek – apjának köszönhetően – megszabadult büzlő rongyaitól, hogy új ruhát vegyen fel. Gondolják, hogy az apa parancsára a szolgák egyszerűen csak ráadták a fiúra a ruhát? Nem! Először meleg vizet engedtek a kádba, megfürdették, lecsutakolták a hátát, megmosták a haját, megborotválták és új frizurát készítettek neki. Megtörölték, tiszta alsóneműt és új ruhát adtak rá. Majd apja új parancsokat adott ki:

- Húzzatok gyűrűt az ujjára! Ő az én fiam! Ő az én fiam! Adjatok sarut a lábára! Menjetek és hozzátok ide a hizott borjút! Vigadjuk mindnyájan!

Igen! Ilyen a hitélet.

A saját igyekezetünk eredménye nyomor és halál. Az apa munkálkodása viszont egy gyönyörű életet eredményez.

Aznap számos igehelyet áttanulmányoztam a Bibliában. Megdöbentő volt látni, mi az eredménye az emberi igyekezetnek, ugyanakkor milyen csodás változások történtek Isten munkája által.

Felesleges keresnünk az okot, miért nem tudunk hitben élni, miért esik nehezünkre, miért követel tőlünk olyan sok erőfeszítést, miért nem találunk meghallgatásra az imáink – az ok ugyanis nagyon egyszerű: az ember önmaga igyekszik megoldani ezeket. Akik képtelenek megváltozni, nem tudják abbahagyni az ivást, a dohányzást, a drogozást, ők mind olyan emberek, akik saját irányításuk alá vetik a hitéletüket. Önök bármilyenek legyenek is, ha Isten munkálkodik Önökben, minden egyszerűvé válik.

Gyülekezetünk egyik lelkészének, Lee Hyeong-Mo presbiter úrnak már a nagyapja is lelkész volt, így már kisgyermekként is templomba járt. Felnőttként szerette az alkoholt. Egy napon eljött a gyülekezetünkbe és újjászületett. De szabadulását követően is tovább ivott. Egy alkalommal, amikor ismét a kocsmában találta magát és megivott egy-két pohárral, feltűnt neki, milyen erőszakosan viselkednek a többiek.

- Hé, hallgassatok már el! Figyeljetez rám! – mondta az egyik fontoskodva.

- Te csak fogd be a szádat! Figyeljetez inkább rám! – játszott

meg magát a másik.

Mielőtt ittak volna, normálisan, tisztességesen viselkedtek, de amit az alkohol az ereikbe került, pöffeszkedőkké, kötekedőkké váltak. Olyan ostobának tűnt az egész, pedig korábban ő maga is pontosan ugyanilyen volt. Aztán amikor üdvözült emberként, de ittasan a barátait látta, önmagát is látta, amint a cimboráival iszik, és pont olyan ostobán, gyerekesen viselkedik, mint most azok. Ennek a gondolatnak hatására ébredt fel és józanodott ki az alkohból. Soha többé nem ivott.

A presbiter úr nem a saját igyekezetének köszönhetően hagyta abba az ivást. Isten vezette el a megoldáshoz.

Jómagam lelkipásztor vagyok. De valójában nem én vagyok az, aki lelkipásztorként dolgozik. Nem tudok jól imádkozni, nem tudom értelmezni a Bibliában leírtakat, nem tudok jól prédikálni. Semmit nem tudok igazán jól csinálni. Viszont Isten munkálkodik bennem, és ez az, ami igazán nagyszerű és csodálatos.

Miközben hallgattam, hogyan hajtotta végre a férfi a rablótámadást, eszembe jutott az Ige, amit aznap reggel Lukács Evangéliumában olvastam.

- Kim Jung-Ryul úr, kérem, figyeljen rám egy kicsit! Eddigi életének eredménye nem mást, mint ez a rablás, ugye? Most az egyszerű tegye meg, hogy átengedi az életét Istennek, és figyelje meg, Isten miként fog munkálkodni.

- Igen Lelkész úr! Így fogok tenni! – válaszolta.

Közben meghozták a vacsorának valót. Egy kis gáztűzhelyen húst süttöttem vendégemnek, közben így szóltam hozzá:

- Reggel menjen be Busanba a rendőrségre és adja fel magát. Ha tíz évre ítélik, akkor maradjon bent tíz évig, ha húsz évre, akkor húsz évig, ha pedig halálra ítélik, azt is fogadja el. Mostantól fogva helyezzen mindent Isten kezébe és maradjon veszteg. Figyelje meg, Isten munkálkodik, vagy sem.

Megígérte, hogy így fog tenni, ám a felesége felkiáltott:

- Ezt nem tehetjük!

- Miért? – kérdeztem.

- Nem mondhatom meg a gyerekeknek, hogy az apjuk egy betörő. Nem válhatnak egy betörő gyerekeivé. Egyszerűen nem lehet. Erre már én is feleltem a hangom.

- Hogy mondhat ilyet ebben a helyzetben? Maradjon csendben! Most hangosan beszélek a mikrofon miatt, de higgyék el, mikrofon nélkül is elég hangosan tudok kiabálni.

Miután megkérdeztem, mit fog tenni, megerősítette, hogy eszerint fog eljárni. Nálunk töltötte az éjszakát, majd reggel bement Busanba és feladta magát. Mielőtt bement volna, javasoltam, hogy fogadjon egy ügyvédet, úgy menjen a rendőrségre. Megfogadta a tanácsomat.

A rendőrségen megtudta, hogy már átkutatták a tett helyszínét, és három helyen is megtalálták az ujjlenyomatát. Néhány nap után mindenképp beazonosították volna és letartóztatták volna.

Miután feladta magát, Isten dolgozni kezdett. Kevés az időm, így nem tudom részletesen elmesélni Önöknek, de annyit még elmondok, hogy végül két év börtönre ítélték, de csodával határos módon egy hónap múlva szabadlábra helyezték. Miután kiengedték, azonnal felhívott engem:

- Lelkész úr! Kiengedtek! Szeretném meglátogatni Önt.

- Még csak ma engedték ki? Biztosan rengeteg dolga van. Menjen haza, fürödjön meg, öltözzön át, vacsorázzon a családjával. Hozza rendbe a dolgait, és ha már mindent elrendezett, tíz nap múlva várom.

Azt mondta, rendben, így fog tenni, majd később valóban eljött meglátogatni engem. Elmesélte, hogyan telt a börtönben töltött hónap. Elmondta, hogy Isten minden egyes pillanatban segítette őt. Egy előre megfontolt szándékkal elkövetett rablás esetében szinte elképzelhetetlen, hogy valakit feltételesen szabadlábra helyezzenek egyetlen letöltött hónap után.

Nagyon hálás volt, és azt mondta:

- Akkoriban szerettem volna külföldre menekülni. Most viszont azért szeretnék külföldre menni, hogy misszionárius legyek.

Beiratkozott a misszió iskolába, jelenleg pedig Japánban dolgozik, mint misszionárius. Nagyon értékes munkát végez.

Park Ock-Soo, Te gonosz ember!

Hatalmas különbség van aközött, amit én csinálok, és amit Isten végez el.

Ha teszem azt, a feleségem szójabablevest főz, nekem nincs semmi dolgom, mert tökéletesen megbízom a feleségemben. Ám egyszer, amikor nem volt otthon, a lányom főzte a levest, aki akkor még csak hetedik osztályos volt. Természetesen én is beleszóltam a főzésbe:

- Lányom, gondolod, hogy ez így jó lesz? Jobb lenne, ha így és így csinálnád.

Bele kellett szólnom, hiszen a lányom nem tudta pontosan, hogy kell levest főzni. Bezzeg ha a feleségem főzött, nem szóltam egy szót sem. Nem kérdeztem, elég lesz e a víz, nem mondtam, hogy tegyen bele több paprikát, nem adtam tanácsokat.

Ha hisznek abban, hogy Jézus átvállalja az életüket és azt jól fogja vezetni, úgy Önöknek a világon semmi dolguk sincs. Az ember nem azért imádkozik olyan szorgalmasan, mert akkora hite van. Épp ellenkezőleg. Azért imádkozik, mert nincs hite. Ha átadom az életemet annak az Istennek, aki szeret engem, a legcsodálatosabban fog elrendezni mindent.

Kedveseim! Számított a tékozló fiúnak, hogy mennyi folt volt a ruháján, amikor visszatért? Lehetséges, hogy fontosnak tartotta, de az apját ez nem érdekelte. Az apa tudta, hogy a ruhát így is, úgy is ki fogják hajítani. Így van, vagy nem? Mondják meg!

Amikor Jézus tisztára mossa a bűneiket, számára teljesen mindegy, hogy kicsivel több, vagy kicsivel kevesebb bűnük van e. Ha csak náthások vagyunk, nem aggódunk különösebben, de a rák

hallatán már megrémülünk. Ugyanakkor Istennek mindegy, hogy mit kell meggyógyítania, megfázást vagy rákbetegséget. Önök nem így gondolják? Tudnak erre áment mondani?

Kedveseim! Ha hisznek Istenben, akkor nem kell a bűn ellen küzdeniük. Nem kell ide-oda rohangálniuk, hogy megoldják.

Én a Jó Hír Misszió gangnami gyülekezetének lelkipásztora vagyok. A gyülekezetünk tagjai leírhatatlanul jóságos emberek. Más lelkészek ismerik a gyülekezetük tagjainak lakcímét, születésük napját, sőt még családtagjaik születésnapját is pontosan tudják. Ebben a dologban én messze elmaradok tőlük, hiszen a gyülekezetünk tagjai közül alig tíz ember lakhelyét ismerem. Hogy mi van a születésnapokkal? Restellem, hogy erről beszélek, mert itt ül a felségem is, és hallani fogja.

Szóval, egy Kwangjuban tartott Bibliai Szemináriumot követően, szépen rendben hazaérkeztünk. Másnap volt a feleségem születésnapja, de nekem egyáltalán eszembe sem jutott. Amikor a fiam bejelentette, hogy majd eljön ebédre, megkérdeztem, minek jön. Másnap reggel azon gondolkodtam, milyen nap lehet ma? Akkor jutott eszembe, hogy a feleségem születésnapja van.

Az ember csak öregszik, de szinte semmit nem vesz belőle észre. A születési dátumok viszont soha nem változnak, mégis képtelen vagyok megjegyezni egyet is.

Nincs semmi, amit én magam tettem volna, mialatt Daeguban, Daejeonban vagy Szöulban szolgáltam. A gyülekezetem tagjai

abban hisznek, hogy Isten velem, Park Ock-Soo lelkésszel van, hiszen látják és tapasztalják.

Mielőtt Jézussal találkoztam, úgy éltem, mint az emberiség söpre-déke. Nem azért kezdtem el hinni Jézusban, mert hinni akartam benne, nem azért kezdtem hinni Jézusban, mert hinni igyekeztem. Gondolják, hogy felmentem egy hegyre, böjtöltem, átkaroltam egy fenyőfát és hangosan imádkoztam, kiáltoztam, hogy hiszek benned Uram? Nem! Egy napon felismertem, hogy én vagyok a legszánalmasabb, leggonoszabb és legmocskosabb ember a földön. A lelkem kietlen volt, az életem pedig teljesen kilátástalan. A szenvedés igazi okát nem a szegénység, az éhezés és a sok nehézség jelentette, hanem annak ténye, hogy javulásra egyáltalán semmilyen kilátás sem mutatkozott. Teljesen elegendő volt a körülményekből. Ennek ellenére, ha csak halvány remény mutatkozott volna a javulásra, kitartottam volna. Utoljára még megpróbáltam önkéntesként felvételt nyerni a hadseregbe, ezért elmentem Daeguba, a katonai kórházba, alkalmassági tesztre. De ez sem sikerült, mert az első fogam le volt törve. Kétségbe estem. Még a hadseregnek sem kellek. Rá kellett jönnöm, hogy szánalmas és semmirekellő vagyok. Mindaddig azt gondoltam magamról, hogy jó és becsületes emberré válhatok. De akkor tükörbe néztem és felkiáltottam: Park Ock-Soo, te ostoba, te gonosz ember!

Addig a napig képtelen voltam tisztán látni önmagam. Azt gondoltam, ha kicsit igyekszem, jó ember válhat belőlem. Ha becsü-

letességre törekszem, becsületes leszek. Ha eleget imádkozom és kitartóan olvasom a Bibliát, jobb ember lesz belőlem. De rá kellett jönnöm, hogy minél inkább igyekszem becsületesen élni, annál kevésbé sikerül, hiszen romlott ember vagyok. Mikor végül úgy láttam magam, ahogyan Isten lát – szánalmasnak, gonosznak és mocskosnak – az önbizalmam teljesen összeroppant. Előtte még volt bennem kitartás és buzgalom. Imádkoznom kell és Bibliát olvasnom, fáradhatatlanul, kitartóan. Őszintén, becsületesen kell élnem. Tiszteletre méltó emberré kell válnom. De azután kiveszett belőlem minden hasonló szándék. Miért? Mert rájöttem, hogy számomra mindez lehetetlen. Soha többé nem igyekeztem jól imádkozni és Bibliát olvasni, vagy becsülettel élni, mert felismertem, hogy valójában gonosz ember vagyok.

Attól a naptól fogva, vagyis 19 éves korom óta nem bízok magamban. Ha visszatekintek a múltba, egy balga embert látok, aki noha semmit nem tud a világról, mégis mindenben a saját belátása szerint dönt. Pedig mit tudhattam akkoriban? Tudatlanul hoztam meg a döntéseimet, közben abban a tévhitben éltem, hogy a döntéseim helyesek. Milyen balga, milyen ostoba voltam! Ezen felismerést követően többé már semmi nem volt, amit mindenképpen meg akartam tenni. Attól fogva másképp tekintettem a világra. A világ számomra már csak hazugságból állt.

Azt mondja a közmondás, hogy a zseni összetétele 99% izzadság plusz 1% ötlet. Kiváló közmondás – gondoltam korábban. Ha igyekszem, belőlem is zseni válhat. Aztán rájöttem, hogy ez

a közmondás hazugság. Zseni az lehet, aki zseni. De aki nem az, igyekezhet bármennyire, sosem lesz zseni. Hiába tanul egy gyenge felfogóképességű ember, sosem lesz belőle zseni. Tanulhat éjjel-nappal, legfeljebb a haja fog kihullani. Még annak is nagy szorgalommal kell gyakorolnia az éneklést, aki tud énekelni. De akinek a hangja olyan, mint a disznók sivalkodása a vágóhídon, gyakorolhat bármennyit, még hamisabb lesz, mint volt.

Végre kitárult a szemem előtt a világ.

Egy másik közmondás azt mondja: „Ha tudnám, hogy holnap világvége lesz, akkor is ültetnék ma egy almafát.” Ám aki ezt a kijelentést tette, halála előtt mégsem ültetett almafát. Ő maga jelentette ki, mégsem tette meg. Az emberek rajonganak ezekért a közmondásokért. Feljegyzik, kiragasztják az íróasztalukra, de az igazság az, hogy épp az ilyen közmondásokkal csapják be önmagukat. Ha holnap világvége lenne, én semmiképpen sem ültetnék almafát. Megőrültem talán, hogy fát ültetek, miközben tudom, hogy másnap vége a világnak?

Egyszer olvastam egy könyvben, hogy George Washington már gyerekkorában rajongott a fejszéért. Egyszer, mint egy örült, összekaszabolt egy meggyfát. Mikor az apja megkérdezte, ki tette ezt a fával, Washington bevallotta: én voltam, apám! Erre az apja megsimogatta a buksiját és még meg is dicsérte, mondván, az őszinteség többet ér, mint egy meggyfa.

Ezt a történetet később csak azért mesélték az emberek egymás között, mert Washingtonból elnök lett. Ha mondjuk nem lett vol-

na népszerű, az emberek egész biztosan más megvilágításba helyezték volna a történetet, valahogy így:

Már gyerekkorában is kezelhetetlen volt. Összekaszabolni egy gyümölcsfát? Bármennyire szereti azt a fejszét, bármennyire szeretné kipróbálni, rendes gyerek nem tesz ilyet. Rendetlen kölyök. Meg kellene vesszőzni. Addig kéne ütni, míg fel nem dagadnak a lábai.

Nos, mivel Washingtonból miniszterelnök lett – bár a tette semmiképp nem mondható jónak – az emberek mégis megszépítették.

A világ kedveli az effajta anekdotákat. Az én világnézetembe viszont egyáltalán nem passzolnak bele. Az a meglepő, hogy a Bibliát is egész más szemmel olvasom. Az emberek általában csak lapozgatják a Bibliát, a kapcsolatuk a Bibliával felszínes. Rájöttem, hogy az emberek egyáltalán nem hisznek Isten Igéjében, nem hisznek a Bibliában. Az én szívembe másként jut be Isten Igéje, másként hat rám. Korábban túlságosan magabiztosnak és okosnak tartottam magam, emiatt csak azt fogadtam el a Bibliából, ami tetszett. De miután megtagadtam önmagam, Isten Igéje dolgozni kezdett bennem.

Egy napon Illés próféta Sarepta városába érkezett, ahol találkozott egy özvegyasszonnyal. Az asszony az éhhalál szélén állt és épp arra készült, hogy elfogyassza utolsó kenyerét, majd bevárja halálát. Ekkor Illés a következőt kérte tőle:

- Adj nekem egy falat kenyeret, és nem ürül ki a lisztes fazekad.
- Hogy tudnék még több lisztet merni, mikor már mindet elhasználtam? Ne beszélj butaságokat!

Ez az öregember trükkel akarja kicsalni az utolsó kenyeremet – gondolhatta volna az özvegy, ha hozzánk hasonlóan gondolkodott volna.

Valahányszor tanultam valami újat a Bibliáról a templomban, mindig azt gondoltam, ahhoz, hogy jobba váljak, jót kell tennem, hűségesnek kell lennem, az Igét pedig figyelmesen kell hallgatnom. Azonban később, amikor felismertem a Biblia valódi tartalmát, azt is felismertem, hogy sosem leszek képes jó emberré válni. Azt láthattam, hogy ez a mindennapi életben sem működik. Hiába jártam templomba, vidéki srácként én is csak butaságokat követtem el, mint mindenki más. Esténként előkerült a póker kártya, vagy kifosztottunk egy veteményest. Mikor szárították a datolyaszilvát, az éj leple alatt megszedtük magunkat finom édes szárított datolyával. Majd másnap, félelemtől és lelkipurdalástól vezérelve elmentünk a hajnali imaóra, hogy bűnbánatot gyakoroljunk. Állandóan rossz dolgokat követtünk el.

Amikor még nem voltam tisztában emberi mivoltommal, úgy gondoltam, ha imádkozom, ha a Bibliát rendszeresen olvasom és igyekszem jó emberré válni, sikerülhet. Mivel a Sátán ebbe az irányba vezetett, hagytam magamat becsapni. A Sátán irányítása alatt ma is így élnek a keresztények. Azt gondolják, ha igykekez-

nek, jó emberekké válhatnak, így buzgalomban nincs hiány. De ezek az emberek valójában nem hisznek Istenben. Elképzelésük az istenhitről hamis.

Egy napon, miután már nem bíztam magamban, a Bibliában leírtak valahogyan teljesen másnak tűntek, mint korábban. Más értelmet nyertek. Mivel korábban csak azt olvastam el a Bibliából, ami tetszett, az olvasottak és a saját gondolataim jól megfértek egymás mellett. De most már ki kell mondanom, hogy amit a Bibliában olvasok, az teljesen eltér a szívem világától.

A Biblia azt mondja, hogy az emberben nincsen igazságosság. A Biblia kimondja, hogy az emberben nem lakozik jóság. A Biblia kimondja, hogy az emberben nincsen sem igazság, sem pedig jóság. Vajon hogyan tudna az ember jót tenni, ha nincs benne sem igazságosság, sem pedig jóság? Ennek ellenére mégis azért fáradoznak, hogy igazságosak legyenek és jót tudjanak tenni.

Egy napon tehát felismertem, hogy bennem csak gonoszság lakik. Bennem nem lakozik semmi jó. Telis tele vagyok mindenféle mocsokkal. Bennem nem lakozik igazság. Ezért van, hogy ha próbálok is jót tenni, nem sikerül. Aztán kicsit elgondolkodtam a múltamról. Rájöttem, miért nem sikerült soha jót tennem. Igen! Kora reggel imádkozom, bűnbánatot tartok, de hiába. De hogyan is sikerülhetne, ha természetemből fakadóan nem lakik bennem jó? Semmiképp nem sikerülhet. Ettől kezdve soha többé nem próbáltam a saját erőmből jót tenni.

Jézusom, én egy mocskos ember vagyok. Én egy gonosz ember

vagyok, akinek a pokolban a helye. Bűnös ember vagyok, aki a bűnei miatt halálra méltó. De te megtisztíthatsz engem, ha úgy akarod. Ha hagyod, hogy a pokolba kerüljek, semmit nem tehetek ellene, azonban nagyon hálás lennék, ha megtisztítanál engem.

Az egész életemet az Úr kezébe tudtam helyezni. Ebben az órában Jézus Krisztus csodálatos módon belépett az életembe és munkálkodni kezdett.

Halleluja! Dicsérem az Urat!

Ez a lelkész egy hazug ember

Egyszer, amikor zongorázni láttam egy gyereket, így szóltam a lányomhoz:

- Eun-Sock, miért nem segítesz ennek a gyereknek zongorázni?
- Apa, ennek a gyereknek én semmit nem tudok megtanítani.
- Miért nem?
- Mert azt gondolja magáról, hogy jobban zongorázik, mint én, pedig egyáltalán nem játszik jól. Ezért nem tudok neki megtanítani semmit.
- Valóban?

A beszélgetés itt félbeszakadt.

Tegnap, az istentiszteletet követően az egyik testvérünk oda jött hozzám a fiával, aki elég problémás gyerek. Beszélgetésünk közben arra lettem figyelmes, hogy a fiú lenéz engem. Megkérdeztem tőle:

- Miért nézel le engem? Te magad arra sem vagy képes, hogy be-

juss egy egyetemre. Mégis mitől érzed jobbnak magad, mint engem? Ismered a fiamat? A fiam az Egyesült Államokban végzett egyetemet. Sokkal okosabb, mint te. Folyékonyan beszél angolul. Mégsem nézi le az apját. Szóval kíváncsi vagyok, te miért viselkedsz így? Hogy segítek így neked?

A fiú tehát úgy gondolta, sokkal okosabb, mint én. Mondhattam neki bármit, elengedte a füle mellett és kitartott a saját igaza mellett.

- Gondolkodj el rajta, kérlek: valóban olyan okos vagy, ahogy gondolod? Ha Igen, akkor miért nem jársz egyetemre? Mi lehet az oka?

Lehet, hogy Önök nem vetik meg Jézust, de hogy nagyra tartják magukat, az is biztos. Kényelmetlenül érzik magukat, amikor arra gondolnak, hogy át kellene engedniük az életüket Jézusnak. Inkább tartják továbbra is a saját kezükben az életüket. Ám éppen ez az, ami miatt Jézus egyáltalán nem tud munkálkodni. Van még valami, amit egészen pontosan ismerniük kell: bárhogy igyekeznek is, nem tudnak jót tenni. Lelkészek százai hangoztatják a szószékről, hogy legyünk jók, tegyünk jót, éljünk jóemberként.

Daejeonban töltött szolgálatom idején üdvösséget kapott a hadsereg egyik vezérőrnagya, akinek a felesége egyébként már húsz éve templomba járt. Miközben a férj a mi gyülekezetünkbe járt, felesége a bázison lévő templomot látogatta, ahol a férje kiküldetésben volt. Az egyik istentisztelet után a férfi megkérdezte fele-

ségét:

- Drágám, miről prédikált ma a lelkészed?
- Természetesen a Bibliáról.
- No és mit mondott a Bibliáról?
- Isten Igéjét hirdette.
- De melyik Igéről beszélt?

A feleség a világon semmire nem emlékezett. A férj ezért mesélni kezdett:

- Ock Soo Park lelkész, a mi lelkészünk ma erről és erről beszélt. Minden vasárnap elvitte a feleségét a bázison lévő templomba, majd eljött a gyülekezetünkbe. Történt azonban egy alkalommal, hogy útközben kifogyott az üzemanyag, ezért hirtelen jobbra kanyarodott, hogy tankoljon. A felesége azt hitte, őt is magával akarja vinni a gyülekezetbe, ezért kinyitotta a mozgó autó ajtaját és ki akart ugrani. A férje halálra rémült.

A házaspár egy napon együtt nézte a TV-t, és egy lelkész prédikációját hallgatták. Mivel éppen május volt, a május hónapot pedig a család hónapjaként tartjuk számon, a lelkész így prédikált:

- Férfiak! Szeressétek a feleségeket! Ne bántsátok meg a gyermekeiteket! Én sem tettem soha életemben.

Ekkor a feleség a férjéhez fordult:

- Drágám, hallod ezt? – mire férje így válaszolt:
- Micsoda hazug ember! A Biblia azt mondja, ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember. Te azt gondolod, ez az ember tényleg tökéletes? Ha annyira tökéletes, mi szüksége Jé-

zusban hinni? Akkor inkább magában kellene hinnie. Hazudik! Hogy tudnánk úgy élni, hogy soha nem hibázunk? Nincs olyan ember, aki sosem vétkezik a beszédében. Ha ő azt állítja, hogy mindig példásan él, akkor egyértelműen hazudik.

Az asszony nagyon meglepődött. Korábban mindenben egy véleményen voltak, most azonban kettejük meglátása teljesen más volt.

Mi nem vagyunk jó emberek. Nem vagyunk szentek. Az, aki ma este Önök közül még mindig abban hisz, hogy jó viselkedése által jó és szent ember válhat belőle, még szenvedni fog. Nem baj, nyugodtan próbálkozzanak csak tovább. Valójában Önökben csak akkor fog hit keletkezni, amikor végre beismerik – nekem ez nem megy! Ekkor majd Jézusban fognak hinni, mert a saját erejükből semmit sem fognak tudni tenni.

Becsapott emberek, akik azt gondolják, ezúttal menni fog

Egyszer Németországba utaztam repülővel. Ez éppen szeptemberben történt, így sok olyan egyetemista utazott velem együtt a gépen, akik az egyetemi tanulmányaikat a tengeren túl, Olaszországban, Franciaországban végzik. Mikor a gép már jó ideje a levegőben volt, az egyik diák elővette a karóráját és megkérdezte: - Mennyi most az idő Németországban?

Át akarta állítani a digitális óráját német időre, de valahogyan nem sikerült neki. Végül így szólt:

- Hát, nekem ez nem megy, nem tudom átállítani az időt.

A mellette ülő diáknak sem sikerült. Magamban azt gondoltam:

- Ez nevezi magát egyetemistának, de még egy órát sem tud átállítani. Én meg tudnám csinálni.

Közben az óra körbejárt a gépen. Az egyik diák megpróbálta beállítani, de mivel nem sikerült, továbbadta a mellette lévőnek, majd az is a következőnek. Közben arra gondoltam, bár ne sikerülne és odaadnák nekem. Majd én átállítanám. Végül az óra a mellettem ülő egyetemistához érkezett.

- Vajon miért nem lehet átállítani?

- Fiatalember, egyszer én is megpróbálhatnám?

De ez az óra tényleg különleges volt, mert én sem tudtam rajta átállítani az időt. Négy gomb volt rajta, de teljesen mindegy volt, melyik gombot nyomom le, egyszerűen nem működött. Végül nekem sem sikerült átállítanom.

Mit gondolnak? Egy idősebb ember is lehet olyan ügyes, mint egy egyetemista?

Tegnap a feleségemmel együtt mentünk az autóval, és a feleségem tréfából küldött nekem egy szöveges üzenetet. Ami engem illet, még soha senkinek nem küldtem egyetlen szöveges üzenetet sem. Mivel valaki egyszer megajándékozott egy mobiltelefonnal, ezért igen jó telefonom van, de a hívás fogadásán és indításán kívül még semmilyen más alkalmazást nem használtam. Megkérdeztem a feleségemet, hogyan kell szöveges üzenetet küldeni, és

a feleségem meg a lányom megtanították nekem. Szóval tegnap életemben először én is elküldtem egy szöveges üzenetet a feleségemnek. Mivel a feleségem ezt írta: Ott ül hátul a buta öregember, azt írtam neki vissza, hogy a buta öregember előtt ott ül a felesége is.

Annak ellenére, hogy az egyetemisták sokkal jobban értenek hozzá, mégis azt gondoltam, ha megpróbálom, nekem menni fog. Azonban, miután egy ideig próbálkoztam vele, feladtam és visszaadtam az órát. Az óra ismét körbejárt, nekem pedig az járt a fejemben: igen, ha elgondolkodom rajta, hogy az óra készítője milyen szívvel készítette el ezt az órát, akkor be fogom tudni állítani

Miután az óra ismét megtett egy kört, ismét hozzám érkezett.

- Megpróbálhatnám még egyszer? – de sajnos ezúttal sem sikerült.

Kedveseim! A hitélet is éppen ilyen. Ha most nem is sikerült valami, azt gondoljuk, hogy legközelebb sikerülni fog, ha kicsit jobban igyekszünk. Ha majd határozottabbak leszünk, ha több erőfeszítést teszünk, ha abbahagyjuk az ivást, ha többet imádkozunk, akkor menni fog. Az emberek ilyen módon hagyják magukat becsapni, ezért újra meg újra megpróbálkoznak vele. Ugyanakkor mindaddig, amíg az emberek ebben az állapotban vannak, Jézus nem tud munkálkodni. Mindaddig, amíg a tékozló fiú mindent

saját maga csinált, addig az apa semmit sem tudott tenni. De amint a fiú megszűnt cselekedni és megnyugodott, az apja munkálkodott érte. Így van megírva a Bibliában.

Én egy tudatlan ember vagyok, olyan ember vagyok, aki nem ismerte a Bibliát és helytelen életet folytatott. A szívem mélyén felismertem, hogy bűnös ember vagyok. Kiállhatatlan, gonosz, mocskos. Többé nem szabad azért igyekeznem, hogy jót tegyek. Mivel felismertem, hogy akármit is csinálok, semmi nem jó, inkább felhagytam az egészszel. Ekkor Jézus munkálkodni kezdett az ő hatalmával. eltörölte a bűneimet, szent lettem és világossá vált az életem. Ezt követően láhattam, miként munkálkodik Isten én életemben.

Kedveseim! Ha meg kellene neveznünk annak okát, hogy Jézus miért nem tud munkálkodni Önökben, akkor azt kellene mondanunk, hogy azért, mert Önök még mindig úgy gondolják, hogy bármi is legyen az, ha megpróbálkoznak vele, menni fog.

„Nekem csak annyit kell tennem, hogy vasárnaponként eljárók a templomba, meg kell tartanom a törvényeket, olvasnom kell a Bibliát, jót kell tennem.”

Az ilyen emberek hogyan tudnak bízni Jézusban? Ez így nem működik! Jézus Krisztus csak azután kezdett el bennem elevenen munkálkodni, amikor felismertem a saját állapotomat.

A misszióknak az a szándéka, hogy a következő évben hétszáz egyetemi hallgatót küldjön kismisszionáriusként szerte a világba.

Ez egy nagyszerű dolog! Amikor az egyetemisták előkészítésével foglalkoztam, egy egyetemista lány odajött hozzám és azt kérdezte:

- Lelkész úr, a felkészítésünk során mi is változni fogunk? Meg fogunk majd változni valamiben? Mások leszünk majd?

Nagyon sok problémás egyetemista is csatlakozott hozzánk. Nekik a következőt mondtam:

- Isten sosem munkálkodik velünk együtt. Isten csak akkor kezd el munkálkodni, ha mi levesszük a dologról a kezünket!

Isten csak azután kezd munkálkodni, ha felismerjük önmagunkat és mindent elengedünk. Utána viszont minden csodálatos módon rendeződik és megoldódik. De ha továbbra is hagyják magukat megtéveszteni, és azt gondolják, sikerülhet, ha igyekeznek, úgy soha nem lesznek képesek felhagyni az igyekezetükkel.

Sára, Ábrahám felesége, egy másik nőt küldött be maga helyett a férje hálósobájába. Melyik feleség küldene maga helyett egy másik nőt a saját férje hálósobájába? Tudják, hogy Sára miért cselekedett így? Mert Sára világosan felismerte, hogy már nem képes gyereket szülni. Ha bármilyen lehetőséget látott volna arra, hogy fiúgyermeket hozzon a világra, soha nem tett volna ekkora örültséget. Önök nem így gondolják?

Ha felismerik, hogy a dolgok annak ellenére sem mennek, hogy minden erejükből igyekeznek, attól fogva Jézus az, aki munkálkodni kezd. Ámen?

Sajnos manapság nagyon sok egyházban helytelenül tanítják a hitéletet. Legyünk hűségesek! Adjuk át magunkat! Szeressük egymást és éljünk hittel! Buzgón szolgáljunk és adakozzunk az Úrnak!

Az emberek újra és újra csalódnak, majd újra próbálkoznak.

Amikor a szerencsejátékosok veszítenek, azt gondolják, hogy legközelebb nyerni fognak, majd ha ismét veszítenek, azt gondolják, hogy legközelebb egészen biztosan nyerni fognak. Ezek az emberek sosem gondolnak arra, hogy veszíteni fognak. Csak a nyeresre gondolnak, ezért mindent kockára tesznek, még a feleségüket is, a saját házukat is.

„Ugyan már! Semmi gond nincsen azzal, ha a feleségemet teszem meg tétként, hiszen nincs más dolgom, mint nyerni.”

Arra gondolnak, hogy ez csak akkor jelentene gondot, ha veszítenének. De mivel mindig csak arra gondolnak, hogy nyerni fognak, így bármit tesznek is kockára, számukra ez semmilyen gondot nem jelent. Ez éppen olyan, mint azoknak az embereknek a hitélete, akik azt gondolják, hogy éppen csak az elmúlt időszakban nem tudtak jó hitéletet élni, de majd most sikerülni fog. Úgy gondolják, ez akkor fog sikerülni nekik, ha a következő évet böjtöléssel kezdik, vagy ha negyven napig böjtölve imádkoznak, vagy ha száz napon keresztül részt vesznek a reggeli istentiszteleten. Mivel az ember maga igyekszik tenni valamit, a maga uraként tart a kezében mindent, a hitélete nem tud működni.

A repülőgép pilótafülkéjében két pilótaülés van. A gépen van egy főpilóta és a helyettese. Ha a pilóta azt mondja:

- I got it! – és átveszi a botkormányt, a helyettes pilótának el kell eresztienie azt.

Ha a pilóta azt mondja:

- You got! – és az irányítást átadja a helyettesének, akkor a főpilótának kell eleresztienie a botkormányt. Ha mindketten a kezükben tartják a kormányt, a repülőgépet nem lehet irányítani. Az Önök életében fellépő problémákat, nehézségeket vagy Önöknek maguknak, vagy pedig Jézusnak kell felvállalnia. Mindketten egy időben nem irányíthatnak. Ahhoz, hogy Jézus – aki szereti Önöket – munkálkodni tudjon és véghez vihesse a dolgait, Önöknek teljes egészében át kell adniuk mindent Jézusnak.

Ezeknek az embereknek a bebörtönzését és megöletését helyesnek tartottam

Mielőtt Pál Apostol üdvösséget kapott volna – ekkor még Saul volt a neve – elfogta és börtönbe záratta azokat az embereket, akik Jézusban hittek. Mit is mondott ma Pál apostol, az Apostolok cselekedetének könyvéből felolvasott 26. versben? Hogy ő maga gondolta ezeket, arra utal, hogy Saul saját magában bízott. Az, aki saját magában bíz, követi a saját gondolatait. Ha engem egy barátom több alkalommal becsap, többé már nem fogok hinni neki, így később bármit is mondjon nekem, többé nem fogom követni a szavait. Mivel Saul hitt önmagában, így követte a saját gondo-

latait, ebből pedig az következett, hogy üldözte mindazokat, akik Jézusban hittek. Tömlöcbe vetette, majd megölte őket.

„Ezek a Jézust követők! Ezek mind hazug emberek! Annak ellenére, hogy Jézus meghalt, ezek mégis azt állítják, hogy feltámadt. Ezek az emberek ártanak a társadalomnak. Az ilyen embereknek meg kell halniuk. Az ilyen embereket ki kell irtani.”

Jeruzsálemben elfogta és börtönbe vetette a hívőket, most pedig úton volt Damaszkusz felé, hogy ott is ártalmatlanná tegye azokat az embereket, akik Jézusban hisznek. Azonban a damaszkuszi úton hirtelen egy erős fény világította meg őt, és Saul a földre zuhant. A földön fekvé hangokat hallott:

- Saul, Saul! Miért kergetsz engem?

Saul nagyon megrémült.

- Uram, ki vagy te? Uram, ki vagy te, aki azt mondd, hogy üldözlek téged?

- Én vagyok a názáreti Jézus Krisztus, akit te üldözöl.

- Létezik ez? Te vagy Jézus? Akkor mégiscsak igaz lenne, hogy élsz? Én úgy gondoltam, a keresztények hazudnak. Úgy gondoltam, hogy amit a keresztények állítanak, az mind badarság. Ezek szerint mégis élsz?

Saul felismerte, hogy az ő gondolata és ítélete téves volt. Korábban úgy gondolta, hogy Jézus követői mind hazugok. Ugyan hogy tudott volna a halott Jézus feltámadni? Az ilyen emberek csak mérgezik a társadalmat. Ezeknek az embereknek meg kell halniuk. Meg kell semmisíteni őket. Ilyen gondolatoktól vezérelve

üldözte, elfogta, kínoztta és börtönbe vetette a keresztényeket. De most felismerte, hogy mennyire ostoba és gonosz gondolatok voltak ezek. Ekkor ismét meghallotta Jézus hangját: *„Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned.”* (Apostolok csel. 9:6)

Saul mindaddig a saját gondolata, véleménye, döntése és akarata szerint élt, de amikor hallotta Jézus hangját és beszédét, felismerte, hogy az ítélete téves volt.

„Elhamarkodottan döntöttem és helytelenül cselekedtem. Nem bizonyosodtam meg a valóságról. Csak a saját gondolatomat követtem.”

A hadseregben egy katona nem lehet azonnal generális. Csak abból lesz generális, aki sok csatával a háta mögött, sok hadvezetési tapasztalattal rendelkezik. Aki csak tegnap vonult be a hadsereg kötelékébe, nem lesz azonnal főparancsnok, nem fog egy egész hadsereget irányítani. Nem lehet bárkiből hadsereg főparancsnok, miniszterelnök, polgármester vagy egy vállalat vezérigazgatója. De sajnálatos módon, mi emberek – a saját szívünk rabjaként – noha semmit sem tudunk a jövőnkéről, sőt a saját szívünk világáról sem, mégis királyként ülünk életünk trónján. Ebből az következik, hogy mindaz, amit tettünk, a saját döntéseink következményeként jött létre. Saul is így élt, ám ez esetben megbánta.

„Meg voltam győződve az igazamról. Biztos voltam benne, hogy Jézus feltámadása hazugság. Felületes és öntelt voltam. Mi-

ért tettem ezt? Igazságtalanul bántam az emberekkel, üldöztem és börtönbe vetettem őket. Miért is bíztam magamban? Nem lett volna szabad magamban bízni. Meg kellett volna bizonyosodnom az igazamról.”

Ettől kezdve Saul óvakodott attól, hogy a saját gondolatait kövesse. Nem tehetett mást, el kellett engednie a saját gondolatait. Ekkor Jézus így szólt hozzá:

- Kelj fel és menj be a városba.

Ez alkalommal Saul nem a saját gondolatait követte, hanem Jézus akaratából felállt és bement a városba.

Kedveseim! Önök az Ige szerint, vagy a saját gondolataik szerint élnek? Nagyon sok ember még mindig saját magában hisz és önmagában bízik, ezért a hitéletet nem az Ige szerint, hanem a saját tapasztalatai, módszerei és gondolatai alapján éli. Ha ezek az emberek keresnek maguknak egy gyülekezetet, ott is meg kell felelniük a lelkipásztor elvárásainak, ennek ellenére önmagukat tartják királynak, így Jézus nem tud munkálkodni bennük. Így a hitéletük minden igyekezetük ellenére sem képes működni.

Annak érdekében, hogy Jézus munkálkodni tudjon Önökben, fel kell ismerniük, hogy Önök igazán gonosz emberek. Fel kell ismerniük, hogy Önök szálnalmas és mocskos emberek. Meg kell tagadniuk önmagukat. Fel kell ismerniük, hogy a saját igyekezetükkel nem fog menni. Ha mégis úgy gondolják, hogy a dolgok rosszra fordulnak majd és semmi sem fog működni, akkor is át kell adniuk az életüket az Úr kezébe. Ugyan ki az, aki egészsége-

sen az orvos keze alá fekszik és felvágatja a hasát? Nem úgy egy rákos beteg, aki a halálos ágyán fekszik. Ő nem tehet mást, mint hogy átadja magát az orvosának.

Ha már nincs más utam, hinni kezdek Jézusban.

Kedveseim! Mindaddig, amíg megvan a saját útjuk, nem fog kialakulni a hit Önökben. A Sátán – hogy megakadályozza Önöket, hogy elmerüljenek a hitben – becsapja Önöket. Azt sugallja, hogy más választásuk is van.

Buzgón igyekezzél! Többet imádkozzál! Élj becsületesen! Tartsd meg a törvényeket! Ha mindezeket betartod, menni fog.

Mivel a szívük ilyen gondolatokkal van tele és igyekeznek mindent megcselekedni, emiatt nem tudnak hinni Jézusban. Azok az emberek, akik megkapták Isten kegyelmét, pontosan felismerték önmagukat.

„Én a bűn magja vagyok. Bennem csak gonoszság lakozik. Ha szeretnék is jót tenni, nem megy. Ha továbbra is a saját kezemben tartom a dolgaimat, csak a megsemmisülés vár rám. A pokolba kell majd mennem.”

Ezért a hívő emberek átadják magukat Jézusnak. Ha Önök is átadják a saját életüket az Úr kezébe, attól fogva az Úr hatalommal fog munkálkodni.

4.

Káin búnbánata

4.

Káin bűnbánata

Jó napot kívánok mindenkinek! Ma reggel az Igét Mózes I. könyvének 4. fejezetéből fogjuk felolvasni. Nagyon hálás lennék Önöknek, ha most fellapoznák ezt a részt. Az 1. verstől kezdem el a felolvasást:

„Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, aki fogadvala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lőn, Kain pedig földművelő. Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté. És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt le-

selkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megöle őt. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának? Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérért, a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elűzöl engem ma e földnek színeről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megöle Kaint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, aki rátalál.”

A 15. versig olvastam fel.

Uram, adj nekem egy kesztyűt!

Mivel lelkészként dolgozom, gyakran láthattam, hogy Jézus, aki szeret minket, miként változtatta meg az emberek életét, hogyan áldotta meg őket. Amikor a gyülekezetünkbe új emberek jönnek, megpróbálom felmérni őket. Lelki szemeimmel képet készítek róluk és elképzelem a folytatást Ha elfogadja a

bűnbocsánatot, vajon milyen változáson megy keresztül egy év elteltével? Milyen lesz majd két év múlva? Engem ez nagyon boldoggá tesz.

Mielőtt újjászülettem, buzgón jártam templomba, de ennek ellenére az életemben nem volt semmi, ami igazán jól ment volna. Folyton ugyanazt hangoztattam.

„Aki Istenben hisz, áldásban részesül, aki Istenben hisz, boldog lesz. Én biztosan a mennybe fogok menni!”

Ugyanakkor a valóságban semmi sem ment jól. Azonban egy napon elnyertem Isten kegyelmét, és az életem alapjaiban megváltozott. Ettől a naptól fogva többé már nem volt egyetlenegy olyan dolog sem az életemben, ami ne működött volna.

1965 telén bevonultam katonának. A kiképzés során, egy reggelen, amikor felébredtem és felöltöztem, fel akartam venni a kesztyűmet, de sehol nem találtam, egyszerűen eltűnt. Előző este, lefekvés előtt összehajtvá a sisakom mellé tettem, de az éj leple alatt, amíg aludtam, valaki ellopta. Nagyon megdöbbenett a dolog. Most mitévő legyek? – kérdeztem magamtól.

A hadseregben mindenki egyforma kesztyűt kapott, amit nem sokkal azelőtt osztottak ki. Nem is lett volna nehéz dolgom, csak ki kellett volna mennem a mosdóba, és visszafelé elemelni a szomszédom kesztyűjét. De a szívemben lakózó Isten nem engedte, hogy lopjak. Ennek ellenére mégis felmerült bennem. Nem tehetek róla. A hadseregben vagyunk. Itt az ember kénytelen lopni. Reggel fogtam az M1-es fegyveremet és kimentem

a kiképzésre. Meneteltünk és közben a „Férfinak születtem” című dalt énekeltük. A szakaszomban negyven emberből harminckilenc kezén kesztyű volt és magasba emelték kék színű kesztyűs kezeiket. Egyedül én voltam az, aki a pusztá, mezíten, vörös kezeit emelte fel. Az igazi gondot nem is az jelentette, hogy a kezeim majdnem megfagytak, inkább attól tartottam, hogy a szakaszvezetőm megkérdezi, hol a kesztyűm. Abban az időben teljesen természetesnek számított, ha keményen megverték az embert. Időnként magam is láthattam, ahogyan a szakaszvezetőnk egy zászlórúddal veri valamelyik bajtársunkat. Amikor erre gondoltam, nagyon félttem.

Istenem, kérlek, adjál nekem kesztyűket!

Ha a hadseregben az ember elveszít valamit, azt sosem vallja meg nyíltan. Inkább mély hallgatásba burkolózik, és tudja, neki is lopnia kell, hogy az a valami ismét a birtokába kerülhessen. Ha elmondanám, mit vesztettem el, majd ellopnám valakitől, az illető azonnal rajtam keresné a holmiját. Három napon át senkinek sem szóltam, hogy elvesztettem a kesztyűmet. Majd háromnapnyi vívódás után hoztam egy döntést.

„Ez így nem mehet tovább! Muszáj lopnom egy pár kesztyűt.”

Ám ekkor a szívemben a következő gondolat támadt:

„A következő három év során hirdetnem kell az evangéliumot a hadseregben. De ha most kesztyűt lopok és rajtakapnak, hogy fogok evangéliumot hirdetni? De ha nem is kapnak rajta,

ilyen állapotban akkor sem tudnám a hadseregben az evangéliumot hirdetni.”

Ezek után megszűnt bennem a vágy, hogy kesztyűt lopjak magamnak. Ezen az éjjelen az ágyamban fekvé imádkoztam. A kiképzőtáborban az ember nem alhat bárhogyan. A fejünket pontosan az ágy szélére kellett tennünk. Nem volt szabad térdelni, vagy hason fekvé aludni, ezért fekvő helyzetben imádkoztam.

„Uram, kérlek, adj nekem kesztyűt! Uram, ha a szakaszvezető észre is veszi, hogy elveszítettem a kesztyűimet és emiatt nehéz helyzetbe kerülök, ha emiatt zászlórúddal vernek is meg, akkor sem fogok lopni. Nem fogok lopni. Kérlek, adj nekem kesztyűt!”

Ezen az éjjelen imádságom közben eldöntöttem magamban, hogy nem fogok kesztyűt lopni. A következő napon kézigránátvetésből kaptunk kiképzést. Gyakorolnunk kellett a kézigránát kibiztosítását, számolnunk kellett, majd messzire el kellett dobnunk a gránátot és hasra kellett vágódnunk. Ötven perc gyakorlást követően, tíz perc szünet következett. A bajtársaim közül egy kivételével mindenki elment rágyújtani egy cigaretára, de ez az egy ember egyenesen hozzám jött.

- Hé, Park Ock Soo, rajtad miért nincsen kesztyű?

- Hát azért, mert nekem van egy komoly gondom!

- Mi az?

- Az egyik éjjel, amikor aludtam, valaki ellopta.

- Ember, nekem szólhattál volna erről.
- Hé, talán nem azt akarod mondani, hogy neked két pár kesztyűd van?
- De Igen, nekem két pár kesztyűm van.
- Te bolond, kitől loptad?

(Bocsánatot kérek a szóhasználatért, de a hadseregben így beszélnek egymással.)

- Ugyan miért loptam volna?
- Ha nem loptad, akkor honnan van két pár kesztyűd?
- A bátyám szakaszvezető. Adott még egy pár kesztyűt, mert a kezeimen fagyási sérüléseket szenvedtem. Ugyan már, ne kérsd magad! Miért vannak egymásnak a bajtársak? Osszuk meg egymás között.

Ez az én barátom az egyik pár kesztyűt levetette a kezéről és átnyújtotta nekem. Amikor felvettem a kesztyűt, azt kérdeztem magamtól – ezek most tényleg valódi kesztyűk?

Kedveseim! Kicsi koromtól kezdve hitéletet éltem. Ám egy napon a hitéletemben határozott és világos választóvonalat húztam. Előtte másoknál minden simán működött, egyedül az én esetemben volt teljesen mindegy, hogy mit csináltam, nálam semmi sem működött. De attól a naptól fogva, hogy ezt a vonalat meghúztam, mindegy volt, hogy hol vagyok, legyen az a hadsereg, vagy éppen valamely más hely, Isten keze többé már nem hagyott el engem. Egy egész éjjel is kevés volna, hogy mindent elmeséljek Önöknek.

Küldjétek Park Young-Kookot a katonai börtönbe!

Amikor személyesen találkozom a gyülekezetünk tagjaival és kicsit elbeszélgetek velük, azonnal észreveszem, hol van a gond a hitéletükben.

Nála még mindig nem oldódott meg ez a probléma? Ez az ember még mindig törvény alatt él és továbbra is saját maga próbál megoldást találni. Még most is a saját cselekedetei rab-ságában él.

Ha egy kicsit elbeszélgetek velük, máris világosan látom. Az üdvösségemet megelőzően sokféle emberi módszert használtam, de Isten úgy vezette az életemet, hogy felismerjem, az emberi módszerek haszontalanok. Majd miután elhagytam azokat, világosan láthattam, hogy Isten munkálkodik bennem. Ugyanakkor, némely emberek sajnos továbbra is emberi módszereket használnak. Aki továbbra is így folytatja, sajnos nem fog neki sikerülni.

Éppen ez az oka annak, hogy amikor a gyülekezetünk tagjaival személyesen találkozom, szóba hozom ezt a témát és beszélek a hitéletnek erről a szakaszáról. Azok esetében viszont, akik már ismerik ennek a szintnek a létezését, és ezen a szinten állnak, azt láthatom, hogy az Úr, aki bennem is munkálkodott, most bennük is pontosan ugyanolyan erővel munkálkodik. Ezt nagyon érdekes látni. Világosan láthattam, hogy Isten miként segített azoknak az embereknek, akik valamilyen vállalatot vezettek, vagy Isten milyen módon segítette azokat az embereket,

akik egészen kis vállalkozással vagy üzlettel rendelkeznek.

A hadseregben egyszerű katonaként szolgáltam, majd leszereltem. Abban a három évben, amíg katonaként szolgáltam, nagyon boldog életet éltem Jézussal. Annyira hálás voltam Istennek a hadsereg kötelékeiben eltöltött időszakért, ahol az evangéliumot is hirdethettem, hogy ha Isten azt akarta volna, akár életem végéig is ott maradtam volna evangéliumot hirdetni.

A fiam már 26 éves volt, amikor bevonult katonának. Akkor egy ember felkeresett engem és így szólt:

- Lelkész úr, Young-Kook hamarosan be fog vonulni katonának. Nem kellene egy kicsit kézbe vennünk a dolgokat?

Erre én azt válaszoltam:

- Ugyan már, miről beszél? Majd Isten vezeti őt. Csak hagyjuk békén. Látni szeretném, hogy Isten miként fog munkálkodni.

Akkoriban, amikor ez történt, a fiam barátai már mind leszereltek, ezért számára kínos volt, hogy ő még csak most vonul be. Mielőtt bevonult volna, búcsúzóul így szólt:

- Jó lenne, ha nem valamelyik elit alakulathoz küldenének.

Amikor a nonsani kiképzőközpontban befejezte a kiképzést, én éppen Amerikában voltam, ahol Bibliai Szemináriumot tartottam. Ott hallottam a hírt, hogy egy speciális elit egységhez küldték. Időnként felhívott bennünket.

- Apám, ebben a kiképzőközpontban csak két nyilvános tele-

fon van. Ma vacsora helyett inkább sorban álltam, és 30 perc után végre sorra kerültem. Édesanyám! Sajnos meghúzódott a lábam, tudnál kötszert küldeni?

Úgy tűnt, hogy igen nehéz időszakon megy keresztül. Az elit egységekben, az alapkiképzést követően, az embert egy kijelölt szakaszhoz vezénylik. Már szinte minden katonatársának felolvasták nevét és meg is nevezték az egységeik nevét, egyedül csak az én fiamét hagyták ki. Utoljára az ő neve is elhangzott:

- Young-Kook-Park!

- Igenis!

- A Tábornagy titkársága – főparancsnokság.

Minden katonatársa elcsodálkozott:

- Ez igen! Egy háromcsillagos generálisnak lett a titkára.

Később a fiam bizonyágtételt tett:

- Apám, a parancsnok személyes titkára lettem. De nem azért, mert valamilyen kapcsolattal rendelkeztem, vagy igyekeztem volna azzá lenni.

Az elit egységekben mindenkinek el kell végeznie egy speciális kiképzést. A parancsnok titkárának közeledett a leszerelése. Megnézték a pontos dátumot, majd kiírtak egy angol nyelvi tesztet, amit azok tölthettek ki, akiknek éppen ezen a napon ért véget az alapkiképzésük. Ezen a teszten az én fiam lett az első, így őt jelölték ki a főparancsnokság titkárságára. A fiam bizonyágtételként elmondta, hogyan is élt a hadseregben. Mindenki érezhette, hogy Isten segítette őt.

Nem sokkal azután, hogy fiam lett a parancsnok titkára, egy alkalommal, amikor a parancsnok már hazament és a fiam egyedül volt a parancsnokságon, a saját egységéből egy rangidős tiszt érkezett a parancsnokságra. A tiszt fogta a főparancsnok telefonját és felhívta Japánban lévő barátnőjét, aki ráadásul észak-koreai származású volt. A beszélgetést – ami angolul zajlott – lehallgatta a kommunikációs biztonsági szolgálat. A főparancsnok nagyon dühös lett. Ordítózza járt fel-alá a titkárságon:

- Ki volt az, aki az én telefonomon angolul beszélt a japán barátnőjével?

A titkárságon dolgozók mindannyian azt állították, hogy a fiam, Young-Kook volt az, hiszen az egész titkárságon egyedül csak ő tudott angolul.

- Hozzatok ide elém Young-Kook Parkot!

Odavitték a fiamat.

- Miért telefonáltál angol nyelven Japánba?

- Én ilyent nem tettem!

- Még hazudni is merészelsz? Börtönbe veled!

A fiamnak tehát katonai börtönbe kellett volna mennie. Mindaddig a hadseregnél nem sokat imádkozott, de most, hogy aludni sem tudott emiatt, egész éjjel térdén állva imádkozott Isten színe előtt.

– Istenem! Kérlek, segíts rajtam! Miért engeded, hogy ez történjen velem?

A fiam hitet kapott. Másnap reggel, amikor éppen készült a börtönbe vonulni, az egyik egycsillagos szakaszvezető hívatta magához.

- Young-Kook-Park, gyere ide!
- Igenis!
- Te voltál az, aki telefonált?
- Nem, nem én voltam az!
- Te hiszel Istenben, ugye?
- Igen uram, én hiszek Istenben.
- A te édesapád lelkipásztor, igaz?
- Igen, az édesapám lelkipásztor.
- Meg tudnál esküdni Isten nevére, hogy nem te voltál az, aki telefonált?
- Igen, meg tudok rá esküdni.
- Meg tudnál esküdni az apád nevére is?
- Igen, meg tudom tenni.
- Hé emberek, azonnal gyűjtsetek ide mindenkit, akik a titkárságon dolgoznak!
- Te láttad, amikor Young-Kook telefonált?
- Nem, nem láttam.
- Te láttad?
- Nem, én sem láttam.
- És te láttad?
- Nem, én sem láttam.
- Ti semmirekellők! Miért hazudtátok, hogy ő volt az, aki te-

lefonált?

Ezután a szakaszvezető személyesen felkereste a hadsereg főparancsnokát.

- Uram, nem hiszem, hogy Young-Kook kezdeményezte volna a hívást az ön telefonjáról

- Szakaszvezető úr, ön ebben nem lehet biztos. Csakis ő tehetette.

- A titkárságon dolgozók közül senki sem látta őt telefonálni.

- Tessék? Egyáltalán nem is látták, ennek ellenére mindannyian azt állították, hogy ő tette? Hívjatok ide mindenkit!

- Te sem láttad? Te sem láttad?

Így mégsem kellett börtönbe vonulnia. A fiam ezáltal világosan érezhette az imádság erejét.

Kedveseim! Amint Istennel kapcsolódnak, Isten még a hitetlen embereknek is ad hitet. Ha Isten Önöknek hitet ad, akkor ugyan mi módon maradhatnának hit nélkül? Ha az ember egy zsákba rizst tölt, vajon a rizs ellenkezhetsz ezzel?

Ajtók, melyeket senki sem zárhat be

Kedveseim! Vannak olyan emberek, akikben Isten munkálkodik és vannak olyanok is, akikben nem. Ennek tényét egyáltalán nem nehéz megkülönböztetni. Elég, ha az ember kétszer ránéz az emberekre, és máris láthatja, hogy azok, akikben Isten nem munkálkodik, nagyon igyekeznek, hogy a hitéletüket saját maguk vezessék. Viszont akiben Isten munkálkodik, nem igyekszik, hogy saját maga tegyen valamit. Mindent Isten tesz

meg érte. A tudatlan emberek erre azt mondják: Akkor most elég, ha tátott szájjal ülök az almafa alatt és várom, hogy az alma a számba pottyanjon? Valóban! Ha Isten munkálkodik, akkor még ez is működik. Az embernek még csak a száját sem kell kitátania.

Lelkipásztorként azt láthatom a gyülekezet tagjai között, hogy akikben Isten munkálkodik, könnyedén vesznek minden akadályt, még a lehetetleneket is. Ez igazán meglepő és csodálatos. Ezzel szemben azoknak, akikben Isten nem munkálkodik, még az sem megy, aminek mennie kellene.

Egyszer egy napilapban egy könyvterjesztő reklámhirdetését láttam, aminek a következő volt a mottója: „Ahol minden jól megy, ott még a cukkini szárán is dinnye nő”.

Valóban. Ahol viszont a dolgok nem mennek jól, még a dinnye szárán sem nő dinnye. Akiknek Isten segít, azok számára még a lehetetlennek tűnő dolgok is sikerülnek. Ugyanakkor azoknak, akiknek Isten nem segít, még az sem sikerül, ami általában kivitelezhető lenne. Gyakran láthatunk ilyesmit.

Az életem során szinte sosem kezdtem olyan dologba, ami megvalósíthatónak látszott. A legtöbb esetben olyan dolgokat tettem, amelyek lehetetlennek tűntek.

1985-ben és 1986-ban rádión keresztül prédikáltam. Abban az időben két keresztény rádió működött: a Távolkeleti Rádió és az Ázsia Rádió. Az Ázsia Rádióban az Üzenet Észak-Koreá-

ban élő testvéreinknek című adásban vettem részt. Ez az adás reggel 4 óra 15 perckor indult. Az egyik napon felhívott valaki a szerkesztőségéből és azt javasolta, hogy inkább egy másik műsorban prédikáljak. Ez a műsor is az Ázsia Rádióban került adásra és a következő volt a mottója: Az Ázsia Rádió a jó hírt hirdeti. Ez a műsor számított a rádióadó legfontosabb műsorának. A Jó Hír című műsor két részből állt. Young-Gi Jo negyed órát, míg én fél órát prédikáltam. Ezután a rádiónál nagyon sok ember kezdte keresni a prédikációimat. Olyannyira megnőtt az érdeklődés a felvételek iránt, hogy a rádió keretein belül létrejött egy egész részleg, amely csak ezzel foglalkozott. Az egész országból érkeztek levelek lelkészektől, akik azt írták: „Lelkészes úr, az ön prédikációja hallatán épp most állítom össze a saját mondanivalómat.”

Én, aki épp csak beléptem a felnőttkorba, vidékről a fővárosba, Szöulba költöztem. Szinte azonnal átvettem a rádióban a főműsoridőben futó adást. Az emberek rövidesen irigykedni kezdtek. Felröppent a hír, miszerint egy szekta vezetője vagyok. De a Távolkeleti Rádió és az Ázsia Rádió munkatársai megcáfolták ezeket a híreket.

„Ock-Soo Park lelkész úr teljes munkásságát alaposan átvizsgáltuk. Semmi hibát nem találtunk sem benne, sem pedig a hitéletében. A prédikációiban pedig semmi olyan dolog nincsen, ami a Biblia tanítása alapján hibás lenne. Sőt, nagyon is jók a prédikációi. Ha valaki találkozni szeretne Ock-Soo Park

lelkész úrral, a rádióadónk szerkesztősege ezt is lehetővé teszi.”
– hangoztatták a rádió szerkesztői.

Ennek ellenére egyetlenegy ember sem vette a bátorságot, hogy jelentkezzen. A nyomás nem szűnt meg. A hallgatók az-zal fenyegetőztek, hogy nem hallgatják tovább a csatornát, sőt elérik, hogy a rádiótól megvonják a támogatást. A rádió munkatársai sírva mondták:

- Lelkész úr, engedje meg, hogy kis időre szüneteltessük az adást, és várjuk meg, mi történik. Később pedig ismét elindítjuk a műsor sugárzását.

Végül mégiscsak be kellett szüntetnünk a műsor sugárzását. Ezért úgy döntöttünk, hogy kiadunk egy könyvet Az újjászületés és a bűnbocsánat titka címmel, de sajnos erre a célra nem találtunk nyomdát. Ezt a bajt az is tetézte, hogy akkoriban még Doo Hwan Jeon volt a miniszterelnök, így még törvényben volt a sajtó cenzúrázása. Akkoriban egy kiadó számára nagyon nehéz volt megoldani egy könyv bejegyeztetését. Mivel ez a könyv vallási témával foglalkozott, egy keresztény kiadónál kellett volna megjelennie. Azonban egyetlen keresztény kiadó sem akarta kiadni az én könyvemet. Szöul összes nyomdája szektának tartotta a gyülekezetemet. Az egészben az volt a legérdekesebb, hogy ezt mind olyan emberek állították, akik még sosem találkoztak velem, akik még sosem kerestek fel engem, hogy meggyőződhesse nek róla, vajon tényleg szekta vagyunk e vagy sem. A vádakhöz azonnal más vádak is csatlakoztak.

Végül én lettem minden szekták legfőbb vezetője.

Tavaly felkeresett néhány lelkész a koreai Presbiteriánus Egyesülettől, mert szerettek volna kiadni egy könyvet, Szekta és Igazság címmel. Lelkész úr, Önről sokféle történetet lehet hallani, ezért szerettünk volna személyesen is találkozni Önnel, hogy egy kicsit jobban képet kapjunk a hitélete felől – mondták. Én pedig szép sorjában mindent elmeséltem nekik, úgy, ahogyan az történt.

Nemrég megvádoltak bennünket a hadsereg számára készült Evangéliumi Napilap egyik számában, amelynek a kiadója Sun-Hee Kwak lelkész. Ebben a napilapban azt állították, hogy Park Ock-Soo lelkipásztor gyülekezetében nincsenek lelkészek, nincsenek presbiterek sem, sőt még csak nem is imádkoznak. Ez a lelkész minden bizonyíték nélkül, egyszerűen csak megjelentette ezeket a vádakat az újságban. Mivel ez a dolog nagyon bántott, 4000 eurót adtam ki azért, hogy a Korea című napilapban nyílt levelet intézhessenek ennek a lelkésznek.

Mélyen tisztelt Sun-Hee Kwak Lelkész úr!

Miért állít bármit a gyülekezetünkről anélkül, hogy mindezekről szabadon meggyőződött volna? Kérem, feleljen a kérdésekre! A mi gyülekezetünkben igenis vannak diakónusok, és presbiterek is. Ezen kívül minden gondunkat imádsággal oldjuk meg. A legutóbbi Bibliai Szemináriumot megelőzően az egész gyülekezet együtt böjtölt és imádkozott, ezen kívül minden reggel és

este imaórát tartottunk. Miért állítja rólunk, hogy nem imádkozunk? Mire alapozza ezeket a vádakat? Hogyan állíthat felelőtlenül ilyen dolgokat rólunk?

Az ilyen rágalmakat könnyen követi a következő, majd az azt követő.

Némelyek dühösen azt kérdezik, miért nem cáfolom meg a vádakat. De ha meg is cáfolom, a gond valójában az, hogy a Válási Szövetség olyan nagy, hogy bizonyára süket fülekre találna a cáfolatom. Így bennünket továbbra is csak holmi szektának neveznének. Szóval a legnagyobb baj ebben rejlik.

Kicsit eltértem a témától. Mindenesetre ki kellett volna adnunk a könyvet, de sajnos nem találtunk olyan nyomdát, amely hajlandó lett volna erre. Az egyik szombaton egész nap böjtölve imádkoztam.

„Drága Atyám, kérlek, engedd meg nekünk, hogy ezt az evangéliumról szóló könyvet ki tudjuk adni. Istenem, én hiszem, hogy ha örülsz valaminek, akkor nincs semmi, amit ne tudnál megtenni.”

Az imádságomat követően azt a hírt kaptam, hogy Dr. Young-Ho Park, aki a Keresztény Könyvkiadónál dolgozik, találkozni szeretne velem. A kiadó székhelye a Dang-Baedong kereszteződésnél található. Beszélgetésünk közben derült fény arra, hogy én is ismerem azokat az embereket, akiket ő az Angliában folytatott tanulmányai során megismert. A beszélgetésünk

egyre érdekesebbé vált. Ma már elegendő egy CD lemez, de akkoriban még össze kellett rendezni a kéziratokat, amely rengeteg papírlapból állt. Elébe toltam egy rakás kéziratot és így szóltam.

- Szeretném ezt kiadatni – mire így válaszolt:

- Lelkész úr, nagyon sajnálom! Tavaly már kiadtunk egy könyvet, amivel 40.000 eurós veszteséget kellett elkönyvelnünk. Egy újabb könyv kiadásáról a szerkesztőnek kell döntést hoznia.

Mindjárt magához is hívatta őt. Amikor belépett, nagyon szívélyesen köszöntött, pedig most látott először.

- Park lelkész úr, örülök, hogy újra látom. Minek köszönhetjük a látogatását?

- Bocsásson meg, de sajnos nem emlékszem Önre.

- Hát persze. Természetesen, nem emlékezhet rám. Lelkész úr, én már több alkalommal is részt vettem az Ön Bibliai Szemináriumain. Bűnbocsánatot kaptam, újjászülettem.

Elmondta nekem, hogy élete során számtalan könyvet adott már ki, de az én könyvemét szívének teljes támogatásával szeretné megjelentetni. Majd megkérdezte, mekkora példányszámban szeretném kiadatni. Tízezer példányt szeretnék – válaszoltam. Eleinte ellenkezett, mondván, még egyetlen könyvet sem adtak ki ekkora példányszámban, ezért kezdésként háromezer példányt javasolt. Én erre azt válaszoltam, hogy nyomtasunk inkább nyolcezer példányt. Amikor a könyv megjelent, a nyolcezer példány egy héten belül elkelt. Erre előkészítettük

a könyv ismételt kiadását, és újabb nyolcezer példányt adtunk ki. Ezek is mind elkeltek. Ez viszont már igencsak felkavarta az indulatokat. Vajon miért adja ki a Keresztény Könyvkiadó egy szekta könyvét? Erre a kérdésre a kiadó szóvivője, dr. Young Ho-Park világos választ adott:

- Jómagam teológus vagyok. Gondolják, hogy nem ismernék fel egy szektát? Elolvasták már a szóban forgó könyvet? A legkevesbé sem tér el a Bibliában foglaltaktól. Olvassák el Önök is, és tartsanak bűnbánatot!

A Vallási Szövetség azonban továbbra is nagyon erős nyomást gyakorolt rá. Hogy gátolják a munkámat, engem pedig eltávolítsanak, olyan alattomos eszközökhöz nyúltak, hogy el sem tudom mondani. Ha egyedül kellett volna megbirkóznom a helyzettel, biztosan belebukok. De Isten segített nekem.

Amikor kiplakátoltuk a Bibliai Szemináriumokat, összetépték a plakátjainkat, vagy ráfestették, hogy szekta. Ha egy asszony csatlakozott a gyülekezethez, figyelmeztették a férjét – aki még nem volt hívő – hogy a gyülekezetünk veszélyes hely, mert meztelenül tartjuk az istentiszteleteket és mindannyian az Öt Óceán Kultusz követői vagyunk. Gondolkodás nélkül szórták ránk a vádakat.

Testvérasszonyaink azonban még nagyobb hitet nyertek.

Igen! Az emberek elferdítik az igazságot. Ez már Jézus idejében is így volt. Azért kezelnek így bennünket, mert a koreai egyházak és gyülekezetek teljesen elferdültek.

A legjelentősebb média csatorna egyik munkatársa egyszer azt mondta nekem:

- Lelkész úr! Rájöttem valamire. Az összes koreai egyház, a hatalmas egyházi szövetségtől a legkisebb falusi templomig, egytől egyig mind romlott. Ha a fiam egyszer házasodni szándékozik, mindenben támogatni fogom, kivéve egyet: hogy templomba járó lányt vegyen feleségül.

Hálás vagyok, amiért olyan ajtók nyílnak meg előttem, melyeket senki sem zárhat be. Így, bár sokan próbálkoznak, nem tudnak akadályokat gördíteni eléem. Mélységesen meghat, hogy jelen pillanatban is Bibliai Szemináriumot tarthatunk Szöul olimpiai stadionjában, a Jamsil Stadionban. Szöul lakosai éppen változáson mennek keresztül.

Annak idején, amikor az első Bibliai Szemináriumunkat tartottuk ugyanitt, azzal vádoltak meg bennünket, hogy szekta vagyunk. Széttépték a szórólapjainkat és a kiragasztott hirdetésünket. De mára ezek a dolgok már alábbhagytak. A mostani előkészületek során sokan mondták a városban:

- Nekem egyszer már volt alkalmam hallani Park lelkész úr prédikációját.

Egyre kevesebben lesznek, akik rágalmaznak bennünket. Szöul városának lakói most éppen a változás fázisában vannak.

Akkoriban, amikor először neveztek bennünket szektának, a templomok és gyülekezetek falai között azt hangoztatták: bűnösök vagyunk! Ezt mondta lelkész, diakónus, presbiter. Mind

bűnösnek vallotta magát. Egyszer egy ember, aki lelkésznek vallotta magát, A bűnbocsánat és az újjászületés titka című könyvem miatt nyilvánosan kijelentette: Halálom napjáig bűnös ember maradok!

Azóta a koreai egyházak megváltoztak.

Az egyházak azért neveztek bennünket szektának, mert azt állítjuk magunkról, hogy a bűnbocsánat által igaz emberekké lettünk. Azonban mára már sok lelkész elolvasta a könyveinket, és ma már ők is azt tanítják, hogy igaz emberek. Mindig vannak és lesznek olyan lelkészek, akik továbbra is azt tanítják, hogy bűnösök, de vannak olyanok is, akik azt tanítják, hogy igaz emberek. Ha valaki a Jó Hír Misszióról érdeklődik felőletek, mondjátok azt, hogy igaz emberek vagytok! Mondjátok azt, hogy ti már újjászülettetek! Mondjátok nekik, hogy már nincs bűnötök! Az ilyen lelkészek száma, akik ekként tanítanak, már többszörösére növekedett. Bennünket azonban sajnos még mindig szektának neveznek. Azonban lényeges különbség köztük és köztünk, hogy ők továbbra is emberi módszereket használnak, ami ékes bizonyítéka annak, hogy Isten nincs velük. Isten és az ember munkája között akkora a különbség, hogy a kettőt nem lehet összehasonlítani. Attól fogva, hogy láthatóvá válik Isten munkálkodása, az embernek többé nem kell a saját módszereit használnia.

Káin, akit Isten megátkozott, és Káin, akit Isten védelmezett

Káin életét egy világosan látható választóval osztja ketté. Míg el nem jutott egy bizonyos pontig, Isten folyton megfedte őt, büntetéssel, átokkal sújtotta. Azonban attól a bizonyos ponttól fogva Isten megváltoztatta a szívét Káin iránt. Segítette, védelmezte és vigasztalta őt.

Önöket is két csoportra lehet osztani. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik ahhoz a Káinhoz hasonlítanak, akit Isten átokkal kínozt, a másik csoportba pedig azok tartoznak, akik hasonlóak ahhoz a Káinhoz, aki Isten áldásában részesül.

Most olvassunk tovább a Bibliából, Mózes I. könyvének 4. fejezetéből. Szeretném, ha megvizsgálnánk Isten és Káin viszonyát. A 3. versről az 5. versig olvasom:

„Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vive az ő juhainak első fájzából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.”

Jóllehet, ugyanarról a Káinról van szó, ám volt egy olyan időszak, amikor Isten nem fogadta magához, nem segítette Káint, és volt egy olyan időszak, amikor Isten magához fogadta Káint, segítette, sőt megáldotta őt.

Ha Önök ugyanolyan állapotban vannak, mint Káin volt elein-

te, akkor bármit tegyenek is, Isten nem fog segíteni Önöknek. Ha istentiszteletre mennek, annak egyedül csak Önök fognak örülni, mert Isten abban sem örömet, sem megelégedést nem talál. A munkájuk sem fog jól haladni.

Mi az, amit ezután Káin tett? Káin haragra gerjedt és lehajtotta a fejét. Olvassuk tovább a 6. verset:

„És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? És miért csüggesztéd le fejedet?”

Láthatjuk, hogy Isten nem bánt kesztyűs kézzel Káinnal. Azt akarta, hogy Káin elgondolkodjon a saját hozzáállásán, ezért szigorú kérdéseket intézett hozzá.

Most olvassuk el a 8. verset:

„És szól s beszél vala Kain Ábelrel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megöle őt.”

Olvassuk el a 9. verset is:

„És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?”

Isten továbbra sem fogadta el Káint, helyette inkább felfedte tettét, rámutatott a bűnére. Olvassuk tovább a 12. versig:

„Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának véré, a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé

néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.”

Továbbra is azt láthatjuk, hogy Istennek egyetlen engedelkeny szava nem volt Káinhoz. Sem kegyelmet, sem együttérzést nem tanúsított. Határozottan elutasította Káin áldozatát. Káin ezért lehajtotta a fejét, Isten pedig vallatni kezdte őt:

- Hol van a testvéred? Csak nem ölted meg őt? – így szorongatta Isten Káint.

De egy bizonyos ponton Isten szíve hirtelen megváltozott. Ez igazán nagyon meglepő. Mit is mondott Káin?

„Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. Ímé elűzöl engem ma e földnek színeről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.”
(Mózes I. 4:13-14)

Amint Káin ezeket mondta, Isten, aki addig szüntelenül fedte és dorgálta őt, hirtelen megváltoztatta érzéseit Káin iránt:

- Nem, nem úgy lesz. Nem leszel megátkozva. Nem fogsz meghalni Káin. Aki téged megöl, az hétszeresen fog megbűnhődni tetteért – majd egy jelet tett Káinra.

„És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölel Kaint, hétszerre megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, aki rátalál.” (Mózes I. 4:15)

Láthatjuk, hogy Isten itt már védelmezi, oltalmazza és segíti Káint. A 14. versben még dorgálta és nehézségekkel sújtotta, a 15. versben viszont hirtelen megváltozott és vigasztaló szavak-

kal szólt hozzá:

- Nem úgy lesz Káin, nem leszel átkozott. Nem fogsz meghalni. Senki sem ölhet meg téged.

S ezután meg is jelölte Káint.

Káin állapotában volt tehát egy olyan időszak, amikor Isten megátkozta őt, illetve volt egy olyan, amikor nem vette figyelembe Káin mocskos énjét, azt az ént, ami arra vezette, hogy megölje a testvérét. Isten tehát megbocsátott neki és nem büntette meg a vétkéért. Ehelyett inkább védelmezte őt, védte az életét.

Ha lelkészként nézem a gyülekezetünk tagjait, képes vagyok felismerni, hogy éppen ki milyen állapotban van.

Egyszer, amikor a bőrömön kiütések keletkeztek, a Hanyang Egyetem kórházába kerültem. Elmentem a bőrgyógyászatra, ahol az orvosgyakornok mintát vett tőlem. Miután mikroszkóppal megvizsgálta a mintát, megismételte az eljárást. Lázhólyagokra gyanakodott, azonban az osztály főorvosa első pillantásra felismerte, hogy valamilyen antibiotikum mellékhatásaként keletkeztek a kiütések.

- A betegünk biztosan szedett valamilyen antibiotikumot. Kérlek, hozd ide a kartonját, nézzük meg, mi okozhatja a kiütéseket.

Megnézte, miket szedtem, majd felírt egy gyógyszert. Miután beszedtem, egy szempillantás alatt meggyógyultam.

Egy egyetemi kórház bőrgyógyász főorvosának ennyire szakavatottnak kell lennie. Egyetértenek? Egy pillanat alatt meg kell tudnia állapítani, hogy ez gomba, ez lepra, ez antibiotikumok mellékhatása, ez pedig lázhólyag.

Egyszer, amikor gond volt a szívemmel, az Egyesült Államokban vizsgáltak meg. Egy idősebb orvos végezte a vizsgálatot. Mivel nyugdíjas volt, csak rendkívüli esetekben praktizált. Idős volt, görnyedt hátú, két fiatal orvosnak kellett a szobába támogatnia. Egy futópadon kellett felváltva futnom és gyalogolnom, miközben az orvos a mért adatokat figyelte a képernyőn. Azt mondta, hogy a szívemben keletkező elektromos impulzusok valahogyan elfolynak. Korábban már voltam 24 órás vizsgálaton a Hanyang Egyetem kórházában, de nem jöttek rá, mi lehet a gond. Ez az orvos viszont azonnal felismerte, ugyanis ő igazi szakember volt.

Hasonlóképpen, egy lelkipásztor is képes felismerni az emberek hitéletének aktuális állapotát. Ez az ember éppen úgy éli a hitéletét, mint Nikodémus, akiről Jézus evangéliumában olvashatunk. Ez az ember úgy éli a hitéletét, mint a Szamaritánus asszony. Ő pedig úgy éli a hitéletét, mint a 38 éve betegen fekvő ember. Ez az ember pedig pontosan úgy éli a hitéletét, mint a házasságtörő asszony. Egy lelkész ezt egy pillanat alatt képes felismerni.

De vajon azt is tudja, hogyan kell kezelni egy adott állapotot? Minden benne van a Bibliában. Benne van, hogy hogyan kell

kezelné a házasságtörő asszonyt, hogy milyen eljárást kell alkalmazni a 38 éve betegen fekvő ember esetében, és azt is megtalálhatjuk benne, hogy milyen kezelést kell alkalmazni Nikodémus esetében.

Visszatérve Káinra, mindkét esetben ugyanarról a Káinról van szó. Azonban van itt egyszer egy olyan Káin, aki még nem ismerte meg Isten kegyelmét és van egy olyan is, aki már megismerte Isten kegyelmét.

A hitélet is pontosan ilyen. Az ember nem tud magától imádkozni. Az imádkozáshoz is Isten kegyelmére van szükség. Ha az ember kegyelemből imádkozik, tartson az egész éjszakán át, akkor is azt fogja mondani – számomra a legszebb időtöltés az, amit imádsággal töltök el. De ha az ember nem kap kegyelmet az imádsághoz, elfogja az álom és leragadnak a szemei.

A Biblia olvasása közben gyakran megtörténik, hogy felismerek valami újat. Nahát, ezt eddig nem is tudtam! Erről az Igéről szeretnék prédikálni! – majd arról beszélek, hogy az élő Isten hogyan, miként munkálkodott bennem. Ezért számomra az jelenti a legnagyobb örömet, ha a szószék mögött állva prédikálhatok.

Akit Isten befogad, annak boldog a hitélete

Az egyik presbiter testvérünk, Jong-Chol Kim és felesége, akik Jeonjuban laknak, meghívtak bennünket a 10. házassági évfor-

dulónk alkalmából.

- Lelkész úr, tudom, hogy nagyon elfoglalt és nincs ideje, de kérem, ha egy mód van rá, töltsön nálunk három napot a feleségével.

Mindez 20 évvel ezelőtt történt. Először jártunk náluk. Mindketten irodai munkával foglalkoztak, de erre a három napra szabadságot vettek ki. Akkoriban csak elvétve lehetett autót látni, ennek ellenére gondoskodtak egy autóról, kifejezetten miattam. Biztosítani akarták számunkra a tökéletes pihenést, ezért megkérték a testvéreket, hogy ne menjenek oda, amíg ott vagyunk. Elvittek bennünket a Naejang hegyre, ám ott úgy elkapott egy hatalmas zivatar, hogy teljesen bőrig áztunk, mire hazaértünk.

A házaspár igazán nagyon kedves volt velünk. Mindenben kiszolgáltak bennünket, de kezdtem kellemetlenül érezni magam. Végül nem tudtam tovább elviselni, ezért azt mondtam:

- Hívjátok ide a testvéreinket!

Azon az estén Igét hirdettem a testvéreinknek, ami örömmel és erővel töltött el.

Ha az ember Isten kegyelme nélkül akar prédikálni, el kell gondolkodnia – vajon ez alkalommal miről prédikálhatnék? Hogy találjon valamit, amiről prédikálhatna, filmeket néz, könyveket olvas, újságot böngészik, és ha mégsem jut dűlőre, lemásolja a már meglévő prédikációkat. Így van ez mindnyájunkkal. Én azért adakozom, mert tudom, hogy az egész életem Istentől

függ. Azt is tudom, hogy amikor csak imádkozom érte, Isten pénzt ad nekem. Azt sem sajnálom, ha mindenemet oda kell adnom. Akik viszont nem kapnak kegyelmet hozzá, az adakozás fájdalmas dologgá válik. Ezúttal nem hagyhatnám ki a tized megfizetését? De mi lesz, ha emiatt átkozott leszek? – így gondolkodnak. Az egész csak merő szenvedés és teher. Ez az evangelizálásra is vonatkozik, hiszen ezeknek az embereknek a hitélete is ilyen.

Szőul polgárai a hétköznapiak folyamán szinte halálra dolgozzák magukat, majd amikor eljön a hétvége, felmennek a Seorak hegyre, hogy láthassák az őszi színekbe öltözött erdőt. Nagyon hálás vagyok azért, hogy nekem nem kell felmennem a Seorak hegyre, hogy ezt láthassam, hiszen itt, az olimpiai parkban lévő ginkó fák is gyönyörű őszi színeket öltenek magukra. Mégis mennyi örömet nyerhetünk, ha 5-6 órán át utazunk autókkal tömött utakon egy olyan országban, ahol egyetlen csepp kőolaj sincs? Eregetjük a benzingőzt és idegeskedünk, mindezt azért, hogy néhány pillantást vessük az őszi színekben pompázó fákra, hogy készítsünk néhány képet és húst grillezzünk. Aztán beülünk az autóba és haza utazunk.

Ezzel szemben, ha csak egyszer is átélhetnék, hogy milyen érzés, amikor evangéliumot hirdetnek és valaki befogadja az örök váltságot, megváltozik és teljes szívéből örül, tudnák, hogy ez igazán csodálatos dolog.

Létrehoztunk egy szervezetet és egy programot, amely a Good

News Corps nevet viseli. A programon belül egyetemistákat képzünk. Egy napon arra lettem figyelmes, hogy a feleségem, idős nagymama létére, aktívan járt-kelt egy ilyen csapatban. Megkérdeztem hát tőle:

- Te mit csinálsz itt?
- Miért kérdezed? Én magam is tanárként vagyok itt.
- Ki az, aki kijelölt erre a posztra?
- Ugyan ki? Hát te nem tudod? Isten tett ide engem.
- Nem hinném, hogy rajta lennél a tanárok listáján.
- Kedvesem, én tanár vagyok.

Hálás voltam, hogy lelkész feleségként Bibliát oktat az egyetemistáknak, ezért ráhagytam. Miután hazaértünk és este lefeküdtünk, a feleségem nem hagyott aludni. Pedig nekem muszáj időben lefeküdnöm és elaludnom ahhoz, hogy másnap időben keljek és kipihent legyek.

- Kedvesem, ma beszélgettem egy egyetemista lánnyal – mondta a feleségem, majd elmesélte, milyen állapotban volt a lány, illetve hogyan változott meg. A feleségem majd kicsattant a boldogságtól.

Házasságunk alatt mindössze egyetlenegyszer ajándékoztam meg a feleségemet. Nem sokkal azután, hogy összeházasodtunk, vettem neki egy blúzt. Akkoriban egy Bibliai Szemináriumot tartottam, és hálából a fáradozásaimért, útiköltséget kaptam. Mivel addig még soha semmit nem vásároltam a feleségemnek, fogtam a pénz felét, hogy ajándékot vegyek neki.

Először fogalmam sem volt róla, hogy mi legyen az, végül egy blúz mellett döntöttem. Arra számítottam, hogy örülni fog az ajándékomnak, de amikor átadtam neki, megnézte és azt kérdezte:

- Mennyi pénzt adtál ki ezért?

Elgondolkodtam. Most mit tegyek? Mondjak talán egy alacsonyabb árat? Végül megmondtam az igazi árat.

- Te ezért ilyen sokat fizettél? Tudod, mi mindenre költhettük volna ezt a pénzt?

Teljesen tönkretette a napomat. Megfogadtam, hogy soha többé nem veszek neki ajándékot. Nem is vettem. Néha egy-egy Bibliai Szemináriumon kapok a gyülekezettől egy sálát, egy blúzt vagy kozmetikai terméket, akkor azt a feleségemnek adom. Amikor ezeket hazaviszem és azt mondom:

- Kedvesem, bementem egy áruházba és vettem neked ajándékot – ő már pontosan tudja, hogy ez nem igaz. Mindenesetre még soha nem láttam, hogy örült volna bármilyen ajándéknak, amit tőlem kapott.

Ugyanakkor nagyon boldog volt akkor, amikor a gondokkal terhelt egyetemistákkal együtt sírhatott és beszélgethetett, majd pedig láthatta, ahogyan megváltoznak és új embereké lesznek. Egész éjjel csak erről beszélt, én pedig csak annyit mondtam:

- Drágám, továbbra is legyél tanár. Taníts akár száz éves korodig. Taníts addig, ameddig csak élsz.

Istent szolgálni boldogság. Ez egy örömteli állapot. Szeretni az unokáikat, szívből szeretni a gyermekeiket, a feleségüket vagy férjüket, boldogságot jelent Önöknek. De az ember akkor is éppen ilyen boldog, amikor Istent szolgálja, Isten dolgaiért munkálkodik. Persze, akiket Isten nem fogad be, azoknak boldogságot sem ad. Számukra rendkívül fárasztó a prédikálás, nem beszélve arról, milyen kimerítő a lelkészi hivatás.

Tavaly ősszel Németországban tartottam Bibliai Szemináriumot. Mindig az a benyomásom a német emberekkel kapcsolatban, hogy merevek, szigorúak, sőt kissé arrogánsak is. A nők is rendkívül ridegnek tűnnek. De a Gracias Kórus előadásainak hatására még ők is elérzékenyültek. Sőt, a prédikációm is hatással volt rájuk. Azt mondták, hogy ilyen hangvételi prédikációt most hallottak először.

Németország keresztény ország, ezért az állampolgárok egyházi adót fizetnek. A lelkészek ebből az adóból kapják a fizetésüket. Mivel a lelkészek alkalmazottként dolgoznak és fizetést kapnak, folyton azon mesterkednek, hogy minél többször szabadságra mehessenek. Mivel a munkájukat kötelességből végzik, alkalmanként mindössze tizenöt percet prédikálnak. De mit mondhat az ember röpke tizenöt perc alatt? Legyenek jók, tegyenek jót, legyenek jó emberek – ennél többet nem tudnak mondani.

Mikor eljöttek a mi Bibliai Szemináriumunkra azok, akik ed-

dig csak felületes, tartalom nélküli prédikációt hallottak, a mi szívből jövő prédikációnk hallatán mindnyájan megnyitották a szívüket. Azon a napon sok német ember emelte magasba a kezét, majd előrejöttek és megszabadultak a bűneiktől. Ekkor én is felismertem – hát igen, a németek is emberek.

Ez itt rizs vagy köles?

A hitéletben is vannak lépcsőfokok. Egy bizonyos pontig az ember annyit igyekezhetsz, amennyit csak akar, Isten rá sem fog hederíteni.

- Istenem, fogadd el tőlem ezt az áldozatot, amit felajánlok neked!

- Ezt az áldozatot nem fogadom el! Nem érdekel!

Nem jön Istentől válasz. Teljesen mindegy, hogy az ember adakozik, imádkozik vagy az evangelizálással foglalatoskodik.

Miközben olvastam a Bibliát, feltűnt, hogy teljesen mindegy volt, Káin mennyire igyekszik, Isten semmilyen érdeklődést nem mutatott iránta. Ám egy bizonyos ponton Isten teljes szívvel fordult Káin felé.

- Káin, nem kell aggódnod. Nem eshet bajod. Nem fogsz meghalni. Én foglak védelmezni. Megjelöllek és megakadályozom, hogy bárki megöljön téged.

Isten szíve megváltozott Káin iránt. Isten szívének Önök iránt is meg kell változnia. De Kedveseim, vajon minek hatására változhat meg Isten szíve? Vajon Isten meghatódik, ha szorgal-

mas vagyok, vagy alázatosan járok? Nem! Akik ilyen módon igyekeznek változást elérni, akár már harminc-negyven éve így próbálkoznak, a hitéletük teljesen tönkremegy. Ezzel a módszerrel ötven év is kevés hozzá, hogy felismerjék, mehetnek e a mennybe vagy sem.

Tegyük fel, hogy egy presbiter Jézust szidalmazza a halálos ágyán. Ilyesmi bizony megtörténik. Mert Isten az ő hitélete iránt egyáltalán nem mutat érdeklődést. Vannak, akik éjszakákon át imádkoznak az imaházban, hogy kegyelmet nyerjenek, majd másnap valamilyen gonosz lélektől megszállottan térnek onnan vissza. Ez egyáltalán nem nevetséges dolog. Tudják, hogy a koreai gyülekezetekben milyen sokan vannak, akik felmennek a hegyekre imádkozni, aztán megszállottan térnek vissza? Tudják, hogy milyen sokan próbálnak csatlakozni a megújulási mozgalomhoz, majd gonosz lélektől megszállottan térnek vissza? Sok ilyen emberrel találkoztam már. Isten nem foglalkozik ezekkel az emberekkel. Ezek az emberek a saját módjuk szerint hisznek Istenben, a hitüknek pedig semmi köze Istenhez.

Káin életében volt egy fordulópont. Amíg Káin ezt a fordulópontot el nem érte, addig Isten nem volt vele. Káin megművelt egy darab földet, növényeket termesztett, majd az ott termett gyümölcsök javával Isten színe elé ment. Istenem, fogadd el ezeket! – azonban Isten ezek iránt nem mutatott érdeklődést. Még csak egy pillantást sem vetett Káin áldozatára. Istenem, fogadd el az imádságomat! – de Isten nem fogadja el.

Kedveseim, mondják meg nekem őszintén, ha istentiszteletre mennek, van tudomásuk arról, hogy ezt Isten elfogadja Önöktől vagy sem? Önök egyszerűen csak azt gondolják és abban hisznek, hogy Isten biztosan örül, ezért ünnepélyesen elvonulnak az istentiszteletre. Pedig Önök között is biztosan nagyon sokan vannak, akik éppen olyanok, mint Káin.

Mivel lelkipásztor vagyok, megpróbáltam kikutatni, hogy Isten mikor nem mutatott érdeklődést Káin iránt, illetve milyen állapotban volt Káin, amikor kegyelmet adott neki. Végül arra a megállapításra jutottam, hogy mindezek egy nagyon világos és jól látható szabály alapján történtek.

Amikor gyerekek voltunk, édesapánk rizstermesztéssel foglalkozott. Vetés előtt nekünk gyerekeknek kellett kiválogatnunk a rizsszemek közül a kölest.

Önök, szöuliak talán meg sem tudnák különböztetni a rizst a kölestől, ugye? Kivéve talán azokat, akik régebben földműveléssel foglalkoztak.

Apám azt mondta, hogy a kölest ki kell válogatni a rizs közül. Kezébe vett egy köles és egy rizs palántát majd így szólt:

- Ez itt egy köles palánta, ez pedig egy rizspalánta. Keresd meg a különbségeket!

Első látásra a két növény nagyon hasonlít egymásra. De ha az ember jobban megnézi, talál néhány eltérést. A rizs levelei szélesebbek, a levelek vége fekete, míg a kölesé enyhén vöröses,

sárgás árnyalatú. A rizs levelein kis szőröcskék találhatók, míg a kölesen nincsenek ilyenek.

- Apám, megtaláltam, miben különböznek egymástól!

- Sorold fel!

- A köles végei enyhén vöröses árnyalatúak és a levelei valamivel keskenyebbek és sárgásabbak.

- Nagyszerű!

- Van még egy különbség. A köles levelein nincsenek olyan bajuszkák, mint a rizsen.

Apám mosolyogva így szólt:

- Jól van, jó megfigyelő vagy. Mostantól képes vagy rá, hogy kigyomláld a kölest.

Attól fogva kölest gyomláltam. Már messziről azt kerestem, hol vöröslik, és amikor rátaláltam, leellenőriztem, hogy vannak-e bajuszkái. Ha nem találtam, akkor fogtam és kiteptem.

A koreai háború során az észak- és dél-koreai katonák gyakran vívtak közelharcot egymással. Éjjel annyira ki voltak merülve, hogy ott helyben lerogytak, ahol voltak. Amikor az ember éjjel felébredt, gyakran szembesülhetett azzal, hogy egy észak-koreai katona mellett fekszik, de mivel koromsötét volt, ezért semmit sem lehetett látni. Így azt sem lehetett megállapítani, hogy melyik katona volt éppen észak-koreai. Volt egy pontos módszer arra, hogy az ember megkülönböztesse egymástól az északi és a déli katonákat. Az észak-koreai katonák kopaszra

nyírták magukat, míg a dél-koreai katonák csak rövidre vágatták a hajukat. Az embernek csak le kellett venni a sisakját és meg kellett tapogatnia a mellette lévő katona fejét. Ha nem volt kopasz, az ember megnyugodhatott, mert dél-koreai katona feküdt mellette.

Volt egy katonatársunk, aki részt vett a koreai háborúban. Órákig tudott ehhez hasonló történeteket mesélni. Ezek a történetek számomra annyira érdekesek voltak, hogy gyakran a szám is táva maradt. Mesélte, hogy egyszer egy újonc, aki először vett részt lőgyakorlaton, betöltötte a tárat M1-es puskájába, majd leadott nyolc lövést. Miután kinyílt a tárhely és az üres tár kiesett, így szólt:

- Szakaszvezető úr, a puskám kinyitotta a száját, és nem akarja becsukni.

Nagyon mulatságos volt ilyen történeteket hallgatni.

Ahogyan a hajviseletükről meg lehetett különböztetni az észak- és dél-koreai katonákat, épp úgy megkülönböztethető egy lelkész számára, hogy ki az, aki üdvözült, és ki az, aki még nem. Arra is van módszer, hogy megkülönböztessük egymástól azokat, akikkel Isten együtt van, illetve akikkel nincs. Ennek az ismeretnek a hiányában az emberek úgy gondolják, hogy ha jót tesznek, ha szorgalmasak és keményen dolgoznak, már üdvösséget kaptak. Ugyanakkor, ha rossz dolgokat tesznek, úgy gondolják, hogy tévedtek és mégsem kaptak üdvösséget. Időn-

ként a jól öltözött, becsületes kinézetű emberek is becsapnak másokat, majd egyszerűen lelépnek a láthatárról. Erről hogyan vélekedjen az ember? Itt valami nagyon nincs rendjén.

Szóval, Kedveseim, akkor hogy is van ez? Isten milyen emberekre nem fordít figyelmet és milyen embereket hagy magukra, illetve kinek ad kegyelmet?

Itt most a valódi bűnbánatról van szó. Káin a saját erejével akart áldozatot vinni Istennek, saját ereje által akarta szolgálni Istent és saját erejével akart hű lenni Istenhez. Ennek tükrében, Önök milyennek látják Káin szívét? Káin képes volt szívből istentiszteletet tartani, hálát adni Istennek, ugyanakkor a lázadó szív is ott volt benne, amelyben megbújt a testvérgyilkosságra és hazugságra való hajlam. Vajon Istenben hazug szív van? Vajon Istenben lázadó szív lakozik? Nem, biztosan nem. Kívülről úgy tűnhet, hogy az ember istentiszteletet tart, áldozatot hoz, Istent szolgálja, azonban az ember szíve mélyén gonoszság és gőgösség lakozik. Ez a gonoszság egy szép napon elő fog bukni. Ezért bármennyire is igyekeznek teljes szívükből istentiszteletet tartani, Isten arra még csak egy pillantást sem vet. Ha felgyújtanak magukat Istenért, Isten arra sem tekintene rá. Káin esetében Isten azt tette, hogy addig terelgette őt, amíg össze nem omlott, amíg ketté nem tört és meg nem tagadta önmagát. Ezért kellett annyi nehézségen keresztül mennie. Kedveseim, ha Önök saját magukat akarják felmagasztalni, ha

azon vannak, hogy jót tegyenek, Isten nem segíti Önöket. Inkább megengedi, hogy bűnbe essenek. Minden dologban akadályozni fogja Önöket. Nem engedi meg, hogy sikeresek legyenek. Mivel az ember szíve gonosz, ezért Isten ezeket a dolgokat nem fogadja el Önöktől.

Egy alkalommal meglátogattam a Vöröskereszt véradó központját, ahol a következőt mondták el nekem: a véradók közül a 12. évfolyamra járó lányok vére a legtisztább. Minden véradományt külön-külön tesztelnek. A tesztek során megállapították, hogy a vérminták többsége különböző kórokozóktól fertőzött. Ezért a Vöröskereszt munkatársai inkább a lánykolégiumokat és gimnáziumokat keresik fel, ahol a 12. osztályos diáklányoktól vesznek vért. Azért éppen őket választják, mivel a 13. osztályosok már nagyon stresszesek az érettségi vizsgák miatt. A 12. osztályba járó lányok vére szinte teljesen tiszta, csak nagyon ritkán fordul elő, hogy valamelyik mintában megtalálják a hepatitis, vagy valamely nemi betegség, pl. a syphilis kórokozóját. Ezeket a véradományokat természetesen nem adják hozzá a vérbankhoz, hanem különválasztják, hiszen ha felhasználnák, a vérrel együtt a benne lévő sárgaság és nemi betegség kórokozóit is tovább adnánk. Ha tisztának is tűnik a vér, akkor sem szabad közvetlen vérátömlesztésre használni. Előbb elkülönítve, szigorú körülmények között kell tárolni. Később plazmát vonhatnak ki belőle, illetve felhasználhatják

gyógyszerek előállításához. Semmi esetre sem szabad közvetlen vérátömlesztésre használni. Ha a vérben a sárgaságnak vagy szifilisznek csak egyetlen kórokozóját is megtalálják, a vért meg kell semmisíteni. Nem szabad felhasználni.

Káin, aki végre felismerte, hogy bukott ember

Káin énje még nem tört össze. Mindent megtett, hogy örömet szerezzen Istennek, azonban Isten gyűlölte minden áldozatát, imádságát és dicsőítését. Én ezt pontosan tudom.

Ha Isten előtt hűségesen és alázattal járok, ha szorgalmas vagyok, ha jó vagyok valamiben és ezekkel akarok Isten színe elé járulni, lehetek bármilyen lelkes, Isten gyűlölni fogja ezeket. Ezért elhagytam, megtagadtam önmagamat. Felismertem, hogy olyan ember vagyok, aki mindenképp átkokra méltó, ezért inkább a szívembe fogadtam Jézust. Amikor Jézus szívvel munkálkodom, azt tapasztalom, hogy Isten mindig segít nekem. Ha ezer dologban van rá szükségem, akkor ezerszer, ha tízezer dologban, akkor tízezerszer is megsegít engem.

Káin saját maga akart dicsőséget szerezni. Káin azt szerette volna elérni, hogy Isten ismerje el az ő hitét és fogadja el tőle a felajánlott áldozatot. Ezért szívének teljes odaadásával készítette az Istennek szánt áldozatot, amivel a színe elé járult. De amikor Isten ezt elutasította, nagy haragra gerjedt. Mivel az igyekezetéért nem kapott elismerést, megölte testvérét, Ábelt. Ez a szív Káiné volt, mert Isten szíve semmi esetre sem lehetett.

Vajon Isten szívében van gyilkosságra való hajlam? Van gyűlölet? Lakozik e irigység Isten szívében? Nem, ilyen dolgok nincsenek Isten szívében. Ez Káin szíve volt, amiből végül szörnyű dolgok törtek a felszínre.

Amikor a saját szívükkel élnek, néha jó dolgokat is tesznek, de ezzel együtt a rossz is felszínre kerül. Ugyanakkor, Isten szívében nincsen rosszakarat. Isten szívében nincsen átok. Isten szívében nincsen gyűlölet. Ezért Istennek csak akkor tudnak olyan áldozatot felajánlani, amellyel örömet is szerezhetnek neki, ha azt az Ő isteni szívéből teszik. Ahhoz viszont, hogy Isten előtérbe kerülhessen, a saját énjüket meg kell tagadniuk. Egy napon Káin megölte a testvérét, Ábelt. Az ember szívéből ilyen törnek elő. Isten tudja ezt. Éppen ezek által roppantotta össze Káint. Ha Péter nem tagadta volna meg Jézust háromszor, akkor a saját énje nem tört volna össze. Továbbra is öntelt maradt volna. Ezért Isten nem abban reménykedik, hogy Önök majd valami jót tesznek, vagy szorgalmasak lesznek, hanem hagyja, hogy bűnbe essenek és összetörjenek, ez által megtagadhassák önmagukat.

Talán nem igaz, hogy mindannyian vétkeztek? Talán nem igaz, hogy gonoszságban élnek? Mindaz, amit eddig tettek, nem jó. Mindezek olyan bűnök, melyekért átkot érdemelnek. Önöknek fel kell ismerniük, milyen emberek is valójában. Ha nem ismerik fel, és Isten elismeréséért továbbra is csak böjtölnek, egész éjszaka imádkoznak, megpróbálnak jót tenni, Isten továbbra

sem fogja Önöket befogadni. Egész egyszerűen elutasítja és otthagyja Önöket.

Isten megkérdezte Káintól:

- Káin, hol van a te testvéred, Ábel?
- Nem tudom, avagy őrizője vagyok én az én atyámfának?

Azok után, hogy vétkezett, még tettette is magát.

Az emberek bizony ilyenek.

Ekkor Isten még egyszer, világosan szólt Káinhoz:

- Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a föld-ről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét, a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.

Igaz, hogy Káin eredendően elveszett ember volt, ennek ellenére csak most ismerte fel, hogy számára elérkezett a vég, hogy ő olyan ember, aki átokra méltó.

Az ember szívében gonoszság lakik, ami kárhozatra viszi őt. De az emberek hagyják magukat megtéveszteni és abban hisznek, hogy ha jót tesznek, nem sújtja őket átok, hanem áldásban részesülnek. Ám az emberek a saját jó cselekedeteik által nem fognak áldásban részesülni. Jézusnak kell azt tennie. Isten semmilyen munkálkodást nem fogad el. Isten kizárólag csak Jézus Krisztus munkálkodását fogadja el. Teljesen mindegy, hogy mennyi jót tesznek, Isten soha sem fogadja el azt a jót, amely az embertől származik.

- Hol van a te testvéred, Ábel?
- Nem tudom, avagy őrizője vagyok én az én atyámfiaának?
- Mit cselekedtél?

Káin csak Isten hangját hallva ismerte fel, hogy átokra méltó, és csak ekkor vált világossá számára, hogy elérkezett a vég.

Tegyük fel, hogy egy cég olyan nehézségekkel találja magát szemben, melyek miatt a vezetőség nem tudja fizetni a banki kölcsönöket. Ilyen esetben a legokosabb az volna, ha belátnák, hogy nincs esély a kilábalásra, és minél gyorsabban csődöt jelentenének. Ehelyett arra koncentrálnak, hogy legalább az utolsó részletet befizessék valahogy, hogy elkerüljék a csődöt. Ezért kölcsönkérik a feleség családjától, testvérektől, nagybácsiktól. Ám ekkor egyszer csak megérkezik a következő számla. Megint megtesznek mindent, hogy egyenesbe hozzák a céget, de mivel a családtagok vagyonát már elköltötték, uzsoráshoz kell fordulniuk. Mivel az idő sürget, vállalják a magas kamatot, bízva benne, hogy ezúttal tényleg minden rendbe jöhet. Természetesen ezek után újabb számla érkezik, a cég szép lassan teljesen tönkremegy, a folyamat pedig egyre fájdalmasabb lesz. Jobb lett volna már az elején csődöt jelenteni.

Ehhez hasonlóan, a mi hitéletünknek is csődbe kell mennie, hogy aztán át tudjuk adni Jézusnak.

„Ez alkalommal böjtölni és imádkozni fogok. Az újévtől

helyesen kell élnem. Minden reggel tíz oldalt el fogok olvasni a Bibliából. Már korán reggel, öt órakor fel fogok kelni.”

De mindaddig, amíg így gondolkodnak, biztosak lehetnek benne, hogy még nem mentek csődbe.

Káin is így volt. De miután megölte Ábelt, majd meghallotta Isten szavát, teljesen összeomlott ő maga is, és az elképzelései is arról, hogy valami jót tegyen.

Ez egy fontos lépcsőfok.

A tékozló fiú is ilyen módon tért vissza az édesapjához. Röviddel azelőtt, hogy visszatért volna, még azt gondolta, bárhogyan legyen is, egy jómódú család sarja nem térhet vissza ilyen rongyos göncökben. Hogy állíthatna be egy kolduskalappal a fején? Először pénzt kell keresnie, rendes ruhát kell felvennie, ajándékot is kellene vennie az apjának, majd az ajándékkal együtt kell az édesapja színe elé állnia. Ha mást nem is, egy pár jó cipőt mindenképp fel kell vennie. Ám egy napon felismerte, hogy teljesen tönkrement. Ezért úgy, ahogy volt, abban a siralmas állapotban, fogta magát és visszament az apjához. Amint visszaérkezett a szülőfalujába, az emberek gúnyolni kezdték.

- Ez nem annak a gazdag embernek a fia? De akkor miért van ilyen göncökben? Talán filmforgatáson vesz részt? Talán színész lett belőle? Miért néz ki így?

- Igen, igen, nevesetek csak ki! Tönkrementem.

Ebben a helyzetben minden mindegy volt neki. Amikor a fiú visszatért az apjához, nem számított, hogy kigúnyolták, hiszen

ekkor már nem volt más célja, csak hogy ehessen valamit és életben maradjon. Amikor elérkezett erre a pontra, amikor az énje összeroppan, akkor lépett hozzá a kegyelem.

Nos, attól, hogy a prédikációt hallgatják, nem feltétlenül fog összeroppanni az énjük. Az emberek szíve minduntalan arra törekszik, hogy önmagát felmagasztalja. A Sátán pedig támogatja ebben az embert. Ma reggel, a szívük mélyén be kell ismerniük, hogy a hitéletük terén elbuktak.

„Mindennek, amit teszek, össze kell törnie. A szorgalmas imádságnak, a szorgalmas bibliaolvasásnak, a szorgalmas evangélium hirdetésnek, annak, hogy hű és alázatos vagyok. Mindezeknek teljesen össze kell törniük. Nekem ez nem megy tovább. Megérdemlem, hogy átkozott legyek. Én csak egy mocskos, bűnös ember vagyok, akinek a pokolba kell mennie.” Ez jelenti az igazi megbánást, és miután ez az igazi megbánás végbement, az Önök kezei végre megnyugodhatnak, mert Isten elkezd munkálkodni az életükben. Amikor Isten elkezd munkálkodni, Önök megváltoznak, megújulnak, erőteljes emberekké lesznek.

A hit azon a folyamaton keresztül keletkezik, amelyen Káin is átment

Az emberek alapján véve vagy felületesen tesznek bűnbánatot, vagy csak átsiklanak felette és a következőt mondják: Jézus

már eltörölte a múltban, a jelenben elkövetett bűneimet, sőt azokat is, amiket még el sem követtem. Tehát nekem nincsen bűnöm. Úgyhogy most már akár vétkezhetek is.

Csak azért, hogy ne kelljen magukat megtörniük, ilyen agyafúrt válaszokat találnak ki maguknak. Tudják, hogy Isten mit szól ehhez? A gabona héja a mozsárban leválik, de a bolodról a bolondságot nehéz leválasztani. Ez azt jelenti, hogy Istennek még jobban össze kell törnie az embert a mozsártörővel. Teszem azt, autóbalesettel, rákbetegséggel, válással, csődeljárással. Ezek mind egy-egy ilyen mozsártörőt jelentenek. Ám aki-ről nem lehet leválasztani a bolondságot, arról nem lehet. Isten nem mondta volna, ha nem így lenne.

Ha Káin rögtön az elején feladta volna magát: Ó, Uram, azért nem kéred az áldozatomat, mert a bensőm mindenestől gonosz? – akkor Istentől kegyelmet kapott volna. Ehelyett azután is kitartott a saját véleménye mellett, miután megölte a testvérét. Egészen addig, míg el nem jutott a végső határig. Amikor végül teljesen összeomlott, Isten megsegítette őt.

A hit nem keletkezik csak úgy önmagától. A tudatlan emberek úgy gondolják, hogy elegendő szorgalmasan olvasni a Bibliát. Pedig így sosem fog hitet nyerni az ember. Sajnos a hitéletben felületes lelkészek mégis azt mondogatják az embereknek – tegyetek jót, legyetek szorgalmasak, járjatok hű és alázatos szívvel, imádkozzatok, éljete becsületes életet!

Teljesen mindegy, hol nyitják ki a Bibliát, mindig ugyanazokat a dolgokat ismételtetik. A templomba, gyülekezetekbe járó emberek ugyan hallják a beszédüket, azonban bármennyire igyekeznek, nem sikerül nekik megtartani azokat. A gyülekezetek végül romlásnak indulnak és elfajulnak.

Nagyon vágyódom annak az időnek az eljövetele után, amikor ilyen lelkészek nem fognak prédikálni a szószékekről. Mindig csak csupa jó dolgokat hirdetnek, ezért az emberek azt gondolják – hát igen, ez a mi lelkészünk igazán gazdag lelkiekben, áldott és kegyelemmel teljes – de hit mégsem keletkezik bennük. A hit azon a folyamaton keresztül keletkezik, amelyen Káin is átment. Értik ezt?

Nekem általában nem sok szabadidőm van, de időnként, amikor bekapcsolom valamelyik keresztény rádióadót és kicsit belehallgatok a lelkészek prédikációjába, hallom, hogy mindegyik egyforma. Teljesen mindegy, hogy Mózes I. könyvéről, vagy Mózes II. könyvéről beszélnek, vagy éppen a Jelenések könyvéről prédikálnak, csak annyit mondanak, hogy az embereknek jót kell tenniük. Az embernek már meg sem kell hallgatnia a prédikációt. Vajon nem azért teszünk jót, mert mi magunk akarunk jót tenni? De a hitéletünkben nem arról van szó, hogy jót kell tennem, hanem arról, hogy fel kell adnom önmagam. Istenben hinni nem azt jelenti, hogy teszek valamit, hanem azt jelenti, hogy hiszek abban, hogy Isten fog elvégezni mindent. Ha én abban hiszek, hogy én magam fogok jót tenni,

az azt jelenti, hogy nem Istenben, hanem saját magamban hiszek. Ámen?

Kedveseim! Önök is úgy szeretnének járni, mint Káin, aki megölte a testvérét? Önök is csak az átok láttán akarják megtagadni magukat? Fogadják el már most, hogy romokban hevernek!

„Uram én egy bűnös ember vagyok. Nem tudom betartani a tízparancsolatot. Bennem ott lakozik a hazugságra való hajlam, a gyűlölet, ott van bennem a gőgösség, a rossz, és szüntelenül parázna gondolatok törnek fel belőlem. Az én szívem telis-tele van olyan dolgokkal, amelyeket te gyűlölsz.”

Ilyen módon tegyenek vallást. Ne menjenek Isten színe elé olyan dolgokkal, amelyeket saját maguk csináltak. Isten nem engedi megtéveszteni magát. Isten, aki nem engedte magát Káin által megtéveszteni, Önök által sem fogja engedni megtéveszteni magát. Ha Káinhoz hasonlóan, jó dolgokat visznek Isten színe elé, amelyeket maguk tettek meg, Isten semmilyen érdeklődést nem fog mutatni azok iránt. Pontosan úgy, ahogyan átadnak egy csődbe ment vállalatot, a saját életüket is át kell adniuk Jézus Krisztus kezébe. Ha összetörök és mindenemet átadom az Úrnak, akkor az Úr minden olyan problémás dolgot a kezébe vesz, mint amilyen a bűn kérdése, a betegségek, a hitélet, a szerencsejáték vagy alkoholfüggőség. Jézus mindent meg fog tisztítani és mindent csodálatos módon helyre fog hozni, az Önök élete pedig változni fog. Én abban hiszek, hogy Isten munkálkodása létre fog jönni Önökben. Önök is hisznek ebben?

Káin az utolsó szakaszban tett bűnbánatot:

- Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.

Amint Káin mindent feladott, feladta a vágyát az iránt, hogy önmagát felmagasztalja, hogy valami jót tegyen, hogy elismerést szerezzen magának – összetört, majd az életét Isten kezébe helyezte. Ezt látva, Isten segíteni és vezetni kezdte Káint, megáldotta őt, hogy ne kelljen megsemmisülnie.

A gyülekezetekbe és templomba járó koreai emberek azt mondják, hogy hisznek Istenben, de mivel mindent saját maguk akarnak csinálni, ezért minden nehezükre esik. Ha a bűnemet saját magam akarom eltörölni, nem fog sikerülni. De ha ezt Isten teszi, a bűn nagyon könnyen eltörölhető. Ha mindent a saját kezemben tartok, rengeteg gondom és problémám lesz, de ha Isten munkálkodik, akkor minden igazán csodálatosan megoldódik.

Jómagam korán felismertem, hogy az életben megbuktam. Felismertem, hogy gonosz ember vagyok. Felismertem, hogy mocskos ember vagyok. Ezért mindent elengedtem. Így Jézus lett ura az életemnek. Attól a naptól fogva, hogy Jézus ura az életemnek, megtapasztalom, hogy milyen nagyszerű, szentséges és áldott életem van.

Kedveseim! Még ma reggel törjék meg a saját énjüket és fogadják el Jézus Krisztust úrként az életükben. Felejtsék el az igyekezetet, hogy jót tegyenek, hogy megtartsák a parancsolatokat,

és adjanak át mindent Jézusnak:

„Uram, mindent a te kezébe ajánlok. Teljesen mindegy, hogy jól megy vagy éppen rosszul halad, mostantól fogva az én kezeimmel többé nem illetem azokat.”

Én hiszek abban, hogy ezután Jézus hatalmasan fog munkálkodni Önökben.

5.

Dávid bűnbánata

5.

Dávid bűnbánata

Kedveseim! Nagyon örülök, hogy ismét láthatom Önöket! Nagyon hálás lennék, ha most fellapoznák Sámuel 2. Könyvének 11. fejezetét. Amennyiben megtalálták, akkor felolvasom Önöknek az 1. verstől a 17. versig:

„Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgálait ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. És elkülde Dávid és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsábé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? Akkor követeke küldé Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és annakutá-

na visszaméne az ő házához. És fogada méhében az asszony, és elküldvén megizené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem! Akkor Dávid izene Joábnak: Küldd haza hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől. Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldte utána. Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgálival, és nem méne a maga házához. És megjelenték Dávidnak mondván: Nem ment le Urás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-e? Miért nem mentél le a te házadhoz? Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izráel és Júda nemzetsége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgálai a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mívelem azt! Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és másnapra kelve is. Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgálival együtt, de házához nem méne alá. Megvirradván pedig, levelet íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, ahol a harcz leghevesebb és háta mö-

gül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljon. Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állata Uriást arra a helyre, a hol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. Kijövén azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgálái közül, és a Hitteus Uriás is meghala.”

A 17. versig olvastam fel.

Ha csak egy mód lenne rá, hogy kitöröljem a múltamat

Kedveseim! A hitről és a bűnbánatról beszélünk. Azért gyakorlunk bűnbánatot, mert ha az életünkben bekövetkezik a valódi bűnbánat és hittel befogadjuk a bűnbocsánatot, akkor Jézus Krisztussal eggyé válunk. Igaz ugyan, hogy számtalan ember azért megy a templomba, hogy bűnbánatot tartson, ennek ellenére sokan mégsem tudnak megszabadulni a bűneiktől, így nem tudnak megtisztulni. De Kedveseim, az igazság az, hogy ha Önökben legbelül megtörténik az igazi bűnbánat, többé már egyetlen egy bűn sem marad hátra, hanem olyan tiszták lesznek, mint a hó.

1981-ben meghívott egy lelkész a yeosui Aeyangwon gyülekezetbe. Összegyűltek a diakónusok, a rangidős vezetők és a templomi beosztottak, hogy Bibliai Szemináriumot tartsunk a Jiri hegyen. Nagyon tetszett nekem ez a szeminárium. Mózes I. könyvéből egész délelőtt arról beszéltem, miként törölte el Isten a bűneinket. Majd ebéd után a diakónusok egyesével jöttek

hozzám, hogy tanácsot adjak nekik a lelki életet illetően. Amikor azt láttam, hogy elfogadták a bűnbocsánatot és örömmelelve indultak haza, nagy boldogságot éreztem a szívemben.

Egy napon éppen ilyen személyes beszélgetéseket folytattam. Mivel a sok ülés miatt kezdtem fáradni, felálltam, hogy kicsit kilépjek a sátor elé friss levegőt szippantani. Ekkor egy húszas évei vége felé járó fiatalasszony lépett hozzám.

- Lelkész úr!

Szégyenlősen ácsorgott előttem. Megkértem, hogy foglaljon helyet, majd a Biblia alapján részletesen és pontosan elmagyaráztam a teljes a folyamatot, hogy miként lettek eltörölve a bűneink. Beszélgetésünk végén felolvastam neki még egy Igét, a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetéből:

„Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig bűnök bocsánata van, ott nincs többé bűnért való áldozat.” (Zsid. 10:17-18)

Amikor a fiatalasszony meghallotta ezt az Igét, úgy zokogott, hogy majd megszakadt a szívem. Én semmi különlegeset nem mondtam neki. Vajon miért kezdett el sírni? – gondoltam magamban. Megkértem, hogy próbáljon meg egy kicsit megnyugodni, de csak ült a földön összekuporodva és tovább sírt. Csak sírt, meg sírt, én meg nem tudtam, mit tegyek. Ezért fogtam magam és kimentem a friss levegőre. Kis idő múlva ismét visszamentem a sátorba, de az asszony továbbra is a földön ült és sírt. Amikor ismételten megnyugtattam és arra kértem, hagyja

abba a sírást, valóban abbahagyta és elkezdett beszélni magáról.

Középiskolás volt, amikor meghalt az édesanyja. Hamarosan mostohaanyát kapott, akivel a viszonya nem volt felhőtlen, ezért egy napon, zsebpénzével a zsebében, megszökött otthonról és Masan városába ment. Sajnos egy bordélyházba került, ahol több éven keresztül örömlányként élt és dolgozott. Egy napon azonban találkozott egy férfival, aki váratlanul arra kérte, hogy menjen vele. A lány követte a férfit, akiről kiderült, hogy Aeyangwonban él, a leprások kolóniájában, és leprás szülők gyermeke. Ott összeházasodtak és kialakították a közös életüket. Noha a szülők mindketten leprások voltak, a férfi teljesen egészséges volt. Az asszony nagyon hálás volt a férjének, amiért képes volt szeretni egy ilyen nőt, mint ő. Boldogan éltek együtt. A lányt az apósa és anyósa is nagyon szerette. A következő két évben boldogan éltek. Egyvalami hiányzott csak, a gyermekáldás, amit férje szülei is nagyon vártak, de hiába. Nem lehetett tudni, ki terjesztette a hírt, de valaki azt állította az asszonyról, hogy azért nem tud gyereket szülni, mert korábban örömlány volt. Attól a naptól fogva sem az apósa, sem az anyósa, sem pedig senki más nem nézett rá többet. Amikor megterítette az asztalt, mindenki elfordította a fejét, és csak akkor kezdtek el enni, amikor elhagyta a helyiséget. A szülők többé nem néztek a szemébe. Mély szomorúság költözött az életébe. A házbeliek közül többé már senki sem beszélt vele, sőt rá

sem néztek. Az asszony átkozta a múltját. Bár kitörölhetném a múltamat! Bárcsak ne emlékeznék rá! – folyton ez járt a fejében. A templomban folyton végigmérték, ezért szégyenében csak akkor ment be, amikor már javában tartott a prédikáció. A leghátsó padban ült, s hogy ne tudják meg, hogy egyáltalán ott volt, kiszaladt, mielőtt a prédikáció véget ért.

Azon a napon, amikor hallotta tőlem az Igét, a megvetéstől tartva, ismét egyedül jött.

Isten Igéjében az a nagyszerű, hogy egy ilyen asszonyt is megtud szabadítani a bűneitől.

„És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.”

Abban a pillanatban, hogy meghallotta ezt az Igét, megszabadult azoktól a bűnöktől, melyektől olyan nagyon régen szeretett volna szabadulni.

- Nem tudom kitörölni a múltamat az emlékezetemből. Nem tudom kitörölni a múltamat az apósom, az anyósom, a férjem emlékezetéből. De Isten kitörölte a saját emlékezetéből! – mondta a fiatalasszony.

Nagyon hálás voltam.

A Jiri hegységben tartott szeminárium után az aeyangwoni gyülekezet tagjai hazatértek. A résztvevők csodás változáson mentek keresztül. Ennek volt köszönhető, hogy saját gyülekezetükön belül megalapítottak egy csoportot, melynek a Jiri hegyi csapat nevet adták. Elhatározták, hogy meghívják engem,

hogyan az egész gyülekezet hallhassa az Igét. Így még ugyanazon év őszén megtartottuk a Bibliai Szemináriumot a gyülekezetben. A gyülekezet udvarán állt egy szép datolyaszilvafa. Még most is jól emlékszem, milyen szép gyümölcsöket szedtem és milyen jókat ettem belőle a délutáni Ige olvasása közben. Ezért is gondolom, hogy ősz vége felé jártunk már.

Egy alkalommal, a prédikációm után, amikor az emberek már kifelé tartottak a koromsötét éjszakában, valaki megrángatta a kabátom ujját. Amikor jobban megnéztem, felismertem, ez az asszony volt az, akiről beszéltem.

- Lelkész úr, a férjem ma jött el először a gyülekezetbe.

Az arcáról ezúttal eltűnt a szomorúság, a fájdalom, helyette öröm sugárzott róla.

A szeminárium ideje alatt három alkalommal prédikáltam, kora reggel, délelőtt és este. Délutánonként pihenésképpen személyes beszélgetéseket folytattam a diakónusokkal és a gyülekezet vezetőivel. Amikor megkértem az embereket, akik bűnbocsánatot akarnak kapni, hogy emeljék fel a kezüket és jöjjenek előre, minden alkalommal 100 – 150 ember emelte magasba a kezét. Előre jöttek, én pedig a bűnbocsánatról beszéltem nekik. Ezek az emberek mindannyian bűnbocsánatot kaptak és örömmükben elmondták a bizonyágtételüket. Közülük a legtöbben leprás betegek voltak. Az egyik gyülekezeti elöljáró örömében hirtelen azt sem tudta, hová legyen. Bizonyágtételében arról beszélt, hogy egész eddigi élete során egy kitörölhetetlennek

hitt bűn miatt szenvedett:

Korábban, amikor még vidéken élt, éppen egy templom mellett lakott. Egy napon a kertjében lévő drótkerítést akarta javítani. Szüksége volt egy kapára, és mivel nem volt neki, kölcsön vett egyet a gyülekezettől. A munka végeztével vissza akarta tenni a kapát a helyére, de valami közbejött és úgy gondolta, majd visszaviszi legközelebb. De addigra már híre ment a dolognak és az emberek elkezdtek sugdolózni: „Valaki ellopta a kapánkat!” Valahányszor összetalálkoztak egymással a hívők, azt kérdezték egymástól, ugyan ki lophatta el a kapát, Isten házának tulajdonát? Erre egyszerűen csak azt kellett volna mondania: „A kapát keresitek? Miért nem szóltok? Én vettem kölcsön, mert szükségem volt rá egy kicsit a kerti munkámhoz! Természetesen vissza fogom hozni.” Ezzel el lehetett volna rendezni. De mivel félt, hogy lopással fogják vádolni, nem szólt semmit. Ehelyett inkább elrejtette a kapát, később elkerülvén, nehogy valamelyik templomba járó a házában rátaláljon, egy szép napon inkább elásta a kertjében. Még 30-40 év múlva is úgy érzi, hogy Isten házából lopott, vagyis bűnt követett el. Bármennyit bánkódott emiatt, úgy tűnt, ezt a bűnt már soha semmi nem tudja kitörölni a szívéből.

Egy másik ember elmesélte, hogy amikor leprás lett, el kellett menekülnie a szülőfalujából. Menekülés közben meglátott egy csónakot a kikötőben, ellopta és azzal folytatta az útját. Abban az időben egy ilyen csónak az ember minden vagyonát jelen-

tette, ennek ellenére elkötötte a hajót, majd pedig valahol kikötött vele, és csak úgy otthagytá. A lelkiismeret furdalás, amit ezek után érzett, rengeteg szenvedést okozott neki.

Ugyan az emberek templomba járnak, bűnbánatot tartanak és imádkoznak a bűneik megbocsátásáért, de mivel nem ismerik pontosan, hogy a Biblia szerint hogyan történik a bűnök eltörlése, a szívükben nem tud kialakulni az abban való hit, hogy minden bűnük semmissé vált. Úgy gondolják, a bűneik továbbra is megmaradtak, emiatt a hitéletükben folyamatosan gondokba ütköznek és folytonos tévedésekben élve hánykolódnak.

Miután bűnbocsánatot kaptam és újjászülettem, az volt a legmeglepőbb, hogy a Biblia szövegeinek és történeteinek értelmezése gyökeresen megváltozott. Újra és újra elolvastam Mózes első, második és harmadik könyvét. Isten a Bibliában nagyon világosan elmagyarázza, hogy hogyan törölte el a bűneimet. Amikor ezt felismertem, arra gondoltam, ez igazán érdekes. A Bibliában nagyon világosan le van írva, hogyan töröltettek el a bűnök. Vajon az emberek miért nem tudják ezt? Miért élnek továbbra is a bűneik rabságában? Attól fogva elkezdtem a bűnbocsánatról beszélni, minek következtében nagyon sokan bűnbocsánatot kaptak.

Ma este egy ember így szólt hozzám:

- Lelkész úr, a bűnbocsánaton kívül nincsen semmi más, ami-

ről beszélhetne? Prédikáljon már egyszer valami másról is!

- Én csak erről tudok beszélni, csak ezt ismerem – válaszoltam. Ezen a világon még mindig nagyon sok olyan ember él, aki nem kapott bűnbocsánatot és a bűneitől megkötözve él. Ezért Isten olyan utakat nyitott meg előttem, melyeken az evangéliumot hirdethetem.

Miként nyertek bocsánatot Dávid bűnei?

Az Ige, amelyet ma este felolvastunk, Dávidról szól. Leírja annak történetét, hogy Dávid miként lett házasságtörő Uriás feleségével. Amikor a hitelétről beszélek, gyakran megemlítem ezt a történetet.

- Uram, ismeri azt a történetet, amikor Dávid házasságtörést követett el Uriás feleségével?

- Igen, ismerem.

- Ön előjáró a gyülekezetben. Ismeri a Dávidról szóló történetet, amelyben arról van szó, hogy Dávid miként követett el házasságtörést Uriás feleségével?

- Igen, ismerem azt a történetet, és azt hiszem, valahol Sámuel 2. könyvében olvashatunk róla.

A legtöbb lelkész, diakónus és gyülekezeti előjáró, akikkel találkoztam, mind igennel válaszoltak. Szinte nem is lehet találni olyan embert, aki ne ismerné. Majd tovább kérdeztem őket.

- Lelkész úr, tudja, hogy Dávidnak miként lett megbocsátva ez a bűne?

- Hát, lássuk csak. Egészen biztosan megbánta a bűnét, azért nyert megbocsátást.

Vannak, akik ezt mondják:

- Dávid addig sírt, amíg teljesen el nem ázott az egész ágya, ezáltal a bűne bocsánatot nyert.

A Bibliában van egy zsoltár, amelyben az áll, hogy Dávid egész éjjel csak sírt, annyira, hogy még az ágya is elázott a könnyeitől. Ám Dávid ekkor nem azért sírt és nem azért áztatta el az ágyát a könnyeivel, mert Uriás feleségével paráználkodott, hanem a sok ellensége miatt, akik körülvették őt. Ezt a két Bibliai történetet sokan tévesen egymáshoz illesztik és arra következtetnek, hogy Dávidnak azért nyert megbocsátást a bűne, mert sokat sírt. Ők bizonyára nem ismerik azt az éneket, amely azt mondja, hogy a sírás sem tud megmenteni engem. Sírás által nem nyerhetnek bocsánatot a bűneink.

Dávid házasságtörésének történetét Sámuel 2. könyvében találhatjuk. Oka van annak, hogy Isten ezt a történetet megírta a Bibliában. Nem ok nélkül jegyezte le, hanem azért, mert általa tanítani szeretne bennünket arról, hogy miként lettek eltörölve a bűneink. Isten attól tartott, hogy ha csak azt írja le, miként törölte el a bűneinket, úgy nem fogjuk megérteni. Ezért a Sámuel 2. könyvének 11. fejezetében elkövetett bűnön keresztül, lépésről lépésre magyarázza el nekünk a bűnbocsánat folyamatát. Isten egészen pontosan leírta, hogy hogyan törölte el a bűnt. Ám sajnos el is rejtette az ember szeme előtt. Ezért az

emberek tudnak ugyan róla, hogy Dávid házasságtörő volt, de azt már nem képesek felismerni, hogy ez a bűn miként nyert megbocsátást.

Egyszer régen két szerzetes elindult a kolostorból a falu irányába, hogy alamizsnát gyűjtsön. Ahogyan így együtt mendégéltek, egy idő után egy széles patakhoz értek. Manapság az ilyen patakok felett már sok híd ível át, de abban az időben, ha valaki át akart kelni a túlsó partra, fel kellett hajtania a nadrágja szárát és át kellett gázolnia rajta. Ennek a pataknak azonban igen erős volt a sodrása. Ahogy a patakhoz értek, megpillantottak egy szép fiatal lányt, amint idegesen járt-kelt fel s alá a patak partján. A két szerzetes felhajtotta a nadrágja szárát és elindultak, hogy átgázoljanak a patakon. Ám ekkor az egyik szerzetes hátrafordult és megkérdezte az ifjú hölgyet:

- Ifjú hölgy, ugye ön is szeretne átkelni a patakon?

- Megvallom, nagyon kellemetlen, de így van.

- Jöjjön, kapaszkodjon fel a hátamra. Átviszem a túlsó partra.

Akkoriban nem úgy volt, mint manapság. A férfiak és a nők között nagyon szigorú szabályok uralkodtak. Hogy kapaszkodhatott volna fel egy nő egy férfi hátára? Nem lett volna szabad ilyet tennie, még akkor sem, ha történetesen egy szerzetesről volt szó. De ha nem teszi meg, ha nem kapaszkodik fel a szerzetes hátára? Hiszen, egész nap mégsem állhat a patak partján. Hosszas vonakodás után végül a lány így szólt:

- Kimondhatatlanul hálás vagyok. Az adósa lettem.

Így felkapaszkodott a szerzetes hátára, aki átgázolt a patak erős sodrásán, majd a túlsó parton letette őt.

- Így ni ifjú hölgy, további jó utat!

- Nagyon szépen köszönöm!

A lány elment, a két szerzetes pedig az ellenkező irányba folytatta az útját, hogy alamizsnát gyűjtsön. Elöl ment a szerzetes, aki átvitte a lányt a patak túlsó partjára, mögötte ment másik. Egy idő után megszólalt a hátul lévő:

- Mondhatom, szép! Buddhista létedre nők után vágyódsz? Fogadni merek, abban reménykedtél, hogy maga a lány kér meg, hogy vidd őt át a patakon. Igazam van?

A szerzetes kitartóan győzködte előtte haladó társát, de az csak némán folytatta az útját. Kis idő után ismét megszólalt:

- Mit szóltak volna a falubeliek, ha meglátják? Nem gondolod, hogy azt mondták volna, ezek a szerzetesek mást sem tesznek, mint holmi ifjú hajadonokat hurcolnak a hátukon?

A válasz továbbra is mély hallgatás volt, azonban egy idő múlva megint megszólalt hátul a szerzetes:

- Ha ez a dolog a rendfőnök fülébe jut, gondolod, hogy csak úgy elmegy a történetek mellett? Elfajzott gazfickó! Soha nem érdekelt téged Buddha tanítása. Mindig is csak a nők érdekeltek!

Erre az elől haladó szerzetes hirtelen megállt és megfordult. A mögötte haladó megtorpant.

- Én ezt a lányt a hátamra vettem, átgázoltam vele a patakon, a túloldalon letettem, majd tovább mentem. De vajon számodra miért ilyen fontos ez a lány?

Amaz semmi értelmeset sem tudott válaszolni, így némán folytatták az útjukat. Ennek a történetnek ez a vége.

Kedveseim! Nincsen abban semmi, ha valaki a hátára vesz egy lányt. De ha közben a szívébe zárja, akkor benne is marad.

Így van ez az Önök bűneivel is. Ha nem távolítják el a szívkülből, akkor továbbra is bent maradnak. Ezért az emberek minden este sírva imádkoznak. Bocsásd meg a bűneimet! Ha a szívben hit támad és minden bűn hófehérré változik, akkor a szív megszabadul a bűn problémájától. Ám a sok imádság és templomba járás mellett a bűn továbbra is a szívben marad. Egy ilyen szívben mégis hogyan lakhatna Jézus? Isten szent szíve hogyan lakozhatna egy ilyen szívben? Hogyan tudna Isten erőteljesen munkálkodni?

Isten mindenkit szeretne az Ő saját templomává tenni, aki ma este itt ül. Szeretne benne lakni és megoldani minden gondját, problémáját. A szívükbe békét, örömet, szeretetet és hitet szeretne teremteni. Ám a mi szívünkben Isten helyett a bűn lakozik. Szívünkben értéktelen gondolatok lakoznak. Isten e bűnök miatt nem tud bejönni a szívünkbe. Mivel Isten nem lakozik a szívünkben, ezért cselszövések, mocskos vágyak, hazugságok törnek elő belőle. Mi pedig több-kevesebb sikerrel azon igyek-

szünk, hogy ezek közül ezt, vagy azt visszatartsuk, elnyomjuk, mindaddig, amíg végül mindenestől felszínre tör a bűn, amely megszégyenít bennünket. Attól való félelmünkben pedig, hogy ezekről más is tudomást szerezhet, elveszítjük önbizalmunkat. Ezért Isten minden emberben igaz Isten szeretne lenni, szeretné kiűzni a szenvedést, a bizalmatlanságot, helyettük pedig hitet, örömet és reményt szeretne teremteni. Isten rendíthetetlenül bízik abban, hogy Önök ebben a hitben, szeretetben és örömben maradnak és Istent fogják dicsőíteni. Éppen ezért írta le a Bibliában ennek az útját. Ám a Sátán úgy takarta el a szemünket, hogy amikor ezt olvassuk, valami egészen másra gondoljunk.

Azt szeretném kérni Önöktől, hogy ennek a Bibliai Szemináriumnak a felvételeit mindenképpen hallgassák meg még egyszer. A felvételek darabjáért csupán 1 eurót kértünk, de mivel kevesen vásárolták meg, arra hivatkozva, hogy nincsen apró pénzük, úgy döntöttünk, hogy ingyen adjuk. A mostani Bibliai Szeminárium alkalmával Önöknek mindenképpen el kell nyerniük a bűnbocsánatot és egy új életet kell kezdeniük. A prédikáció hallgatása közben bizonyára azt gondolják, hogy mindent hallanak, de ez sajnos nem így van. Például, amikor a leprások telepéről beszélek, lehetséges, hogy a Sátán azonnal eltereli a figyelmüket – igen, az egyik rokonom szintén leprás, és rengeteget szenved – ám ha csak 20 percig ilyen gondolatok foglalkoztatják, észre sem veszik és már véget is ért a prédiká-

ció. Amikor arról beszélek, hogy Dávid miként lett házasságtörő Uriás feleségével, Önök megint másra gondolnak – tényleg, jut eszembe, a barátnőm sógora is megcsalta a feleségét, aminek az lett a vége, hogy végül elváltak – de amíg ilyen gondolatok járnak a fejükben, egyszerűen nem hallják meg, hogy közben miről beszéltem. A Sátán hihetetlenül ravasz módon munkálkodik annak érdekében, hogy Önök ne tudjanak az Igére figyelni. A gyülekezetünk tagjai is újra meg szokták hallgatni a vasárnapi prédikáció felvételét, és gyakran meglepődve kérdezik:

- Ez tényleg elhangzott volna a Lelkész úr prédikációjában?

Ezen a szemináriumon is úgy szeretném az Igét hirdetni, hogy mindenki bűne hófehérré váljon és mindenki újjá tudjon születni. Azonban az Ige hallgatása közben gyakran előfordul, hogy nem hallunk meg dolgokat. Haszontalan gondolatok miatt, vagy azért, mert elálmosodnak, nem hallanak meg egyes részleteket, ezért elveszítik a fonalat. Kérdezem Önöktől, amikor a gimnazisták dolgozatot írnak, mindannyian ötöst kapnak? Vannak, akik négyest, hármast, némelyek pedig egyest kapnak. Pedig a diákok memóriája nagyon jó, mégis hasonló cipőben járnak. Azonban Önöknél a legtöbbjük esetében már rég elmúlt az iskolás kor. Ha valaki az Önök korában hallgatja az Igét, sajnos már nem tudja az egészet feldolgozni. Vannak részletek, amelyek egyszerűen kiesnek. Ha pedig a prédikációból hiányoznak részletek, már kevésbé érthető a tartalom.

Az út, mely Dávid bűnbocsánatához vezetett – az 51. zsoltár

Ma este arról a történetről fogunk beszélni, amely elmondja, hogy Dávid házasságtörést követett el Uriás feleségével.

Dávid tiszta életet élt, de egy napon a szíve megtelt önhittséggel. A Bibliában az áll, hogy azon a bizonyos napon nem ment el a csatába, sőt az ágyból is csak este kelt fel. Vajon miért csak este? Miért nem reggel?

A gyülekezetünkben sok lelkész már hajnali fél ötkor ébren van, mert aki lelkész, annak már a reggeli után fogadnia kell a testvéreket, vagy telefonhívásokra kell várnia, de ha még imádkozni is szeretne, azt kora reggel teheti meg leginkább. Az ember kora reggel felkel, egy ideig még küzd az álmosággal, Bibliát olvas, imádkozik, így találkozik Istennel. Ha Dávid aznap csak este tudott felkelni, akkor az előző napot valószínűleg az alattvalói társaságában töltötte, bizonyára ivással, tánccal, ünnepléssel. Talán ezért kelt csak este. Önök mit gondolnak?

Miközben az ország háborúban állt, Dávid dorbézolt. Elhanyagolta a kötelességeit. Képzeli el, királyként mennyi elintéznivaló várhatott még rá, ha csak este kelt fel. Döntéseket hozni, ügyes bajos dolgokat elrendezni, meghatározni különböző események menetét, kiosztani a napi feladatokat a körülötte sürgő-forgó embereknek, és így tovább. Annál szorgosabbnak kellett volna lennie, minél később kel fel.

„Milyen ügyekben kell még döntést hoznom? Gyorsan hozzatok elém!”

Ehelyett a királyi lakosztály tetején sétálgatott. Az ördög így gondolkodott: Ez az, itt a jó alkalom! – s amikor már Dávid szíve eltávolodott és jó messze járt Istentől, a Sátán megkísértette őt. A figyelmét egy asszonyra irányította. Dávid a palota tetejéről meglátta ezt a teremtest, amint egy ház udvarán, a fal mögé állva vizet önt a testére és mosakszik.

Izraelben az volt a szokás, hogy a nőknek a menstruáció elmúltával, a naplemente után kötelezően meg kellett mosakodni. Volt akkoriban fürdőszoba vagy tusolási lehetőség? Nem, nem volt. Az ember egyszerűen csak bezárta maga mögött a kaput és a fal mögött megmosakodott. Ám a palota tetejéről mindent nagyon jól lehetett látni. Dávidnak szinte csorgott a nyála.

„Ez csodálatos!”

Talán, ha mellette áll egy hűséges szolga, figyelmeztethette volna.

„Királyom! Gondolj a jóhíredre! Fordítsd el a tekinteted! Nem nézheted más feleségét tisztálkodás közben! Ez nem illik egy ország királyához.”

Mondhatta volna, de mint tudjuk, a királyok mellett általában hemzsegték a hízalgők.

„Nagyon szép asszony! Idehozassam neked?”

Dávid eltávolodott Istentől. Iszákos volt, lusta és romlott. Végül magához hívatta az asszonyt és vele hált. Az asszony azonban állapotos lett. Amikor Dávid meghallotta, nagyon megrémült. Közben megtudta, hogy az asszony egyik hűséges alattvalójá-

nak, egyik hadvezérének a felesége. Ez bizony hatalmas nagy baj volt. Ezért magához hívatta a harctérről a hadvezért és azt mondta neki:

- Térj haza és pihenj egy napot.

Arra gondolt, hogy ha egy éjszakát otthon tölt, akkor később, a háborúból hazatérve könnyen azt hiheti, hogy a gyermek az övé. Ám a hadvezér nem ment haza.

- Országunk háborúban áll. Minden hadvezér a csatatéren van. Hogy mehetnék haza? Nem tehetem.

Másnap Dávid leitatta hadvezérét, majd ismét megpróbálta hazaküldeni. De mivel terve ezúttal sem sikerült, megölette őt a csatatéren.

Dávid megölette a hadvezérét. Ezzel bűnt követett el. Eddig van lejegyezve, hogy hogyan vétkezett Dávid.

A következő sorokban arról olvashatunk, hogyan nyert megbocsátást a bűne. Nátán próféta Isten parancsára Dávidhoz ment és rámutatott Dávid bűnére. Amikor Dávid meghallgatta Nátán próféta feddését, így szólt:

- Vétkeztem az Úr színe előtt.

„Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.” (2. Sám. 12:13)

Amint Dávid azt mondta, hogy vétkezett az Úr ellen, Nátán próféta így szólt: „Az Úr is elvette a te bűnödöt.”

Bűnt elkövetni és bűnt elvenni. Olyan egyszerű az egész.

Ha elolvassuk a Bibliában a történethez kapcsolódó Igét, láthatjuk, hogy a folyamat nagyon pontosan le van írva. Ahhoz, hogy megértsük, mindenképp el kell olvasnunk még egy Igét, ez pedig nem más, mint az 51. zsoltár. Kérem Önöket, keressük meg a Bibliában az 51. zsoltárt. Az 1. verstől kezdve olvasom.

„Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett.

Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságod sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. Ímé én vétkekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám. Ímé te az igazságban gyönyörködöl, amely a vesékben van, és bensőmben bölcsességre tanítasz engem. Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. Hallass örömet és vigasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orczád előtt, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bű-

nösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.”

A 15. versig olvastam fel.

Kedveseim! Dávid tehát elkövette a házasságtörés és gyilkosság vétkét, ám ebben a zsoltárban tisztán láthatjuk, miként törölte-tett el e két bűntett.

Szándékosan követte el a házasságtörést egy másik férfi feleségével, és szándékosan ölte meg annak férjét. Nagy és rettenetes bűnt követett el. Ennek ellenére a Bibliában az áll, hogy Dávid bűne teljes megbocsátást nyert. Önök, akik most itt vannak, bizonyára kivétel nélkül mindannyian vétkeztek. Vannak, akik hazudtak, mások loptak, vannak, akik Dávidhoz hasonlóan házasságtörést követtek el, és vannak olyanok is, akik másokat gyűlöltek. De teljesen mindegy, hogy milyen bűnt vagy mekkora gonoszságot követtek el, mert ha Önök is ugyanazon az úton mennek végig, mint Dávid, aki Uriás feleségével paráználkodott, akkor Dávidhoz hasonlóan Önök is bűnbocsánatot kaphatnak. Nem így van?

Kedveseim! Ma este tegyük félre az erkölcsöt és a büszkeségünket, és ezek nélkül menjünk Isten színe elé. Lélekben ne Park Ock-Soo lelkész előtt, hanem Isten színe előtt álljanak. Értenek engem? Kérem, válaszoljanak nekem! Önöknek Isten színe előtt kell állniuk. Áment tudnak mondani erre? Kedveseim! Ne csak elméletben hallgassák, amit mondok, hanem szívből. A kettő között óriási a különbség. Amióta bűnbocsánatot kaptam, annyira boldog vagyok, hogy a bűnbocsánathoz vezető

utat és módot Önöknek is szeretném elmondani. Azt kívánom, hogy ezt ne csak elméletben hallgassák, hanem a valóságban is megtapasztalják, mint én.

Szóval, ha Dávidhoz hasonlóan Önök is házasságtörést vagy gyilkosságot követtek el, akkor Önök ugyanúgy bűnbocsánatot kaphatnak, mint Dávid. Isten azért íratta meg ezt az Igét, hogy megtisztítsa Önöket, függetlenül attól, hogy milyen bűnöket követtek el. Ahogyan Dávid elnyerte a bűnbocsánatot a bűneiért, az Önök bűnei is eltörölhetőek. Ha ezt az Igét pontosan ismerik és hisznek is benne, akkor Dávidhoz hasonlóan az Önök bűnei is el lesznek törölve.

A Rómaiakhoz írt levél 4. fejezetében találhatjuk meg, mit mondott erről Dávid:

„Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül; Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít!” (Róm. 4:6-8)

Annak ellenére, hogy vétkeztek, Isten nagyon szeretné, ha ma este szívből azt tudnák mondani:

„Isten nem számítja be a bűneimet. A bűneim eltöröltettek. Isten minden egyes bűnömet lemosta. Többé már nem vagyok bűnös. Istenem, hálát adok neked! Minden bűnöm megbocsátatott. Halleluja!”

Ámen? Istennek ez a kívánsága. Önöknek szintén ez a kívánságuk? Mert ha igen, akkor így lesz.

Akkor most kérem Önöket, hogy lapozzuk fel a Zsoltárok 51. fejezetét és keressük meg a 3. verset:

„Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!”

Dávid nem azért kéri Istentől bűnei megbocsátását, mert sokat imádkozott, böjtölt vagy odaadóan szolgált Istennek, hanem arra kéri Istent, hogy kegyelmessége, irgalmassága és szeretete szerint törölje el a bűneit.

A 4. és 5. versben ez áll:

„Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog.”

A 6. vers így szól:

*„Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéle-
tedben.”*

Ezek az Igék rámutatnak arra, hogyan törölte el Isten a bűnököt, hogy az ember igaz és tiszta lehessen. A bűnök mindig eképpen töröltetnek el.

A következő a 7. vers:

„Ímé én vétkekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.”

Pontosan ez az!

Kedveseim! Ez alkalommal a bűnbánatról van szó, igaz?

Az emberek azt állítják, hogy bűnbánatot tartanak. Nos, a Bibliában láthatjuk, hogy a bűnbánat mindig a bűnbocsánathoz kapcsolódik. Ennek ellenére nagyon sokan vannak, akik ugyan bűnbánatot tartanak, a bűneik mégsem nyernek bocsánatot. Vajon hogy lehetséges ez? Bizonyára úgy, hogy nem megfelelően tartanak bűnbánatot. Az igazi megbánás nem azt jelenti, hogy megvalljuk a bűneinket, és azt mondjuk, hogy hazudtam, loptam, házasságtörést követtem el vagy gyilkoltam. Nem ez az igazi bűnbánat. Az jelenti az igazi megbánást, amikor megvalljuk, hogy természetünkben fakadóan bűnösök vagyunk. A lopás, a hazugság és a házasságtörés valóban bűn, de amiről egész héten beszélek Önöknek, az nem más, mint hogy ereendően bűnösök vagyunk, így nem is tehetünk mást, mint hogy vétkezünk.

Amikor Péter megtért, bűnös embernek vallotta magát. Júdás Iskariótes viszont nem önmagát tagadta meg, pusztán azt bánta meg, hogy elárulta Jézust. Saját gondolatai végül öngyilkosságba kergették őt.

Dávid tehát azt mondja – nem csak házasságtörést és gyilkosságot követtem el, hanem bűnben fogantattam, és bűnben me-lengetett engem az anyám. Dávid megvallotta magáról, hogy a bűn átjárja egész lényét, vagyis ő maga nem más, mint a meg-tesztelt bűn. Dávid ezt felismerte és el is ismerte Isten színe előtt. Majd imádságában arra kérte Istent, hogy kegyelmessége

szerint legyen irgalmas iránta és vállaljon felelősséget érte.

Most folytatom az Ige felolvasását. Olvassuk el együtt a 9. verset.

„Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.”

Mit jelent ez? Kedveseim! Ez egy nagyon fontos mondat. Az izsóp egy kicsi és nem túl szép növény, ami a házak falán is megél. Miért kell izsóppal megtisztítani magunkat?

Mielőtt az izraeliták kivonultak Egyiptomból, megöltek egy bárányt, izsópot mártottak a vérébe, majd meghintették vele a szemöldökfát és a két ajtófélfát. ***„Tisztíts meg engem izsóppal.”***

Ez az Ige az Isten bárányának vérébe mártott izsópot jelenti.

Dávid idejében tehát a bárány vére azt a vért jelentette, mely a bűneinkért ontatott, az Újszövetségben pedig Jézus Krisztus kiontott vérét jelenti, aki keresztre feszítettet és kereszthalált halt.

Elkövetett vétkéért, miszerint hadvezére feleségével paráználkodott és megölette hadvezérét, Dávidnak is vérre volt szüksége a bűnbocsánathoz. Csak az izsópon lévő vér volt alkalmas arra, hogy eltörölje Dávid bűnét. De miért képes a vér eltörölni a bűnt? Mivel a „bűn zsoldja a halál”, ezért mindenkinek, akinek bűne van, a bűn zsoldjával, tehát halállal kell fizetnie a bűnbocsánatért. A vér azt jelenti, hogy a bűnért járó büntetés, tudniillik a halál, már ki van fizetve. Ámen?

Tehát Dávid bűne, a házasságtörés és a gyilkosság nem bocsát-

tatott meg csak úgy, hanem Jézus Krisztus vére által lett tisztára mosva. Igaz, Dávid idejében Jézus még nem jött le a földre, de a Szentlélek jövődöleése által Dávid nagyon jól tudta, hogy Jézus egy napon eljön majd. Dávid tudta, hogy Jézus azért jön a földre több száz évvel később, hogy meghalljon az ő bűneiért. Tudta, hogy az ő bűnei sem nyerhetnek másként megbocsátást, csak Jézus kereszthalála lehet az, ami felszabadítja őt, mert a vétkeiért járó büntetést Jézus fogja elhordozni. Igen, ezért törlöttek el a bűnei. Ezért mondhatta Dávid, hogy hófehérré váltak a bűnei.

„Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.”

Most olvassuk el még egyszer együtt, mindannyian.

„Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.”

Kedveseim! Dávid házasságtörést követett el Uriás feleségével, majd megölette Uriást. Dávid hatalmas bűnt követett el. Ahhoz, hogy ezt a bűnt le lehessen mosni, valakinek magára kellett vennie a bűnért járó büntetést és meg kellett halnia. Így van? Miután valaki magára vállalta a bűnért járó büntetést és meghalt érte, a halott vérét szét kellett hinteni.

A mi bűneink is ilyen módon lettek eltörölve. A bűneink nem azért lesznek tisztára mosva, mert megvalljuk, vagy bocsánatért esedezünk, vagy azért, mert szomorkodunk, sírunk és szenvedünk a bűneink miatt. A bűneinkért valakinek meg kell

halnia. Ugyan ki az, aki képes volna meghalni a bűneinkért? Senki. Éppen ezért kellett Jézus Krisztusnak meghalnia. Ő az, aki a saját vérét ontotta értünk.

Jézus magára vállalta Dávid bűneit, kereszthalála és a kereszten kiontott vére pedig tisztára mosta. Jézus meghalt a tetten ért házasságtörő asszony bűneiért, sőt mindannyiunk lopásaiért, házasságtöréséért is. Jézus meghalt az Önök bensőjéből fakadó és feltörő felfuvalkodottságért is. Ámen? Mit jelent tehát a vérbe mártott izsóp? Jézus meghalt a bűneimért. Kifizette a bűneim zsoldját. Többé nincs bűnöm. Bűneim a kereszten egészen elnyerték büntetésüket!

Ezt vallja az, aki ennek tényét a szívébe fogadja.

Miután Dávid elkövette a házasságtörést és a gyilkosságot, felfismerte, hogy Jézus egy napon eljön, hogy meghaljon a kereszten, ezért a bűnei már most el vannak törölve.

Számunkra ez azt jelenti, hogy Jézus már kétezer évvel ezelőtt magára vette a bűneinkért járó büntetést, amikor meghalt a kereszten. A bűnnek tehát vége! Mi ebben hiszünk. Jézus vére a bizonyítéka annak, hogy minden bűnünk tisztára van mosva, el van törölve! Ámen? Ámen!

„Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.”

Még egyszer szeretném megkérdezni Önöket – kinek a vére van az izsópon? Ez a vér annak a báránynak a vére, amely Dá-

vid bűneiért halt meg, tudniillik ez Jézus Krisztus vére. Jézus nem azért halt meg a kereszten, hogy csak olyan bűnöknek fizesse ki a zsoldját, mint amilyen a lopás és a gyilkosság, hanem azért, mert születésünktől fogva bűnösök vagyunk. Dávid ezt ekként vallott meg: *„Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett az anyám.”*

Jézus magára vette a büntetést, és vérét ontva meghalt a kereszten. Azt a büntetést vette magára, amit nekünk, bűnösöknek kellett volna elszenvednünk. A kiontott vér a bizonyítéka annak, hogy az Önök bűnei tisztára lettek mosva. Nátán próféta így beszélt erről: *„Az Úr is elvette a te bűnödöt.”* Dávid ámen-nel válaszolt, és hitt ebben.

Dávid bűnbocsánatot kapott. Ma este, Isten szolgájaként nem Nátán próféta, hanem Park Ock-Soo lelkész szól Önökhöz. Az Önök bűnei, legyenek azok bármilyenek is, a keresztre feszített Jézus Krisztusnak, Isten fiának vére által mind eltöröltettek. Most Dávidhoz hasonlóan mondják Önök is: Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. Ebből felismerhetjük, hogy Isten az izsóppal már megtisztított bennünket. Jézus vére az izsópon azt bizonyítja, hogy a bűneink meg vannak bocsátva. Miért halt meg Jézus, vérét ontva a kereszten? Jézus a kereszten nem csak az olyan bűnökért szenvedte el a büntetést, mint amilyen a hazugság, lopás, gyilkosság vagy a házasságtörés, hanem mind-

zokért a bűnökért is, amelyek még nem törtek elő a mi mindenestől bűnös bensőnkéből, de a jövőben még elő fognak törni! Ezért mondja nekünk Isten, amikor ránk tekint:

„Nincsen bűnöd! Tiszta vagy! Már igaz ember vagy!”

Függetlenül attól, hogy Önök tudnak róla vagy sem, Jézus kereszthalála által minden bűnük hófehér lett. A Sátán azonban újra és újra becsap bennünket.

„Nem, nem igaz! Maradtak még bűneid! Elvetetted a gyermekedet! Házasságtörést követtél el! Hazudtál! Ezek bizony létező bűnök.”

Remélem, hogy Önök többé nem hallgatnak erre a hangra, hanem Isten Igéjében hisznek. Isten Igéjében az áll, hogy az izsópon lévő vér által a bűneim még a hónál is fehérebbek lettek. Ámen?

Nem az olyan tűnékeny kincsek, mint az arany vagy ezüst

Váltottak meg engem.

Isten Bárányának szent vére,

Jézus vére váltott meg engem.

Megváltás, megváltás,

Az Úr Jézus váltott meg engem az én bűneimből.

Halleluja, dicsérjük az Urat! Fogadjuk el:

Ez az a vér, amely megváltott a büntől.

Hisznek ebben? Halleluja! Kedveseim! Abban hiszünk, hogy

Jézus vére eltörölte a bűneinket. Ámen? Sokan megvallják, hogy Jézus eltörölte a bűneinket, ennek ellenére mégis azt állítják magukról, hogy bűnösök.

Ha a bűn eltöröltetett, de mégis van, akkor hogy mondhatnánk, hogy nincs? Dávid bűne mondhatni mindent kimerítő volt, ugyanakkor tökéletes bűnbocsánatot kapott. Mi akár negyven évig is magunkkal hordozhatjuk az olyan bűneinket, mint egy kapa ellopása vagy egy csónak elkötése. De Dávid az ő hite által azonnal bűnbocsánatot kapott. Még annak ellenére is azt mondja – Istenem, én tiszta vagyok! – hogy Uriás feleségével paráználkodott és megölette Uriást. Ámen! Ez igazán visszatetszőnek és merész kijelentésnek tűnhet, de a tény az, hogy a bűnei valóban el lettek törölve.

A Zsoltárok könyve 51. fejezetének 11. verse így szól:

„Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és töröld el minden alnokságomat.”

Majd a 12. vers:

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újíts meg bennem.”

Dávid ezt azért mondta, mert a bűnei megbocsátást nyertek. Korábban csalárd volt a szíve, de most arra kéri az Urat, hogy teremtsen benne egy új szívet és újítsa meg benne az erős lelket.

A 14. vers:

„Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedel-

messég lelkével támogass engem.”

Dávid velejéig bűnös volt, de az izsóp által nyert szabadulás örömteljes változást hozott az életében. Elérkezett oda, ahol megszabadulhatott a lelke. Ez ránk is vonatkozik. Mi is olyanok vagyunk, mint Dávid! Értik, amit mondok, ugye?

„Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.”

Ezért folyton bűn származik belőlünk, vagy nem így látják? Előjön belőlünk. Jézus a bennünk lévő bűn forrásáért és mindazokért a bűnökért is vérét ontotta a kereszten, amelyek majd csak a jövőben fognak megjelenni. Az a Jézus, aki meghalt Dávidért, meghalt értünk is. Dávid már előre látta, hogy a kereszten kiontott vér eltörli majd a bűneit, és hitt is ebben. Mi is láthattuk lépésről lépésre, hogy a kereszten kiontott vér a mi bűneinket is eltörölte. Az ebben való hit örök életre vezet bennünket! Ámen? Hisznek Önök ebben?

Kérem, jelentkezzen, aki még mindig bűnösnek vallja magát! Nincsen már több bűnös Önök között?

„Minden bűnöm el van törölve. Tiszta vagyok. Még a hónál is fehérebbé lettem.”

Ezt mondja a Biblia. Jézus vére megtisztított engem! Kérem, aki hisz ebben, az emelje fel a kezét. Ámen, halleluja! Halleluja! Dicsérem az Urat. Ez a Jézusban való hit. Ha nem hisznek abban, hogy Jézus vére eltörölte a bűneiket, az annyit jelent, hogy nem hisznek Jézusban, így a hitük nem több, mint üres beszéd.

Én hosszú évekig szenvedtem a bűneimtől. Abban reménykedve, hogy egyszer majd megszabadulok, az életemet a vétkezés és megbánás, vétkezés és megbánás körforgásában éltem. De ma már nem így élek. Hogy miért? Azért, mert Jézus már kétezzer évvel ezelőtt eltörölte minden bűnömet a kereszthalálával, méghozzá örökre.

A szívemben még élnek az elkövetett bűneim. Emlékeznek? Éppen tegnapelőtt beszéltem arról, amikor eltörtem a körmvágót, aztán becsempésztem az öcsém zsebébe. Ez olyan tíz éves koromban történt, de még most is pontosan emlékszem rá, ötvenkét évvel később. Amikor nemrég bevallottam az öcsémnek, ő azt mondta, semmire nem emlékszik. De én emlékszem, mekkora verést kapott az apánktól. Lelkiismeret furdalásom annyi szenvedést okozott, hogy azt gondoltam, ezt a bűnt sosem lehet kitörölni. Márpedig Jézus ezt is eltörölte a kereszten. Így még a hónál is fehérebb lettem. A szívem, amelyet a bűn még a szuroknál is feketébbé tett, most már a hónál is fehérebb.

Az emberek éneklik ugyan ezt az éneket, ennek ellenére mégis azt állítják magukról – Uram, én bűnös vagyok!

*Ó boldog nap, ó boldog nap,
amelyen az Úr lemosta bűnömet.*

Eléneklik a dalt, majd így imádkoznak – Uram, kérlek, bocsásd

meg a bűneimet!

Mindent csak a szájukkal mondanak. Nem szívből imádkoznak, nem szívből énekelnek.

Kedveseim! Higgyünk Jézusban! Higgyünk abban, hogy Jézus nem hiába halt meg a kereszten! Higgyünk abban, hogy Jézus minden bűnünket lemosta! Isten szemében Önök már nem bűnösök. Igaz, hogy Önök sokat vétkeztek, de mivel Jézus kereszten kiontott vére minden bűnüket eltörölte, ezért Isten szemében Önök igazak, tiszták és szentek lettek. Isten azt mondja, hogy nem emlékezik az Önök bűneire. Hogy Isten tudunkra adja az igazságot, részletesen leírta a Bibliában, hogyan vétkezett Dávid.

Dávid most azt gondolja – jaj de kínos! Már megint az én esetről beszél. Azonban Dávid bűnesete által megismerhettük annak útját és módját, hogyan kaphatunk bűnbocsánatot. Ha majd a mennybe kerülünk, feltétlenül meg kell köszönnünk neki. Dávid király, hálásan köszönöm!

Ahogy Jézus vére eltörölte Dávid bűnét, úgy az én bűnömet is eltörölte. Éppen úgy, ahogyan Pál apostol bűnét eltörölte, az én bűneimet is eltörölte. Én ebben hiszek! Ezért én többé nem vagyok bűnös! Én már szent vagyok! Én már igaz ember vagyok! Ámen!

Felolvasok még egy verset a Bibliából, aztán be is fejezem a prédikációm. A Korintusiakhoz írt I. levél 6. fejezetének 10.

verse így szól:

„Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát.”

Majd tovább olvasva a 11. verset:

„Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazíttattatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által.”

Ilyenek voltatok pedig némelyek – ez azt jelenti, hogy Önök ilyen bűnöket követtek el.

De megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazíttattatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. Ezt az Igét Isten Önöknek mondja. Annak ellenére, hogy Önök ilyen bűnöket követtek el, Jézus Krisztus neve által és a mi Istenünknek Szentlelke által megmosattunk, megigazíttattunk és megszenteltettünk. Hisznek-e igazán ebben? Semmit ne vegyenek el ebből, de semmit ne is tegyenek hozzá. Ő azt mondja nekem, hogy meg lettem tisztítva! Ő azt mondja nekem, hogy igaz ember lettem! Ő azt mondja nekem, hogy szent vagyok! Én is ezért mondtam magamról, hogy szent vagyok. Azonban az emberek kigúnyoltak engem.

- Nézzétek csak, micsoda szekta ez! Azt mondja magáról, hogy ő szent ember.

- Igen, így van, én szent vagyok.

- Tényleg? Te talán sosem vétkezel? Te egyáltalán nem vétkezel? Te, te tényleg szent vagy? Szent? Szent?

- Miért, Ön nem szent ember?

- Nem, én nem mondhatom magamról, hogy szent vagyok. Én bűnös ember vagyok.

- Én szent vagyok.

Isten azt mondja nekünk, hogy szentek vagyunk. Akkor én hogyan mondhatnék mást? Ha Isten azt mondja, hogy szentek vagyunk, akkor szentek vagyunk.

Az emberek a saját gondolataikban bíznak. Nem tudom pontosan, hogy melyek ezek a gondolatok és milyen bűneik vannak Önöknek, de most minden gondolatukat vessék el! Bánják meg a saját gondolataikat! Dobjanak ki mindent! Csak Isten Igéjében higgyenek! Higgyenek abban, hogy ha Isten azt mondja Önöknek, hogy szentek, akkor Önök szentek. Ha Ő azt mondja Önöknek, hogy Önök igaz emberek, akkor Önök igaz emberek. Ha Ő azt mondja, hogy Önök még a hónál is fehérebbek, akkor Önök még a hónál is fehérebbek. Aki hisz ebben, annak áldást kell kapnia, azonban annak, aki nem hisz, átkot kell kapnia. Hisznek Önök ebben? Halleluja! Aki hisz abban, hogy Jézus Krisztus megtisztította őt, kérem, emelje fel a kezét! Köszönöm szépen!

Az én bűneim el lettek törölve! Korábban egy mocskos ember voltam, de most már igaz ember vagyok! Most már szent vagyok! Isten gyermeke lettem! Én be tudok menni a mennybe! Ámen, halleluja! Dicsőítem az Urat!

Kedveseim! A szabadulás nem a mi igyekezetünk által történik

meg, hanem az által, hogy befogadom a szívembe azt, amit Isten tett. Én az igazságot negyvenhárom évvel ezelőtt fogadtam be. Attól fogva Jézus mindig velem volt. Hiszek abban, hogy Jézus együtt lesz majd Önökkel is, akik befogadták ezt az igazságot. Áldást fog adni az életükben és csodálatos módon fogja majd vezetni Önöket.

6.

A főpohárnok hite

6.

A főpohárnok hite

Szép jó napot kívánok kedves mindnyájuknak. Ma Isten Igéjét Mózes I. könyvének 40. fejezetéből olvassuk fel. Az 1. verstől kezdem a felolvasást.

„És lőn ezek után, hogy az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az égyiptomi király ellen. Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a pohárnokra és a fősütőmesterre. És fogságba vetteté azokat a testőrök főhadnagyának a házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. A testőrök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgálá nékik. És jó ideig valának fogságban. És az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, akik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. És beméne hozzájuk József reggel, és látá, hogy ímé bánkódnak

vala. És megkérde a Faraó főembereit, akik az ő ura házánál vele együtt fogva valának, mondván; Miért oly komor ma a ti orcátok? És mondának néki: Álmodtunk és nincsen aki megfejtse azt. És monda nékik József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nekem. Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmomban ímé egy szőlőtő vala előttem; És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózáék, virágozáék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket. a Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged a te hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az elébbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál. Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. Mert lopva hoztak el engem a héberek földjéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. És látá a fősütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemem. A felső kosárban valának pedig a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről. És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. Har-

madnap a fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsodat. S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgálainak, s akkor a főpohárnokot és a fő sütő mestert is fölvevé szolgálai közé. És a pohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. A fő sütő mestert pedig felakasztatá; amiképen magyarázta vala nékik József. És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.”

Felolvastam egészen a 23. versig.

1962. október 7. Egy olyan nap, amelyet soha nem fogok elfelejteni.

Amikor a Bibliát olvassuk, a benne található események és történetek nem mindig tűnnek különösebben izgalmasnak, ám ezek érdekes módon nagyon világosan rámutatnak az állapotonkra és hitéletünk útjaira. Ha megkérdezzük valakitől, be tud e menni a mennyek országába, az emberek nagyon gyakran azt válaszolják, hogy akkor fogják megtudni, ha eljön az ideje.

„Ugyan honnan tudhatnám már most? Majd a halálom után megtudom. Ugyan hogyan hihetném már most, hogy a mennybe kerülök, hiszen még sosem jártam ott. Ha most elhiszem, hogy a mennybe kerülök, de végül mégsem lesz belőle semmi, akkor mihez kezdjek majd?”

A Bibliában nem csak nagyjából, hanem egészen pontosan meg tudjuk különböztetni egymástól azokat az embereket, akik be-

mehetnek a mennybe és azokat, akik nem. Megismerhetjük a már megváltottakat és azokat is, akik még nem nyerték el a szabadulást. Pontosan le van írva, hogy ki az, akinek az útja a mennybe vezet, és kié nem.

Tegnap kora reggel egy temetésen tartottam istentiszteletet. Egy nagyon idős asszony hunyt el. A temetés reggel fél hatkor volt, ezért nekem is nagyon korán fel kellett kelnem. Autóval elmentem a temetőbe és hirdettem az Igét. Elmeséltem az egybegyűlteknak azt a történetet, ami régebben történt velem, egy betegség kapcsán.

Akkoriban halt meg a nagymamám, aki a szülővárosomban élt. Mint legközelebbi gyászoló hozzátartozó, hazautaztam, hogy vezessem a temetést. Három napon keresztül annyi vendég jött a ravatalhoz, hogy egyáltalán nem tudtam aludni. Három napig csak kávéval éltem. A temetés napjának estéjén egy Bibliai Szeminárium is kezdetét vette. Mire a nagymamámat elbúcsúztattuk és eltemettük, már délután egy óra lett. Elmondtam a vendégeknek, hogy vár még rám egy nagyon fontos dolog, és megértésüket kértem amiatt, hogy korábban el kell mennem. Sietve autóba ültem, majd este megkezdtem a Bibliai Szemináriumot.

Van valami, amiért nagyon hálás vagyok. Ha olyankor kell Bibliai Szemináriumot tartanom, amikor beteg vagyok, a szeminárium ideje alatt minden egyes alkalommal teljesen meggyógyulok. Úgy érzem, ha folyton csak Bibliai Szemináriumokat

tartanék, akár százötven évig is élhetnék. Az evangéliumért folytatott munkámat már lassan negyvenhárom éve végzem, és ez idő alatt szinte minden héten tartottam egy Bibliai Szemináriumot. Ha ez a szeminárium szombaton befejeződik, másnap, az istentisztelet után már repülök Indiába, hogy ott is Bibliai Szemináriumot vezessek. Onnan Koreába visszatérve megtartom a vasárnapi istentiszteletet, majd a rákövetkező hétfőn a Hawaii szigetekre indulok, ahol ismét Bibliai Szemináriumot fogok tartani, két héten keresztül. Már negyvenhárom éve élem így az életemet, ugyanakkor betegség miatt még egyszer sem kellett lemondanom egyetlen szemináriumot sem. Ennek ténye számomra is csak nemrég tűnt fel, és igazán nagyon elcsodálkoztam ezen. Arra gondoltam, ez biztosan Isten kegyelme. Isten örül annak, amikor Bibliai Szemináriumot tartok. Mindaddig, amíg szemináriumokat tartok, nem fogok meghalni. Akkoriban, a nagymamám temetését követően, testileg nagyon kimerültem. Azonban a Bibliai Szeminárium ideje alatt teljesen megfeledkeztem a fájdalmaimról. Sok áldással és kegyelemmel, pénteken be is tudtam fejezni. Szombaton reggel fájni kezdett a hasam. A délelőtt folyamán hirdetem kellett volna az Igét a misszionáriusképzőben, de annyira fájt a gyomrom, hogy azt mondtam a feleségemnek, drágám, ma igazán nem tudok elmenni. Ezen a reggelen elkezdődött a küzdelmem a gyomrommal. Nagy fájdalommban, térdre borulva imádkoztam. Egy kis időre jobban lettem, de később ismét jelentkeztek

a fájdalmak. Később megtudtam, hogy egy helyen megcsavarodott a belem. Ha a bél megcsavarodik, fájdalmat kelt és amikor újra visszaáll, akkor egy kicsit ismét jobb lesz. Reggel 8 órától egészen éjfélig így váltakoztak a tüneteim. Éjfél körül nagyon erős fájdalmaim lettek, ennek ellenére a feleségem horkolva aludt. Igaz ugyan, hogy az Ige szerint egy a szívünk és egy a lelkünk, de mivel nem vagyunk egy test, ezért neki nem fájt. Haragudtam rá, ezért felébresztettem.

- Drágám, nagyon fáj a hasam. Kérlek, szólj a testvéreinknek, hogy küldjenek egy autót, mert kórházba kell mennem.

Éjjeli 12 órakor elindultak velem a kórházba. A hasam úgy fel volt puffadva, hogy úgy néztem ki, mint aki a kilencedik hónapban van. Amikor éjjel 1 óra körül a kórházba értünk, azonnal megröntgeneztek. Az orvos közölte velem, hogy bélelzáródásom van, ugyanis megcsavarodott a belem. Majd egy csövet dugott az orrnyílásomba és azon nyomban kékes víz tört elő belőle. Olyan erős volt a nyomás, hogy az orvos köpenye azonnal elázott. Eltelt az éjszaka és vasárnap lett. Amennyire vissza tudok emlékezni, újjászületésem óta csak egyetlenegyszer nem tartottam meg a vasárnapi prédikációt, és ez volt az a nap. Az orvosok közölték velem, hogy meg kell műteniük. Mivel a sógornőm éppen ezen az egyetemi klinikán dolgozott, azonnal megérdeklődte, hogy ki az ügyeletes a belgyógyászatban. Megtudta, hogy csak néhány orvossegéd van műszakban, ezért elhalasztottuk a műtétet. Azt mondta a só-

gornóm, hogy jobb lenne akkor elvégeztetni a műtétet, amikor másnap megjön a szakorvos.

Ahogy vasárnap délelőtt az ágyamban feküdtem, a feleségem aggódó tekintetével találkoztam. Arcának körvonalai elkezdtek elmosódni, majd teljesen el is tűntek. Ahogyan ez egymást követően többször is megtörtént, arra gondoltam, hogy haldoklom. Az jutott eszembe, hogy halálom előtt még mindent gyorsan el kell rendeznem. Elsőként a gyülekezetre gondoltam. A feleségem mindig házsártos vénembernek nevezett. Azt mondta, hogy túl sokat zsörtölődöm. Gondoltam, ha most mindjárt meghalok, többé senkinek nem kell mondanom, hogy tedd ezt vagy azt. A lelkeszeink majd mindent szépen elrendeznek. Ugyan miért kellene a halálom előtt bármit is mondanom? Korábban nagyon sok nehéz, megoldásra váró feladatomból volt, de most, amikor arra gondoltam, hogy mindjárt meghalok, minden nagyon egyszerűvé vált. Amíg élni akartam, nagyon sok mindenért aggódtam, de most, hogy arra gondoltam, mindjárt meghalok, minden nagyon egyszerű lett. Számomra ez nagyon érdekes volt. Korábban úgy gondoltam, hogy amikor majd eljön a halálom órája, rengeteg mondanivalóm lesz.

„Kim lelkész úr, ezt a dolgot így, azt a dolgot pedig úgy csináld majd!”

De amikor ténylegesen a halálom előtt álltam, egyáltalán semmi mondanivalóm sem volt. A szívem egyszerűvé vált.

Istenem, a gyülekezet rendben van, de mi lesz a családommal?

A feleségem egyedül fogja nevelni a gyerekeinket. Ha pedig majd elérkezik az ideje, ő is meg fog halni.

Teljesen értelmetlennek tűnt azt mondani, Drágám így és így tegyél. Egy élő ember sokkal jobban fogja tudni, mit kell tennie. Végül a lelkemre gondoltam. Mi fog majd történni, amikor meghalok? Ami ekkor eszembe jutott, az nem más, mint az a nap, amikor 1962. október 7-én hinni tudtam, hogy minden bűnöm hófehér lett, amikor be tudtam fogadni annak tényét, hogy Jézus vére által minden bűnöm olyan fehér lett, mint a hó. Ez az a nap, amit soha sem tudok elfelejteni. Számomra ez 1962. október 7-én, kora reggel vált valóra. Ettől a perctől fogva, függetlenül attól, hogy éreztem vagy sem, Jézus mindig velem volt. Ez a Jézus majd megfogja a kezemet, és át fog vezetni engem a halál folyójának túloldalára, oda ahol az élet fája áll. Amikor erre gondoltam, minden olyan csodálatos volt, hogy új erőre kaptam. Az is lehet, hogy éppen emiatt maradtam életben.

A halál gondolata korábban félelmet és szenvedést ébresztett bennem. De most, amikor azt hittem, a halál előtt állok, egyáltalán nem félttem, épp ellenkezőleg. A halál gondolata nagy örömet okozott. Most levetem magamról a testemet. Örökké az Úrral fogok élni. Most az Úr templomába megyek. Szerettem volna sietve menni, mielőbb találkozni az Úrral. Látni szerettem volna az arcát. Ilyen gondolatok támadtak a szívemben. Mindenesetre, mivel nem jelentem meg a vasárnapi istentiszte-

leten, a testvérek sokat imádkoztak értem. Talán éppen ennek köszönhetően, délután a felgyülemlett gázok távoztak a szervezetemből. Az orvos korábban azt mondta, hogy ez nagyon fontos lenne, ezért azonnal jelentsem, ha ez történik. Igazán nagyon hasznos dolog volt, hiszen így műtét nélkül is életben maradhattam.

Tegnap egy Joo-Ok Lee nevű nagyon idős asszonyt temettünk el, aki üdvözült ember volt. Amikor a temetésén a búcsúbeszédet tartottam, a szívemben nagyon hálás voltam az Úrnak. Ha Jézus nem halt volna meg a kereszten és nem törölte volna el a bűneinket, akkor hol lenne most ez az asszony? Iszonyú kínok és félelmek között a megsemmisítésre jutott volna. De találkozott Jézussal, és most bűneitől megszabadulva a mennyei birodalomban nyugszik. Annak ténye, hogy az asszony megszabadult a bűneitől, az én szabadulásomat is még értékesebbé tette számomra. Ezt a nagy kegyelmet most még erőteljesebben éltem meg.

Kikelhetnek e, virágot hozhatnak e a megpörkölt magvak?

Sok évvel ezelőtt, amikor még a vasárnapi hittanórákra jártam, a tanítónk a következő történetet mondta el nekünk:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, aki egy napon összehívta országának minden alattvalóját és így szólt:

- Szeretett népem! Ma minden jelenlévőnek adok egy magot,

amely nem más, mint a szív magja. Ez a mag csak akkor fog kihajtani és virágot hozni, ha jó emberek ültetik el. Ha rossz emberek ültetik el, kihajt ugyan, de virágot nem fog hozni. Ha pedig annál is gonoszabb emberek ültetik el, még csak ki sem hajt. Most azért ültessétek el a magokat és neveljétek belőlük gyönyörű szép virágokat. Amikor kinyílnak, megnézem, és a legszebb virág tulajdonosát megjutalmazom.

A király kiosztotta a virágmagokat az alattvalóinak. Mindenki egy virágmagot kapott. Az ország lakói elkezdtek beszerezni a virágmagok elültetéséhez szükséges dolgokat. Szébbnél szebb cserépedényeket vásároltak, amiket finom és puha virágfölddel töltöttek meg. A földet megrágyázták, szépen elültették a magokat és locsolgatták. Szívvel-lélekkel arra törekedtek, hogy felneveljék és kivirágoztassák a növényeket. Amikor az emberek összetalálkoztak, semmi másról nem beszélgettek, csak a virágmagokról.

- Üdvözlöm Kim úr! Mondja, az ön virágmagja mekkora hajtást hozott már?

- Az én virágomnak már két levele is van.

- Igazán, az enyémnek már három is van.

Az emberek tehát elültették a magokat és igyekeztek kivirágoztatni. Idő multával azt lehetett hallani, hogy az egyik házban már ki is nyílt a virág, egy másik házban pedig már két bimbó is kifakadt rajta, míg egy harmadikban már három virág pompázik. Ekként dicsekedtek egymás között.

Amikor már számítani lehetett rá, hogy mindegyik növény virágba borul, a király közhírré tette, hogy másnap megnézi a virágokat. A következő napon, a megadott időben a király megérkezett. Az emberek felsorakoztak az utcán, kezükben gyönyörű virágaikkal. Próbálták összehasonlítani a virágokat.

„Az ő virága szebb, mint az enyém, vajon engem, vagy inkább őt fogják megjutalmazni?”

De a király még csak rá sem hederített a virágokra. Egyszerűen tovább ment. Kis idő múlva hirtelen megállt egy Hans nevű fiú előtt. Hansnál azonban még virágcserep sem volt. Csak állt ott sírva, egy földdel teli törött cserépedény mellett. A király megkérdezte tőle:

- Fiú, te miért sírsz?

- Királyi fenség, végeztess ki! – mondta sírva. Az én szívem olyan gonosz, hogy a virágmag még csak ki sem csírázott!

- Na, lássuk csak. Hogy tudtad úgy elültetni, hogy nem tudott kihajtani?

- Pedig rendesen öntöztem, teljes szívemből gondoztam. De ez a mag sajnos nem csírázott ki. Biztos vagyok benne, hogy azért, mert a szívem gonosz. Kérlek uram, büntess meg!

A király sokatmondóan elmosolyodott, megfogta Hans kezét és így szólt:

- Kövess engem!

Hans felvette a földdel telt törött edényt és a király után indult. Amikor a király egy magasabban fekvő helyre ért, beszélni kez-

dett a néphez:

- Szeretett népem!

Mindenki elhallgatott.

- Szerettem volna megismerni a szíveteket, ezért próbára tettem benneteket. A magokat, amiket kaptatok, előző éjjel mind megpirítottam. Hogy kelhettek ki mégis? Hogyan hozhattak virágokat?

A király alattvalói ugyan elültették a virágmagokat, de mivel nem keltek ki, attól való félelmükben, hogy mindenki gonosznak fogja tartani őket, máshonnan szereztek virágmagokat, és azokból neveltek virágokat. Egyedül csak Hans hozta el azt a földdel teli virágcserepet, amelyből nem hajtott ki a virág. Ki tehát a jó ember? Hans a jó ember.

Nem emlékszem pontosan, hogy a hitoktatónk miért mondta el nekünk ezt a történetet annak idején, de ma is pontosan emlékszem rá.

Kedveseim! Abban a pillanatban, amikor Ádám és Éva vétkezett, mindannyian a bűn magjai lettünk. A bűn magjai. Isten a következőt mondja rólunk, emberekről:

„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? (Jeremiás 17:9)

Isten azt mondja, hogy az ember szívében nincs semmi jó, ezért nem tudunk jót tenni. Ugyan hogyan kelhetne ki virág egy megpirított magból? Isten azt mondta, hogy az emberi

szívben nincsen jó. Ennek ellenére az emberek folyton megpróbálnak jót cselekedni.

Az emberek elültették saját virágmagjokat, majd úgy tettek, mintha a virágok a király virágmagjaiból keltek volna ki.

Mivel bennünk nem lakik jó, tehetünk bármit Isten színe előtt – megtarthatjuk a vasárnapot, segíthetünk másokon, vállalhatunk önkéntes munkát – Istent egyszerűen nem érdekli. Pontosán úgy, ahogyan a királyt sem érdekelték a hamis magokból kikelt virágok.

Mivel mi emberek gonosz mag vagyunk, csak gonosz gyümölcsöket teremhetünk.

Sajnos manapság nagyon sok gyülekezetben, templomban hirdetik a hívőknek, hogy tegyenek jót, ugyanis nem ismerik pontosan a Bibliát. Ez rendkívül megtévesztő az emberek számára, mert jó cselekedeteik miatt valóban jónak ítélik magukat.

Ezért adta Isten a törvényt. Mert a törvény rávilágít az emberek vétkeire.

A Rómaiakhoz írt levél 5. fejezetének 20. versében ez áll:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.”

Amikor bűnt követünk el, fel kell ismernünk, hogy bűnösök vagyunk, hogy szennyes és gonosz emberek vagyunk. Amikor ez megtörténik, képesek leszünk felhagyni a törekvéssel, hogy mi magunk oldjuk ezt meg. Csak ekkor fogjuk tudni engedni

az Úrnak, hogy munkálkodjon értünk.

Ezen a világon egyedül csak az Úr számít igaz magnak, egyedül csak Jézus számít jó magnak és egyedül csak Jézus számít szent magnak. Minden ember szennyes, gonosz és kegyetlen. Ilyenek vagyunk mi emberek!

Kedveseim, legyünk őszinték! Ha Önök mindazt megtennék, ami a szívük mélyéről tör fel, akkor mindannyian disznók és kutyák lennének. Amíg buzgón igyekeznek jót cselekedni annak ellenére, hogy a szívükből tisztátlan gondolatok törnek fel, addig Isten színe előtt nem mások, mint képmutatók. Azt gondolják, hogy Isten engedi megtéveszteni magát és majd azt mondja – ezt igazán jól végezted, máris mehetsz a mennyországba. Egy biztos! Sosem fogja ezt mondani.

Amikor olykor-olykor prédikációt hallok a rádióban, gyakran feltűnik a lelkészek dicsekvése. Igazán nevetséges. Folyton arról beszélnek, hogy milyen jó dolgokat cselekedtek, hogy negyven napig böjtöltek és imádkoztak, hogy ezt és ezt hozták létre. Máté evangéliumában Jézus azt mondja, hogy az ítélet napján sokan fogják mondani, hogy Uram, a te nevedben sok mindent tettem. A te nevedben kiűztem a gonosz lelkeket, a te nevedben sok csodát tettem. De Jézus azt válaszolja majd, hogy nem ismeri őket.

Ha azzal kérkednék, hogy mi mindent tettem, igazán kiérdemelném Isten átkát. Hiszen származásom szerint gonosz ember vagyok, aki átokra méltó. Az egyetlen dolog, amit tehetek,

hogy elítélem önmagam, más szóval megtagadom magam. Ez a legjobb, amit tehetek.

Manapság a templomokban pont fordítva tanítják a hitéletet. Tegyetek jót az Úr színe előtt, legyetek alázatosak, éljete becsületesen, és így tovább. Isten azonban egyáltalán nem örül az úgynevezett jó dolgoknak. A valóságban inkább az történik, hogy mivel saját magam által akarok jót tenni, Isten jóságát nem tudom fogadni. Mivel én magam akarom megtisztítani magamat, nem tudom elnyerni Isten igazságát. Mivel azzal vagyok elfoglalva, hogy a saját igazságomat bizonyítsam, megfedkezem Isten igazságáról.

A Rómaiakhoz írt levél 10. fejezetében ez áll:

„Mert bizonysgot teszek felölök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezők érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.” (Róm. 10:2-3)

Ha csak akkor tudunk bátran Isten elé állni és azt mondani – Mennyei Atyám! – amikor alázatos szívvel adakozunk, míg ha gonoszságot gondolunk vagy teszünk, akkor szégyenkezünk, az annyit jelent, hogy a saját cselekedeteink határozzák meg Istenhez fűződő viszonyunkat.

Ha egy kisgyereknek odaadok egy almát, elveszi az egyik kezével. Ha odanyújtok egy másik almát, elveszi a másik kezével. Ha egy harmadikat is szeretnék adni neki, leteszi a legkisebbet

és elveszi a nagyobb almát. Nem tud egyszerre három almát tartani a kezében. Az egyiket le kell tennie, hogy elvehesse a másikat.

Hogy képesek legyünk elfogadni mindazt a jót, amit Jézus adhat, el kell engednünk azokat, melyeket mi magunk jónak ítélünk. Hogy elnyerjük Isten igazságát, el kell vetnünk a sajátunkat.

De az emberek... az emberek sajnos hihetetlenül erősen ragaszkodnak a saját igazságukhoz.

A megromlott kereszténység, mely eltávolodott a Bibliától

Egyszer megkérdeztem egy lelkésztől:

- Lelkész úr? Olvasta már a teljes Bibliát?

- Igen! – válaszolta. Még a németországi tanulmányaim során. Mialatt az életéről mesélt, mindvégig csak dicsekedett. Noha hivatása szerint lelkész volt, valójában egy csaló, hiszen semmi kapcsolata sem volt Istennel. Ha bennem van bármi, amivel dicsekedhetek, akkor mi szükségem rá, hogy Istenben bízzak? Ha én, Park Ock-Soo lelkész dicsekedhetnék bármivel, az csak valami szennyes, gonosz, hazug, nyomorú és erőtlen dolog lehetne. Ha tettem bármit, amit jónak nevezhetek, azt valójában nem én, hanem Jézus tette. Bennem egész egyszerűen nem lakik jó.

A legutóbbi szemináriumon Incheon-ban beszéltem egy lelkésszel, aki azzal kérkedett, hogy mennyi ajándékot kapott, például megkapta a Szentlelket, tudott nyelveken szólni, és így tovább. Nevetséges! Azt hallottam, hogy manapság sok olyan hely is van, ahol meg lehet tanulni a nyelveken szólást. Az ember csak elmegy az imaházba, és már meg is tanítják neki. Állítólag a Full Gospel Church gyülekezet tagjai majdnem mind tudnak nyelveken szólni. Az egészben az a legszörnyűbb, hogy valóban úgy tűnik, mintha egy gyülekezet tagjai lennének, miközben Bibliát egyáltalán nem olvasnak. Hiszen a Bibliában, a Korinthusiakhoz írt első levél 14. fejezetében az áll, hogy egy gyülekezetben ketten, de legfeljebb hárman szólhatnak nyelveken. Tehát három főnél többen nem szólhatnak nyelveken. És ők is csak akkor, ha van magyarázó. Az egyik ember nyelveken szól, a másik pedig megmagyarázza. Azt követően pedig szól a másik, és amaz ismét megmagyarázza. Ezt három embernél többen nem gyakorolhatják.

„Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök mindeniteknek van zsolnája, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésére legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek.” (1. Kor. 14:26-28)

Nem tudom, hogy a Full Gospel Church tagjai olvasták e már

ezt az Igét, de mindenesetre a Bibliában az áll, hogy egy gyülekezetben ketten, vagy legfeljebb hárman szólhatnak nyelveken. Ők is csak akkor, ha van, aki az elhangzottakat megmagyarázza. Ha senki nincsen, aki megmagyarázná az elhangzottakat, akkor csendben kell maradnia, és csak otthon szólhat nyelveken. Némely gyülekezetben több százan is tudnak nyelveken szólani. Jó nagy hangzavar lehet.

Nos, Isten Szentlelke hogy tehetné meg, hogy a Bibliától eltérve, és ne a Bibliában leírtak szerint munkálkodjon? Ha Isten az, aki a Bibliát írta, ha a nyelveken szólás Istentől származik, akkor a Szentlélek mindig a Biblia szerint munkálkodik és nem tér el attól.

A gyülekezetünkben van egy presbiter, Ki-Kwon Doh. Az édesapjának régen rengeteg gondja volt az üzletével. Akkori lelkésze azt mondta neki, hogy a családnak meg kell tanulni nyelveken szólni, így attól kezdve az egész család nyelveken szólt. Azonban a presbiter édesapja, Yeong-Dae Doh egyszerűen nem tudott nyelveken szólni. A család vádolta őt, azt mondták, mindenért ő a hibás. Ez rendkívül nyomasztó volt számára, de nem tudott mit tenni.

Koreában a kereszténység nagy részének semmi kapcsolata nincs a Bibliával. A nagy gyülekezetek teljesen eltávolodtak a Biblia tanításától. Időnként azon tűnődöm, vajon a Full Gospel Church lelkésze azért tanítja így a gyülekezetét, mert nem ismeri a Bibliát? Ennyit azért mégis csak tudhatna. Hogy enged-

heti a teljes gyülekezetnek a nyelveken szólást egy elismert lelkész? Zárva tartja a Bibliát az első Korinthusi levélnél? Hiszen ott van leírva minden, amit tudni kell a témában. Egyszerűen nem értem. Az emberek pedig minden további nélkül hagyják, hogy félrevezesse őket. Ahogyan az emberi testhez szem, száj, fül és orr is tartozik, az ajándékok is különfélék, melyek közül a nyelveken szólás csak az egyik. Némelyek az orr, mások a száj szerepét töltik be a gyülekezetben. Vagyis mindannyian nem szólhatnak nyelveken.

„Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é?” (1. Kor. 12:30)

Szóval, ezek a gyülekezetek mind eltérnek a Bibliában leírtaktól. A Bibliában az áll, hogy az újjászületettek mind más ajándékokat kapnak, ahogyan a szemünket látásra, az orrunkat szaglása használjuk. Létezik olyan ember, akinek kizárólag csak szája van, azon kívül nincs semmilyen testrésze, sem lábai, sem szemei? Az egy szörnyeteg.

Kedveseim, én igazán nem szeretném lealacsonyítani egyetlen templom gyülekezetét sem, azt azonban ki kell mondanom, hogy a koreai gyülekezetek igenis eltávolodtak a Biblia tanításaitól. A lelkészek egyáltalán nem olvasnak Bibliát, amiből az következik, hogy az emberek – akik egyébként is kifogyhatatlanok a megoldásokból – egészen sajátos módon élik a hité-

letüket. Saját módszereikhez saját erejüket használják. Pedig az Istenben való hit csak akkor működőképes, ha saját erőnknek híján vagyunk.

Vegyünk például egy katonát, aki háborúba indul. A fegyverét megtisztítja, a tárat megtölti és innentől kezdve mindig magánál tartja. Ám egy napon megadásra kényszerül, ezért a fegyverét értelemszerűen eldobja. Egy töltött fegyverrel a kezében hiába mondaná, hogy megadja magát, azonnal lelőnék. Hogy megadhassa magát, le kell tennie a fegyverét, s az életét az ellenség kezébe kell adnia.

A hit nem azt jelenti, hogy küzdünk Isten színe előtt, hanem azt, hogy megadjuk magunkat.

„Istenem, bármit teszek, minden tettem aljas és szálnalmas. Szeretném átadni neked az életemet, mert egymagam nem boldogulok. Mindegy, hogy élek vagy meghalok, az életemet a kezedbe ajánlom. Kérlek, cselekedj helyettem! Adj gyógyulást! Töröld el a bűneimet!” – így kezdődik a hitélet. Ámen?

Sajnos az emberek pont fordítva képzelik el a hitéletet. Fáradhatatlanok az igyekezetben. Mindent megtesznek, amit csak tudnak, hiszen lelkészeik folyton azt ismételtetik, hogy igyekezzenek jobban.

Tíz évvel ezelőtt meghívást kaptam Afrikába, Kenyába, ahol a Move On elnevezésű Bibliai Szemináriumon prédikálhattam, két órán keresztül. Nagyon sok lelkész volt jelen. A helyszín

egy hatalmas stadion volt. A műsorvezető bemondta, hogy most az AIDS betegekért fognak imádkozni, erre magasba tartott kézzel előre jött vagy hétszáz ember. A lelkészek elkiáltották magukat – Pokeya! – majd az emberek fejére ütöttek, mire azok hátradőltek és a földre zuhantak. Így mutatták ki, hogy betöltekeztek a Szentlélekkel. A rendezvény szervezői engem is imádságra hívtak, ezért lementem a pulpitusról az emberek közé, s egyikükért imádkozni kezdtem. Erre ő is a földre zuhant. Már előre eldöntötte, hogy hátra fog esni. Attól féltem, hogy az eséstől esetleg agyrázkódást kap, ezért erősen fogtam a karját. Aztán később kiderült, hogy kifejezetten azért állnak mögöttük emberek, hogy elkapják és a földre fektessék őket. Az imádság végére több száz ember feküdt a stadion padlóján. A egész mutatványnak az volt a lényege, hogy demonstrálják, hogy betöltekeztek a Szentlélekkel. Emlékszem, az egyik lelkész rákiáltott egy fiatalemberre – Pokeya! – aki előre jött, a lelkész pedig taszított egyet a fején. Mivel a fiú állva maradt, a lelkész ismét kiáltott, majd teljes erőből meglökte őt. Harmadszorra még hátra is lépett, hogy lendületet vegyen az ütéshez, de hiába, a fiú állva maradt. Erre a lelkész egyszerűen tovább ment.

- Nagyon különös ez – mondtam a rendezvény szervezőjének. Nem azt olvashatjuk a Bibliában, hogy Jézus lábra állította a nyomorékokat és feltámasztotta a halottakat? Akkor Önök miért döntenek a földre mindenkit? Nem furcsa ez? Senki nem

válaszolt a kérdésekre. Tovább folytatták a „Szentlélekkel való betöltekezést”, kiabálták, hogy pokeya, és döntötték földre az embereket.

Mivel Afrikában az emberek gondolkodása nagyon egyszerű, ezért nagyon sok lelkész becsapja őket. Amikor erről beszélek, sok szívszaggató dolog jut az eszembe. A stadionban összegyűlt emberek többségének nem volt cipő a lábán, sőt ennivalóra sem futotta nekik. Ennek ellenére engem olyan lakomára hívtak meg, hogy csak ámultam-bámultam. A stadion hátsó részében, a VIP vendégek számára fenntartott teremben ott ültek a lelkészek és olyan pompás ételeket ettek, amelyeket még Amerikában is ritkán lát az ember. Időnként én is eszem pompás ételeket, de itt az volt a gond, hogy ezek a lelkészek kizárólag csak a pénzről beszéltek. Miközben zajlottak a prédikációk, ment a pénzgyűjtés. Később ismét arra kérték az embereket, hogy adakozzanak, szóval azt is begyűjtötték. Egy istentisztelet során kétszer, háromszor is pénzt szedtek be. A kereszténység igazán romlott, az egész világon.

Egyszer meghívtak egy afrikai gyülekezetbe, hogy prédikáljak. Az emberek táncoltak és énekeltek. Én is csatlakoztam hozzájuk, de a testem önállósította magát. Valaki videóra vette az egészet és később megmutatta a feleségemnek, mire ő így szólt: - Drágám, te egyetlen egy mozdulatot sem csináltál jól.

Az embereknek azt kellett tenniük, hogy egyesével előre táncolnak, pénzt dobnak a perselybe, majd visszatáncolnak a he-

lyükre. A gyülekezet minden tagjának előre kellett táncolnia. Így kényszerítették őket arra, hogy adakozzanak. Mindezt háromszor ismételték meg egy istentisztelet alatt.

A világ kereszténysége mára teljesen elfajult. A koreai gyülekezetekről nem is mondok semmit, hiszen már tudnak mindent. Ha az emberek más egyházakból áttérnek a gyülekezetünkbe, bennünket máris szektának neveznek. Persze, hiszen elveszítik saját egyházuk tagjait. Sokan azért pártolnak hozzánk, mert előző gyülekezetükben megbántották őket. Efölött még csak-csak szemet lehetne hunyni, de hogy a hitéletet fordítva tanítják, az egyenesen felháborító.

Mi tehát a helyes hitélet?

Ki az, aki ételért koldul? Csak az megy kéregetni, aki éhezik. Akinek van saját élelme, nem fog mástól kérni.

Abban a pillanatban, hogy a hitéletünk során nem találunk saját utakat, Jézusban fogunk bízni. Egyszerűen fel kell ismerünk, hogy képtelenek vagyunk jót tenni, hogy a saját igazságunk hamis, hogy vétkezni fogunk így is, úgy is, aminek a jutalma nem lehet más, csak átok. Ha azt gondoljuk, tehetünk ellene valamit, nem tudunk Jézusban bízni. Akkor sem, ha pont az ellenkezőjét állítjuk. Az ugyanis nem igazi bizalom. Ahhoz, hogy bízni tudjunk Istenben, meg kell szabadulnunk a saját megoldásainktól. Hogyan születhetne bennünk Istenbe vetett hit, amíg mi magunk igyekszünk hűségesen, alázatosan

járni, hittel imádkozni, buzgón hinni? Így egyszerűen lehetetlen.

Szeretném, ha helyes hitéletükkel megváltoztatnák Szöul egész városát. Ha igaz hitben élnek, nem tudnak majd hallgatni. Ki fogják mondani, hogy ez így helytelen.

Tegnapelőtt ellátogatott a szemináriumra egy kedves barátom, egykori katonatársam, aki most nyugalmazott rendőrfőnök. A rendőrségnél állítólag több lelkész is van. A barátom megemlítette, hogy mi ketten baráti viszonyban vagyunk, mire a lelkészek hetet-havat összehordtak rólam, sőt azt állították, hogy üzletelek a gyülekezetben. Kedves barátom természetesen felvilágosította őket:

„Én pontosan tudom, hogy ez nem igaz. Együtt utaztam Park lelkész úrral Ausztráliába, Bibliai Szemináriumra, ahol szobatársak voltunk. A lelkész úr semmiféle üzletet nem vezet. Nézzenek utána saját maguk. Az evangéliumról szóló, A bűnbocsánat és az újjászületés titka című könyvből már megszámlálhatatlanul sokat eladtak, de Park lelkész úr egy vasat nem vett el magának a befolyt pénzből. Őt nem érdekli a pénz.” Rengeteg lelkész állítja a Jó Hír Misszióról, hogy szekta, hogy aki hozzánk csatlakozik, az biztosan tönkremegy. Mindez számomra nem fontos. Sokkal fontosabbnak tartom, hogy az ember képes legyen arra, hogy saját életével példát mutasson, így tanítva igazi hitéletre gyülekezetének tagjait.

A főpohárnok, aki csak a szőlőtőkét látta maga előtt

A kereszténység reformációja akkor kezdődött, amikor Luther Márton szívében életre kelt az Ige: *„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róm. 1:17)* Hinni azt jelenti, hogy nem magamban bízom, hanem Istenben hiszek, egyben befogadom az ő igazságát és elfogadom az ő szentségét. A Mózes I. könyvének 40. fejezetében található Ige éppen erről szól. Idézzük fel gyorsan, miről is szól a történet:

A főpohárnok és a főszűtmester vétkeztek az uruk ellen és börtönbe kerültek. Mindketten álmodtak, amelyeket József meg is fejtett. József magyarázata alapján a főpohárnok életben maradt, míg a főszűtmester életét vesztette.

A 40. fejezet 1. versében ez áll:

„És lőn ezek után, hogy az égyiptomi király pohárnoka és szűtmestere vétkezének az ő urok ellen, az égyiptomi király ellen.”

Mindketten vétkeztek. Azonban a 40. fejezet végén a következőt olvashatjuk:

„És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. A főszűtmestert pedig felakasztá; amiképen magyarázta vala nékik József.”

A 40. fejezet 1. versében azt olvashatjuk, hogy mindketten egyformán vétkeztek a fáraó ellen, ám egyikük megmenekült, a másik pedig meghalt.

Ez nem pusztán egy egyszerű történet, hanem benne foglaltatik az egész emberiség története. Mi emberek, mindannyian

egyformán vétkeztünk. Azonban vannak, akik megmenekülnek és vannak, akiket átok súlyt. De vajon kik azok, akik megmenekülhetnek? Azok, akik olyanok, mint a főpohárnok. Az olyanok viszont, mint a fősütőmester, nem menekülhetnek.

Ha alaposabban megvizsgáljuk, hogy mi volt a főpohárnok szívében, ami oda vezetett, hogy elnyerhette a szabadulást, akkor egészen pontosan felismerhetjük annak módját, hogyan is kell a hitéletet élni. Nagyon egyszerű az egész. Mit tett a főpohárnok? Kérem Önöket, olvassuk el együtt a 9. verset.

„Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek és monda neki: Álmomba ímé egy szőlőtő volt előttem.”

Ez a rész a szív világáról szól.

Amikor a 9. verset olvastam, nagyon meglepődtem. Hogy miért? A király pohárnokainak feletteseként, a főpohárnok kiemelkedő fizetéssel járó, magas pozícióban volt. Feltételezhetően kényelmes életet élt. Ám egy napon, amikor hibát követett el, börtönbe került. A helyzete kétségbeejtő volt.

„Vajon meddig kell börtönben ülnöm? Vajon a király teljesen megfélemezett rólam? Lehet, hogy életem végéig itt fogok ülni? Persze az is lehet, hogy megkegyelmez. De hány évig kell várnom? Mi lesz a fiaimmal? Mi lesz a feleségemmel? Hogy fognak megélni?”

A főpohárnoknak biztosan sok hasonló gondolat járt a fejében, azonban az álmában ezekből semmi sem volt látható. Egyes egyedül csak a szőlőtőt látta.

„...*álmban ímé egy szőlőtő vala előtttem...*”

Kedveseim! Kérem, jól figyeljenek! Képzeljük el, hogy itt áll előttünk egy szőlőtő. Ha valaki elbújna mögé, láthatnánk őt vagy sem? Nem, nem láthatnánk.

A szőlőtő minden gondot, bajt eltakar.

A főpohárnoknak tengernyi gondja volt.

„A feleségem betegeskedik. Biztosan semmi pénze nincs már. Talán a házat is eladta, hogy kihozhasson innen. Meddig mehet ez így? Lehet, hogy máris az utcára kerültek? Vajon hogy vannak a fiaim? Mit esznek? Mikor szabadulok ki innen?”

Tengernyi gond aggasztotta a főpohárnokot, de ott állt előtte a szőlőtő, ami eltakarta ezeket a gondokat, bajokat.

Szó sincs arról, hogy a hívőknek ne volnának problémái. Ellenben Jézus eltakarja a problémák végeláthatatlan özönét. Bámulatos dolog ez. Ha egy hívő szívében Jézus lakik, akkor sok ezer és tízezer gond és baj megoldódik.

A szőlőtőből kihajtottak a vesszők, kivirágoztak és gyümölcsöt érleltek. Ami ebben a történetben igazán érdekes, hogy a főpohárnok sehová máshová nem nézett, hanem csak a szőlőtőre. A főpohárnok csak a szőlőtőre nézett. Láta, ahogyan a szőlőtő kirügyezik és levelet hoz. Láta, ahogyan a szőlőtő kivirágzik. Azt is látta, ahogyan gyümölcsöt érlel.

A szőlőtő Jézus Krisztus jelképe.

János Evangéliumának 8. fejezetében egy asszonyt házasságtörésen kaptak. A farizeusok és az írástudók elfogták, Jézus elé citálták, majd így szóltak:

„Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”

Gondoljanak csak az asszonyra! Kinek a kezébe került hirtelen a sorsa? Minden attól függött, mit fog mondani Jézus. A szavak, melyek elhagyták Jézus száját, reményt adtak az életbenmaradásra. Más út tehát nem maradt számára. Hiába volt szép, hiába volt gazdag, az sem számított, hogy a bátyja rangos ember, hiszen minden azon múlt, hogy mit fog mondani az Úr. Ezen kívül semmilyen más út vagy lehetőség nem volt. De egy ilyen asszony, mint ő, mégis megmenekült. Ámen? Ámen!

Noha a főpohárnoknak bőven lett volna odahaza mit megoldania, ez mégsem okozott neki gondot, hiszen világosan felismerte, hogy Jézuson kívül senki más nem mentheti meg őt. A főpohárnok kizárólag a szőlőtőre tekintett. Az új hajtásokra, a virágokra és az érett termésre.

Oka van annak, ha nem működik a hitéletünk. Az ok nem más, mint hogy nem kizárólag Jézusban bízunk, hanem a szívünk mélyén fontosnak tartunk egyéb dolgokat is.

„Jézus biztosan törődni fog velem, hiszen negyven napon

keresztül böjtöltem. Rendszeresen adakozok Istennek, sőt nemrég kölcsönt vettem fel emiatt.”

Aki így gondolkodik, annak Jézuson kívül még számtalan más megoldás forog a fejében.

Reggelente, amint felébredek, futni megyek. Amikor Ulszanban tartottam a Bibliai Szemináriumot, a gyülekezettel szemben lévő iskola pályáján futottam. Addig futottam, míg ki nem fulladtam, utána felkapaszkodtam a nyújtóra. Ez alkalommal nagyon megrémültem. Korábban könnyedén fel tudtam húzni magam, de most egyetlen egyszer sem sikerült. Mi történt? Ennyire megöregedtem volna? Tény, hogy van egy kis pocakom, nehezebbnek is érzem magam, de ettől még mennie kellene. Bárhogy erőlködtem, nem sikerült.

Jó ideje már annak, hogy Szöulban, az Astoria szállóban tűz ütött ki. Az emberek a tetőre menekültek a tűz elől. A szálloda mindössze száz méternyire volt Ilsan egyik általános iskolájától. Oda szerették volna menekíteni a bajba jutott embereket. A helyszínre érkezett egy helikopter és a tetőre eresztett egy kötelet. Később láttam a TV-ben, amint egy férfi megkapaszzkodott a kötélben, de egy idő után elengedte, leesett és szörnyet halt. Azt gondolják, szándékosan engedte el a kötelet? Ő is tisztában volt vele, hogy ha elengedi, meghal. Eszembe jutottak a katonai kiképzések. Arra gondoltam, micsoda emberek vannak? Ha csak egy hurkot kötöttek volna a kötéltre, vagy néhány

nagy csomót, arra ráállhatott volna a férfi és elég lett volna akár fél kézzel kapaszkodnia. Szívszorító látvány volt. Ez az ember azért zuhant a mélybe, mert csak a saját karjainak erejével kapaszkodott a kötélbe. Ha én lettem volna ott, én is elengedtem volna a kötelet. Nekem sem lett volna erőm megtartani magamat. Korábban képes voltam felhúzni magam a nyújtón, de néhány nappal ezelőtt bizony egyáltalán nem sikerült.

Az ember csak akkor engedi el magát, amikor elfogy az ereje. A hitéletünk során vajon mindig képesek vagyunk az Úrba kapaszkodni, amikor csak akarunk? Nekünk megvannak a saját korlátaink. Noha bizonyos ideig képesek vagyunk teljesíteni, ám éppen ez jelenti a legnagyobb veszélyt számunkra, mert ilyenkor önmagunkat jónak, eredményesnek ítéljük.

Tegyük fel, hogy egy halász elalszik a hajójában, ám közben néhány hal fennakad a hálóján. Szerencsés esetben a halász rájön, hogy ez csakis a véletlen műve lehet, hiszen egy alvó ember nem képes halat fogni. Ám ha mégis elhiszi magáról, hogy neki még ez is sikerül, úgy a jövőben rengeteg időt fog elpazarolni, teljesen feleslegesen. Hiszen egy alvó ember nem tud halat fogni.

A hitéletben is pontosan ez a helyzet. Jézuson kívül nincs más, aki megmenthet bennünket. Nincs más út. Így volt ez a házasságtörő asszony és a főpohárnok esetében is. A főpohárnok álmában szívének állapota tükröződik vissza. A szőlőtő rügyet fakasztott, kizöldült, majd virágba borult és gyümölcsöt érlelt.

A főpohárnok kifacsarta a levét és a fáraó elé vitte. Számára nem létezett más út, mint Jézus, aki meghalt érte a kereszten.

A főszűtőmaster süteményei

A főszűtőmaster álma másnilyen volt. Erről a 16. verstől kezdve olvashatunk.

„És látá a fő szűtőmaster, hogy jól magyaráz vala és monda Jó-zsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala a fejemben. A felső kosárban pedig valának a Faraónak minden féle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről.”

A főszűtőmaster álmában szereplő kalácsok Jézust jelképezik. A főpohárnok álmában megjelenő szőlő leve szintén Jézust jeleníti meg. Az úrvacsora alkalmával, Jézus testére és vérére emlékezve, kenyeret eszünk és bort iszunk.

Elegendő lett volna, ha csak azt a három kosár kalácsot viszi a főszűtőmaster a fáraónak, ami a fején volt. Ám ő telerakta a kosarakat mindenféle más süteménnyel. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ő nem kizárólag Jézussal járult a fáraó elé.

Manapság sokan állítják, hogy hisznek Jézusban, de valójában nem hisznek benne. Azt mondják, hogy Jézus meghalt a kereszten a bűneikért, de mégis úgy gondolják, hogy ez még önmagában nem elegendő. Esetükben mire mutat rá a főpohárnok azon cselekedete, hogy ő kizárólag csak a kifacsart szőlő

levével járult a fáraó színe elé?

„Atyám! Mindaz, amit eddig tettem, gonosz, mocskos és nyomorúságos bűn. De kérlek, ne az én mocskos személyemre tekints! Hiszen Jézus kereszten ontott vére eltörölte a bűneimet. Kérlek, erre a vérre tekints és fogadj el engem!” – ilyen a főpohárnok hite.

Ezzel szemben a főszűz, ha hitt is Istenben, másképp gondolkodott.

„Nem állhatok itt tétlenül, tátott szájjal, arra várva, hogy a sült galamb a számba repüljön. Amit megtehetek, meg kell tennem. Én hiszek Jézusban, de mégsem várhatok ölbe tett kézzel.” Ezért igyekezett megtenni mindent, ami tőle telt.

„Atyám, megadtam a tizedet. Bőjtöltem és imádkoztam. Az árvákat is segítettem. A Bibliai Szemináriumon hirdettem az evangéliumot.”

Így bizonygatta, mi mindent tett, és ezeket a cselekedeteket, melyek a sajátjai voltak, a kosárban lévő kalácsok fölé helyezte.

Aki szeretné a szívébe fogadni az igaz hitet, annak fel kell ismernie, hogy amit ő maga tesz, az teljesen értelmetlen, mert sosem vezet szabaduláshoz. De a Sátán megtéveszt és úgy vezet bennünket, hogy büszkék legyünk arra, amit teszünk, továbbá higgyük el magunkról, hogy jó emberek vagyunk.

Kiskoromban gyakran hallottam a hittanórán: ne tudja a bal

kezed, mit tesz a jobb. Ennek kapcsán a tanítónk elmesélt magáról egy történetet:

Egy napon, amint az utcán járt-kelt, meglátott egy vacogó koldust. Hozzálépett, levette a köpenyét és a koldusra terítette, majd amilyen gyorsan csak tudott, távozott.

Nagyon tetszett nekem ez a történet, ezért arra gondoltam, egy napon én is szeretnék ilyen nemes dolgot cselekedni. Aztán eszembe jutott, hogy ehhez szükségem volna egy köpenyre, hiszen nincs más ruhám, csak ami rajtam van. Azt meg mégsem vehetem le magamról. Volt egy szép fényes pénzérmém, amit vészhelyzetre tartogattam. Amikor megláttam az utcán egy koldust, odadobtam neki a pénzt és elrohantam. Utóbbi teljesen felesleges volt.

Az az érdekes, hogy még most, hatvan évesen is tisztán látom az egész jelenetet, pedig akkor mindössze tizenhét éves voltam. Az én igazságosságom, az én jóságom, mindezek csodálatosnak hatottak a szívemben. Azonban épp az ilyen csodálatosan szépnek hitt dolgok takarják el Jézus szépségét. Jézus ezek miatt nem tud a szívünkben szabadító lenni.

A házasságtörő asszony szabadulásának történetében az írástudók és a farizeusok azt kérdezték Jézustól:

„Mester ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz?”

Az asszony élete tehát most kizárólag attól függ, mit fog mondani Jézus. Ettől a pillanattól csak Jézus hangjára figyel, hiszen nincs más lehetősége az életben maradásra. Csak Jézus által élheti túl ezt a helyzetet.

Hasonlóan a házasságtörő asszonyhoz, az az ember, aki szeretné elnyerni az igazi szabadulást, annak minden mást el kell vetnie magától – a saját módszereit, a saját útjait, a saját jó és rossz cselekedeteit – és kizárólag a kereszten kiontott vérben, Jézus Krisztus vérében kell bíznia. De sajnos az emberek nem képesek arra, hogy kizárólag csak Jézus vérében higgyenek és bízzanak, ezért megtoldják azt a saját gondolataikkal, tetteikkel, jóra való igyekezetükkel, ezért soha nem alakul ki a szívükben az igazi, erős hit. Tudniillik Jézus nem tud a szívük urává válni.

Kedveseim! Bízom benne, hogy Önök is felismerik ezt.

Régen az emberek megpróbálták aranyat előállítani, mégpedig úgy, hogy ötvözték a cinket és a rezet. Ezért arra gondoltak, ha megfelelő arányban keverik össze az anyagokat, akkor aranyat készíthetnek. Újra és újra megpróbálták, és úgy is látszott, hogy sikerülni fog. Mivel az arany ára nagyon magas volt, a középkorban a szabadkőművesek minden vagyonukat arra költötték, hogy különböző vegyészeti eljárásokkal aranyat készítsenek. De minden erőfeszítésük ellenére sem sikerült. Később felismerték, hogy az arany egy önálló elem, ezért mesterségesen

lehetetlen előállítani. Manapság már senki nem is próbálkozik vele.

Park Jeong-Hee koreai miniszterelnök idejében Korea egész területén olajfúrásokat végeztek. A Keleti-tengeren (Japán-tenger) és a Sárga-tengeren sorra épültek a fúrótornyok. A miniszterelnök kétségbeesetten kerestette a kőolajat. Egy napon az a hír érkezett, hogy nem messze Pohangtól kőolajat találtak. Történt ugyanis, hogy olyan helyen fúrtak, ahol korábban egy földalatti kőolajtározó volt. Ebből tört fel némi olaj. Mintát vettek belőle és azonnal a Kék Házba (elnöki palota Dél-Koreában) vitték. Amikor a miniszterelnök meglátta a mintát, örömeiben felkiáltott:

- Kőolaj, kőolaj, hol voltál ilyen sokáig? Bárcsak korábban jöttél volna!

Na és mi a helyzet most? Azóta is folyik a kitermelés? Vagy még mindig abból az olajból állítjuk elő az üzemanyagot? Természetesen nem. A tározó készlete végleg kifogyott. Soha többé nem jött belőle kőolaj. Korábban rengeteg pénzt áldoztak kutatásra, de ma már senki nem kutat kőolaj után, hiszen mindenki tisztában van vele, hogy Koreában nincs kőolaj. Más országokban kell keresni.

Bennünk semmi olyan érték nincs, ami kulcs lehetne a menynek országába. Ennek ellenére gyakran ítéljük magunkat jó-

nak, Istennek tetszőnek, mert esetleg segítettünk a szegényeknek. Azt gondoljuk, hogy Isten örül, ha böjtölünk vagy egész éjszaka virrasztunk és imádkozunk. A Sátán megtéveszt bennünket és elhiteti velünk, hogy ha így élünk, a mennyországba kerülünk. Pedig ilyen megközelítésből egytől egyig mindnyájunknak a pokolba kell mennünk. Ha a mennybe szeretnénk menni, akkor egy dolgot pontosan kell tudnunk, mégpedig azt, hogy bármit és bárhogyan is teszünk, a saját igyekezetünk által lehetetlen.

Tegyük fel, hogy valaki elhatározza, átússza az Óceánt, hogy Pohang városából Amerikába jusson. Nos, az igazság az, hogy bármilyen jó úszó, bármennyit gyakorol, az egész életét úszással töltheti, akkor sem fog megérkezni Amerikába. Ez egy halva született ötlet és reménytelen vállalkozás, amit bölcs dolog beismerni. Okosabb összegyűjteni a pénzt egy repülőjegyre.

Amikor Brazíliában megkérdezték a bennszülött indiánok, hogy hol található Korea, úgy magyarázták nekik, hogy Korea éppen a földgolyó túloldalán található. Ennek hallatán úgy gondolták, szükségtelen átrepülni a Földet ahhoz, hogy Koreába jusson az ember, egyszerűbb keresztülni, hogy kilyukadjon a túloldalon. Úgy gondolták, hogy az ásás közben feltörő vizet majd kiisszák és tovább ásnak.

Fogalmuk sincs róla, mekkora a Föld. Mivel nincsenek mérté-

kegységeik, azt sem tudják, mekkora egy méter. Nem tudják, mekkora távolságot jelent közel 13 000 km. Ha az embernek van fogalma ezekről, nem mond ilyen badarságokat.

Aki pontosan tudja, hogy a saját jó cselekedetei által nem mehet a mennybe, az ennek még a gondolatát is elveti magától. Ám aki a saját jó cselekedeteiből épít koronát a fejére, soha nem láthatja a mennyországot. Ahhoz, hogy Önök a mennybe mehessenek, ma reggel el kell vetniük maguktól minden olyan dolgot és cselekedetet, amelyekről azt gondolják, hogy jó, és egyes egyedül csak azt kell megragadniuk, amit Jézus tett. Hisznek-e ebben? Ámen? Ámen!

Önök mivel dicsekednek? Jézussal, vagy saját jó cselekedetikkel?

A Mózes 1. könyvének 40. fejezetében található, főpohárnokról és főszőlőmesterről szóló történetben a főpohárnok minden várakozása a szőlőtő volt. Kifacsarta a szőlő levét és azt vitte a fáraó színe elé. A szőlő leve itt Jézus vérének a jelképe.

„Atyám, mindaz, amit eddig tettem, átokra méltó, pusztulást érdemel. De nem vette e magára Jézus ezt az átkot, amikor meghalt a bűneimért a kereszten? Abban hiszek, hogy ez a vér a bizonyítéka annak, hogy a bűneim eltöröltettek.”

Kedveseim! A gyülekezetünkben időnként úrvacsorát tartunk,

igaz? Kenyeret eszünk és bort iszunk, igaz? Miért szoktunk úrvacsorát tartani? Miközben a kenyeret esszük, arra emlékezünk, hogy éppen úgy, mint ez a kenyér, Jézus teste is megtörtetett, hogy eltörölje a bűneimet. Miközben pedig a bort isszuk, arra gondolunk, hogy a bűneinkért járó büntetést magára vette, a saját vérét ontotta, így törölte el a bűneinket.

Ekképen veszünk részt az úrvacsorán. Így részesülünk a kenyérből és a borból.

Kedveseim! Akik a fő sütőmesterhez hasonlóan a saját jó cselekedeteiket is a sütemények fölé helyezik, a pokolba kell menniük. Önöknek el kell vetniük a jónak tűnő dolgokat. Isten színe előtt dobjanak el minden olyan dolgot, amit jónak tartanak. Hiszen ezek mind csak jónak tűnő dolgok, mivel a Sátán, aki a pokolba akar vezetni minket, olyan módon vezet félre bennünket, hogy mindezeket jónak mutatja. De valójában egyedül csak Jézus jó. Az egyetlen igaz csak Jézus. Mindent el kell vetniük, amiről azt gondolják, hogy jó. Kizárólag csak Jézus vérében szabad bízniuk, Jézuséban, aki keresztre feszítettet és meghalt Önökért. Csak így juthatnak a mennyek birodalmába. Ámen?

Kedveseim! Most milyen hitéletet élnek? Olyat, mint a fő sütőmester? Elégedettek a saját tetteikkel? Biztos, hogy azokra kell büszkének lenniük? Biztos, hogy azok jelentik minden örömük forrását? Nem! Egyáltalán nem. Semmi nincs, amire büszkék

lehetnének. Egyedül csak Jézus Krisztus vére lehet a koronájuk és büszkeségünk.

Bizonyára segítettek már szegényeken, végezték már kifogástalanul a munkájukat, nyilván tettek már ezernyi jó dolgot. De ezek nem tölthetik be a szívüket, ugyanis nem alkalmasak arra, hogy a mennybe jussanak.

Nekünk Isten fiában, Jézusban kell bízunk.

Mi az, amiben hinnünk kell? Pontosan úgy kell Jézusra tekintenünk, ahogyan a főpohárnok tekintett a szőlőtőre. Mindent, amit mi tettünk, el kell vetnünk magunktól és be kell ismerünk a következőt:

„Jézusom, mindaz, amit eddig tettem, bűn. Bennem csak gonosz lakik. Bennem csak sajnálatra méltó dolgok vannak. De te, Jézusom kiontottad a véred a bűneimért. Uram, te már magadra vetted a bűneimért járó büntetést. Egyetlenegy sem maradt. Már teljesen megtisztultam. Atyám, ebben a vérben bízva megyek a színed elé.”

Hiszek benne, hogy ha olyan a hitük, mint amilyen a főpohárnok hite volt, akkor Önök is el fogják nyerni jutalmukat, és a dicsőséggel teljes mennyei birodalomban lesz az osztályrészük.

7.

**Megbocsáttattak
néked
a te bűneid**

7.

Megbocsáttattak néked a te bűneid

Jó estét kívánok kedves mindnyájuknak! Nagyon örülök, hogy láthatom Önöket. Ma este Márk Evangéliumából fogjuk felolvasni Isten Igéjét. A 2. fejezet 2. versétől kezdem a felolvasást.

„És azonnal sokan összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nekik az igét. És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emelnek vala. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, ahol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig azoknak a hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. Valának pedig ott némely írástudók, akik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen

káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? És Jézus azonnal észrevevé az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak és monda nékik: Miért gondoltátok ezeket a ti szívetekben? Mi könnyebb, azt mondanom é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom néked, kelj föl, vedd a te nyoszolyádat, és eredj haza. Az pedig azonnal fölkele és felvevén a nyoszolyáját, kiméne mindenkinek láttára; úgy, hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet!”

Ma délelőtt a főpohárnokról és a főszűrmesterről beszéltünk. A Biblia egy nagyon érdekes könyv. A főpohárnok most a börtönben ül. Nemrég még ő volt a király főpohárnoka, aki hatalommal és gazdagsággal bírt, de mivel vétkezett a király ellen, egy reggel váratlanul börtönbe zárták. A börtönben számtalan dolog eszébe jutott. Vajon jól megy a sora a feleségének? Mi lehet a gyerekekkel? Van e mit enniük? Az is eszébe jutott, vajon kiszabadulhat e még a börtönből, és a király vajon hogyan vélekedhet most róla. Bizonyára sok-sok kérdés foroghatott a fejében.

Ennek ellenére nem az válik láthatóvá a főpohárnok álmában, hogy mi történik a feleségével, hogy a gyerekeinek milyen ne-

hézségekkel kell megküzdeniük, hanem kizárólag csak a szőlőtő láthatjuk. A szőlőtő kihajtott, kivirágzott és gyümölcsöt termett.

Nálam ez sajnos nem működik ilyen jól. Ha nehézségekbe ütközöm, gyakran elmerülök bennük. Ha bánatos leszek, akkor azokba temetkezem. Ha szenvedek valami miatt, akkor belemélyedek a szenvedésembe. Ugyanakkor a főpohárnoknak, annak ellenére, hogy sok gondja volt, mindez nem foglalta el a szívét. Az ő szívében csak a szőlőtő, Jézus Krisztus foglalt helyet és csak az vált láthatóvá. Jézus Krisztus befedett minden nehézséget, amelyek körülfogták őt.

Az elmúlt év decemberében Bibliai Szemináriumot tartottam Los Angelesben. Erre az útra Ki-Kwon Doh presbiter úr is velem jött a gyülekezetünkől. Ezzel egy időben sajnos a lánya épp kórházban feküdt. Ő az, aki ma este klarinéton játszott a Gracias Kórusban. Amikor az életem során ilyen dolgokkal találkozom, nagyon érzékenyülök, könnybe lábadnak a szemeim.

Eunshill egy lupus nevű betegségben szenvedett. A szervezetünknek képes megküzdeni a betolakodó idegen anyagokkal, azonban e betegség esetén ez a védelemi képesség rosszul működik, és nem tud különbséget tenni a között, hogy mi számít idegennek és mi nem. Emiatt ezek a sejtek, amelyeknek az lenne a feladatuk, hogy az ellenség ellen küzdjenek, megtámadják

a gazdatestet. Az egyik napon megtámadják a szívet, majd az agyat, máskor a beleket vagy éppen a veséket. Így lassanként megsemmisülnek a szervek. Akkoriban az ő szeretett lánya éppen ezzel a betegséggel feküdt a Samsung Kórházban. Los Angelesi tartózkodásunk idején a presbiter, aki velem egy szobában volt elszállásolva, hajnali két órakor telefonhívást kapott és felébresztett engem.

- Lelkész úr! Lelkész úr!

Az amerikai időeltolódás miatt éppen nagy nehezen elaludtam, amikor hívás érkezett Koreából. Eunshil szíve és veséi kritikus állapotba kerültek, ezen kívül még öt vagy hat más szervének működésében is gondok merültek fel. De a legsúlyosabb az volt, hogy a lupus megtámadta az agyát és agyi infarktuszt váltott ki. Az agyi funkciók romlásának köszönhetően megromlott a látása, az információk nem futottak be az agyba, ami az ítélőképességének romlását vonta maga után. Végül Eunshil mély kómába került. Az orvos azt mondta, hogy a koponyában erősen megnövekedett a nyomás, emiatt fennáll a veszély, hogy meghalhat. Az orvos, amilyen gyorsan csak lehetett, szeretne volna megműteni Eunshillt, ezért felhívta az édesapját, hogy engedélyt kérjen.

Az operáció során a koponyában lévő nyomás csökkentésének érdekében, a koponyát meg kellene nyitni. Belegondolni is szörnyű. Mivel a presbiter nem tudott döntést hozni, átadta nekem a kagylót. Mintegy tíz percet beszéltem az orvossal.

Az orvos azt mondta, hogy a lehető leggyorsabban meg kell hoznunk a döntést, ellenkező esetben már nagyon nehéz lesz szabad műtőt találni, de a legnagyobb veszély abban áll, hogy addig meg is halhat a lány. Én sem tudtam, mi volna a helyes döntés. Akkoriban velünk volt a szobában a New-Yorkból érkező Chang-Won Moon presbiter úr is. Mivel ő általános és szakorvos is volt egyben, ezért most én is átadtam neki a kagylót. Miután már egy jó ideje beszélt a Samsung Kórház orvosával, azt mondta neki, mindjárt visszahívja. Ezzel letette a kagylót. A döntés meghozatala mindhármunk számára nagyon nehéz volt. Végül a műtét elhalasztása mellett döntöttünk, majd visszafeküdtünk aludni. Amikor felébredtem, Doh presbiter úr, aki mellettem feküdt, nem volt az ágyában. Ez a különbség egy lelkész és egy apa között. A lelkész elalszik a kimerültségtől, de az apa nem tud aludni, inkább elmegy imádkozni.

Mivel erősen rám tört a lelkiismeret furdalás, én is teljesen felébredtem. Az imaterembe mentem, letérdeltem a szószék előtt és imádkozni kezdtem. Ahogy így egy ideig imádkoztam, éreztem, ahogyan Isten szíve vezetni kezdi a szívemet. Isten egy bibliai igehelyet juttatott az eszembe, és ez Jób könyvének 2. fejezete volt: „Bört bőrért!”, és „Verd meg őt csontjában és testében.” Világosan hallottam a szívemben ezeket a szavakat.

Milyen Igék ezek? – kérdeztem magamtól. Higgadtan és nyugodtan elmélkedni kezdtem Jób könyvén.

A Sátán kikérte Jóbot Istentől. Erre Isten átengedte Jóbot a Sá-

tánnak, de megparancsolta, hogy semmiképp ne érintse Jóbot. Mivel Jóbra nem emelhetett kezet, ezért a Sátán megölte Jób gyerekeit, nyájait, mindenféle barmait és szamarát, mígnem Jób felesége így szólt: *„Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istent, és halj meg!”* Azonban Jób nem átkozta meg Istent, hanem azt mondta: *„Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül...”* – majd folytatódik a történet. Ezek után így szólt Isten a Sátánhoz: *„Észrevetted é az én szolgámat, Jóbot? Még erősen áll az ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt.”* Ok nélkül tönkretetted őt, de nem szólt ellenem. A Sátán pedig így ellenkezett: *„Bőrt, bőrért! De mindent, amije van, odaad az ember az ő életéért. Verd meg őt csontjaiban és testében!”*

Amikor erre az igehelyre gondoltam, eszembe jutott valami. A Sátán azt kérte Istentől, hogy verje meg Jóbot csontjaiban és testében egyaránt. Ezért Isten átengedte neki Jóbot. Ugyanakkor azt is megparancsolta a Sátánnak, hogy az életéhez nem nyúlhat.

Ez az! A Sátán kikérte Istentől Eunshilt. Verd meg Eunshilt csontjaiban és testében! De Isten megtiltotta a Sátánnak, hogy Eunshil életéhez nyúljon.

Ettől a pillanattól kezdve megnyugodott a szívem. Eunshil életben fog maradni. A csontjaiban és a testében meg lesz verve, emiatt sok nehézségen és szenvedésen kell átesnie, de Isten ezt a lányt életben fogja tartani, mert Isten kimondta, hogy életét

meg kell kímélni. Miután ezeket így átgondoltam, álomba merültem.

Később, amikor már a Bibliai Szemináriumot követően visszatértünk Amerikából Koreába, Eunshil felébredt a kómából. Négy vagy öt napot töltött kómában. Az agyi infarktus miatt elvesztette a látását és beszélni sem tudott, de Isten csodálatos módon munkálkodott, olyannyira, hogy később ismét látott és beszélni is tudott. Amikor első ízben felébredt, kihagyott az emlékezete és senkit sem ismert fel. Klinikai értelemben ez a következőképpen zajlik: ha az agy harminc percig nem jut oxigénhez, elhalnak az agysejtek és többé már nem regenerálódnak. Ennek ellenére Eunsill agya ismét teljesen normálisan működött. Néhány nap leforgása alatt felépült, ma pedig az „Ewha” nevet viselő, nők részére létesített egyetemre jár.

Eunshil testében a veséit kivéve, minden más szervének funkciója helyreállt. A vesék megszűrlik a vért és húgysavat termelnek, azonban Eunshil veséi nem tudtak húgysavat termelni. Az orvosok azt mondták, hogy a veséi többé nem tudnak regenerálódni. Ha egyszer tönkremennek, többé már nem gyógyíthatók. Azonban Isten csodálatos kegyelme által Eunshil veséi lassan elkezdtek regenerálódni. Kis idő múlva napi 80 ml húgysavat kezdtek termelni, újabban pedig azt hallottam, hogy ez a mennyiség elérte a 750 ml-t.

Én nem elméleti síkon beszélek Istenről. Egy napon a szívembe

fogadtam Isten Igéjét, ezzel együtt Isten szívét is. Ettől a pillanattól fogva bennem él az én szerető Istenem és megoldja minden kicsi és nagy gondomat, amikkel találkozom. Még soha egy problémát sem hagyott megoldatlanul.

Pál Apostol így szólt:

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem., (Pál. Gal. 2:20)

Attól a naptól fogva, hogy a bűneim eltöröltettek, hófehéreké lettek és Isten Igéje utat talált a szívemben, többé már nem az Ock-Soo Park nevet viselő embernek az életét éltem, hanem egy olyan edény lett belőlem, amely Jézust hordozza magában. A bűnbocsánat elnyerését követő negyvenhárom év során igazán sok gonddal és problémával találkoztam. Voltak közöttük szomorúságot és fájdalmat okozó események is, de Jézus ezekben egyetlen egyszer sem hagyott magamra. Ha nehézségekkel, szomorúsággal és fájdalmas eseményekkel találkoztam, ezek a nehézségek és az ezekkel járó gyötrelmem és fájdalom többé már nem az én gyötrelmem és fájdalmam volt, hanem Jézus problémái lettek. Ezért az én Uram segítsége által akkor is talpon maradok, ha száz baj ér balról és ezer baj ér jobbról.

Lelkész úr, Szentpéterváron nincsenek pillangók

Annak ellenére, hogy a koreai emberek alapvetően harmonikus életet élnek, nemzetközi összehasonlításban mégis türelmetleneknek bizonyulnak. Ezért azt szerettem volna, hogy a 2004-ben megrendezésre kerülő Nemzetközi Táborban (IYF-World-Camp) részt vevő egyetemi hallgatók, akik a folytonos megfelelési kényszertől és az egymás közötti versengésektől hajtva igencsak ki vannak téve az idegi feszültségeknek, minél több zenét hallgassanak. Hiszen a zene képes meglágyítani az emberi szívet. Oroszországból meghívtunk egy ismert opera-énekesnőt, akit Larissának hívnak.

- Nagyon jó lenne Művésznő, ha egy egész hónapra Koreába tudna jönni, hogy az IYF-World-Camp keretén belül többször is fellépjen az egyetemi hallgatók előtt.

Abban az időben semmit sem tudtam arról, hogy a művésznő családjában volt egy hatalmas probléma. Nyolc évvel korábban a fia, Alan elvált a feleségétől. A válást követően Alan mélységes fájdalmába temetkezett. Aztán egy napon meglátogatta őt a barátja, kezében egy pisztollyal.

- Figyelj csak ide Alan! Mivel ennyire szenvedsz a történetek miatt, eljöttem hozzád, hogy megszabadítsalak a fájdalmadtól. Fogta a fegyvert és Alan fejéhez szegezte.

- Szeretnék megszabadítani a szenvedéstől. Amint meghúszom a ravaszt, megszabadulsz. De a barátom vagy. Szükségem van rád. Szóval nem hallhatsz meg!

Eltette a pisztolyt, majd jobb nadrágzsebéből elővett egy kis zacskót. Drogot adott neki.

- Ez meg tud téged szabadítani a nyomorúságodból.

Attól a naptól kezdve Alan drogozni kezdett. Injekciós tűvel adta be magának az adagot. Rövid időn belül drogfüggővé vált. Ha nem adta be magának a drogot, a szenvedést már egyáltalán nem volt képes elviselni. Mindent eladott, amit csak talált otthon. A lakásban a falakon kívül már semmi sem maradt. Kivétel nélkül mindent eladott.

Az édesanyja minden nap csak sírt.

- Alan! Alan!

Mivel pénzre volt szüksége, meglopta a szomszédokat és a rokonokat. Az édesanyja nagyon szenvedett a fia miatt. A fellépéseit követően mindig rengeteg virágot kapott, de amikor lejött a színpadról és a fiára gondolt, térdre rogyott és csak sírni tudott. Minden este veszekedtek és csak sírt, sírt, nem volt semmi békessége.

Egy napon Larissza így gondolkodott:

„Alan miatt a családukban megszűnt a békesség. Az lenne a legjobb megoldás, ha megölném Alant. De ha megölném a fiamat, én sem tudnék tovább élni. Akkor halljunk meg együtt!” Miután meghozta döntését, elhatározta, hogy haláluk előtt felkeresi Szentpétervár legismertebb jóvendőmondóját. Szeretett volna egy kicsit a fia jövőjéről érdeklődni. A jóvendőmondó a következőket mondta neki:

- Sűrű ködöt látok a fiad fejében. Ez egy gonosz szellem. Emiatt szenved olyan nagyon.

- Hogyan tudnám elűzni ezt a szellemet?

- Van egy ember, aki el tudná űzni. Fehér haja van. Vele kell találkoznod.

- Hol találom meg ezt az ősz hajú embert?

- Ez az ember egy olyan helyen tartózkodik, ahol sok fenyőfa van.

- Finnországban sok a fenyőfa. Vajon ott él?

- Sajnos ezt nem tudom. Mindenesetre olyan helyen találsz, ahol sok fenyőfa van.

Mi ezt az édesanyát, Larisszát hívtuk meg, aki június végén meg is érkezett hozzánk Koreába. Amikor megpillantotta gangnami gyülekezetünket, nagyon elcsodálkozott. A gyülekezethez tartozó területen rengeteg fenyőfa áll. Ezeket a fenyőfákat a Gangwon megyei Young-Yang közeli hegységben ásták ki, ahol autótutat építettek. Egy speciális utánfutóval egyenként ideszállítottuk ezeket a gyönyörű sudár fákat és a testvérekkel közösen elültettük őket. A legcsodálatosabb az egészben az, hogy egytől egyig mind megfogant és életben maradt, holott a fenyőfák nagyon érzékenyek az átültetésre. Amikor Larissza meglátta a fenyőfákat a gyülekezet épülete előtt, nagyon izgatott lett. De amikor belépett a lakásunkba és megpillantott engem, szabályosan sokkot kapott. Ugyanis nekem fehér, ősz hajam van.

Azon az estén, amikor a prédikációm után lejöttem a pódiumról, Larissza hozzám lépett és megszólított:

- Park lelkész úr, van valami, amiről beszélni szeretnék Önnel.

Mivel aznap nagyon elfoglalt voltam, így válaszoltam:

- Nagyon sajnálom, de most eléggé el vagyok foglalva. Kérem, legyen egy kis türelemmel és beszéljük néhány nap múlva.

Néhány nap múlva az Oroszországban dolgozó Joong-Ki Wo lelkész úr tolmácsolásával elmondtam az evangéliumot Larisszának, aki még azon a napon elfogadta Isten szabadítását. Korábban a szíve tele volt bánattal és szomorúsággal, de most örömeiben felvidult az arca. Az IYF-World-Camp során elhozta hozzám a fiát, Alant, és arra kért, hogy imádkozzam érte. Miután imádkoztam, a fiú egy testvérrel való beszélgetés után szintén elfogadta Isten szabadítását. Sosem tudom elfeledni. Alan a következőt mondta nekem:

- Lelkész úr! Szentpéterváron, ahol élek, nincsenek pillangók. Igaz, hogy preparálva már láttam pillangókat, de szabadon repdeső lepkéket most látok először. Csodaszép látványt nyújtanak a repdeső pillangók. Lelkész úr, én életemben most látok először repkedő pillangót. Nálunk odahaza egyáltalán nincsenek. Korea egy csodálatos ország!

Annyira meghatódtam, hogy könnybe lábadtak a szemeim. Hogy miért? Azért, mert egy drogfüggő ember sosem venne észre a természet szépségét. Hiszen a szívében nincs megfelelő nyugalom ahhoz, hogy felfigyeljen valaminek a szépségére. Egy

drogfüggő ember kizárólag csak a drogra, a drogra, és csakis a drogra figyel, semmi másra. Most azonban érezni lehetett, hogy Alan megszabadult a drogfüggőségétől. Sosem tudom elfelejteni annak a látványát, amikor visszaindulásukkor sírva fogták egymás kezét.

Kedveseim! Az emberek mindig fordítva élik a hitéletüket.

„Állhatatosan kell imádkoznom, igyekeznem kell, jobban és erősebben el kell határoznom magamat, abba kell hagynom az ivást, el kell hagynom a drogozást, megfelelő hitéletet kell élnem!”

De ha így teszünk, akkor Jézus számára ugyan mi tenni való marad még? A hitélet során nem nekem kell cselekednem, hanem mindent át kell engednem Jézusnak. Az én tennivalóm csak annyi, hogy befogadjam Jézus szavát.

Tudják, mi a legjobb, amit a gyülekezet lelkészeként Gangnam-ban tehetek? Nem a kora reggeli istentiszteletek vezetése, nem a prédikációkban való buzgólkodás, hanem az, hogy alkalmat adok Jézusnak, hogy munkálkodhasson a gyülekezetünkben. Egyszerűen félre kell állnom. Az életem során bármikor kerültem nehéz helyzetbe, ha a nehézségek ellen a saját, jónak hitt módszereimmel küzdöttem, tíz esetből tízszer elbuktam. De abban a pillanatban, hogy a háttérbe húzódok, nincs semmi, ami ne sikerülne. Talán azért, mert én, Park lelkész annyira jó ember vagyok? Annyira okos vagyok, olyan jól végzem a mun-

kámat? Nem! Gyülekezetünk testvérei is világosan láthatják, hogy ebben a gyülekezetben Isten munkálkodik.

Néhány évvel ezelőtt az Egyesült Államokban, Tacomában prédikáltam. Egy alkalommal ezt mondtam:

- A mi gyülekezetünkben még sosem találkoztam válással.

A prédikációm után hozzám jött egy középkorú hölgy.

- Lelkész úr, volna egy kérdésem.

- Igen, tessék feltenni!

- Lelkész úr, kérem, mondja meg őszintén, az Ön gyülekezetében még tényleg soha nem történt válás vagy viszály?

Gondolkodtam egy darabig. Vajon volt már valaha válás vagy súlyos viszály a gyülekezetünkben? Nem emlékeztem egyetlen alkalomra sem.

- Nem, nem volt.

- Lelkész úr, ez tényleg igaz?

- Igen, igaz.

- Lelkész úr, létezik ezen a földön ilyen gyülekezet?

- Jöjjön el a gyülekezetünkbe és győződjön meg róla saját maga. Kedveseim! Amennyiben nem én, hanem a bennem élő Jézus munkálkodik, úgy én nyugodtan pihenhetek. A hitélet nem nehéz, sem nem bonyolult. Amikor nehéz és bonyolult, akkor az azt jelenti, hogy én magam vezetem a saját hitéletemet. Azonban a hitéletemet nem vezethetem én magam, hanem Jézusnak kell vezetnie. A hitélet egyet jelent a Jézusban való hittel. Ha az

Önök hitélete nehéz, bonyolult és össze van kuszálódva, az azt jelenti, hogy valami nincs rendben. A valódi hitélet békés és örömteli. A hitéletben nyugalom és békesség van.

Cseresznyefa, hogy tudtál ilyen csodaszép fehér virágokat hozni?

Ma este Márk Evangéliumának 2. fejezetéből olvasunk. Valahányszor olvasom ezt a részt, mindig rácsodálkozom. Ki írhatna le egy ilyen történetet, ha nem Isten? Senki! Még akkor sem, ha tudjuk, hogy Isten ugyanazokat a szavakat használja, amelyeket mi is.

„Napok múlva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghalálk, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nékik az ígét. És jövének hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emelnek vala. És mivel a sokaság miatt nem férközhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, ahol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt.”

Ezt a történetet sokan ismerik. Nézzük meg, mit mondott Jézus a gutaütötteknek, amikor meglátta őt?

„Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütötteknek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Nos, ki Jézus? Jézus maga Isten.

Isten így szólt: *„Legyen világosság: és lőn világosság.”* Amikor azt mondta: *„Legyen mennyezet a víz között, amely elválassza*

a vizeket a vizektől” – a vizek szétváltak. „Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.”(Mózes I. 1:11)

Isten szava különbözik az általunk használt szavaktól, ugyanis Isten Igéje tartalmazza azt az erőt és hatalmat, amely teljesíteni tudja az abban foglaltakat. Amikor Isten azt mondta, hogy hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön, akkor a föld semmilyen feltétellel nem rendelkezett, hogy mindez teljesüljön. Maga a kimondott Ige volt a feltétele annak, hogy ezek a dolgok létrejöhessenek és beteljesülhessenek. Ennek értelmében a földből kihajtott a fű, virágba borultak a fák, majd gyümölcsöt hoztak. Ezért nevezzük Istent Istennek. Milyen Istentől beszélhetnénk, ha mindez nem így történt volna?

Egyszer, amikor autóval úton voltam Namhae városa felé, áthajtottam a Namhae Hídon. Mivel éppen tavasz volt, a cseresznyefák már mind virágba borultak. Csodálatosan szép látványt nyújtottak. Amikor eléem tárult ez a gyönyörű látvány, megkérdeztem az egyik cseresznyefától:

- Cseresznyefa! Áruld el nekem, hogyan készítetted ezeket a gyönyörű hófehér virágokat? Honnan kerítetted elő ezt a szép fehér festéket?

Ez olyan csodás dolog. Szólítsanak meg egyszer egy piros színű rózsát és kérdezzék meg, honnan vette a piros színű festéket? Vajon melyik üzletben vásárolta meg, hogy kifesse a szirmaidat? Ássanak csak le egyszer a földbe. Bárhol ásnak, nem fognak piros festékre lelni. De vajon honnan kaphatta a rózsa a piros festéket? Honnan kaphatta a cseresznyefa virága azt a szép fehér festéket, hogy hófehér virágaival díszbe borítsa a cseresznyefát?

Egy autó előállításához szükség van, teszem azt egy gyártelepre, ahol megépül az autógyár. Szükség van elektromos áramra, alapanyagokra. Meg kell építeni az autó motorját, össze kell szerelni az autó elemeit, végül létrejön maga az autó. Ha csak egy összetevő is hiányzik, mondjuk nincsenek alapanyagok, hiába jó az autógyár, nem tud autókat előállítani. Szöveget sem lehet készíteni vas nélkül.

De vajon hol állította elő Isten a fehér festéket a cseresznyefa virágaihoz?

A mi gangnami gyülekezetünk az Uh-myeoni hegy lábánál található. Bocsássanak meg nekem, amiért erről beszélek, de a gyülekezetünkben található mellékhelyiségnek van egy kis ablaka. Ebből a kis ablakból kitekintve balra az autópályát, jobbra pedig az erdőt láthatjuk. Megfigyelhető, hogy az év ötvenkét hetéből egyetlen olyan hét sem telik el, amely ne mutatna vala-

milyen változást az erdőben. Télen az ember csak a fekete, csupasz faágakat láthatja, de tavasszal hétről hétre egyre több az ágon a friss zöld falevél. Az elmúlt héten Uhlsanban, a KBS Csarnokban tartottam Bibliai Szemináriumot, és csak késő éjjel érkeztem haza. Amikor reggel a mellékhelyiségbe mentem, nagyon elcsodálkoztam. Ugyanis az elmúlt egy hét alatt a levelek teljesen elszíneződtek. Nagyon érdekes volt látni.

- Hé, erdő! Árukl már el nekem, hogyan tudod ilyen folyamatosan termelni és ilyen egyenletesen elosztani azt a sok sárga festéket?

Meghívtam Paraguayból Lee Mi-Kyeong testvérányt, aki jól beszéli a spanyol nyelvet, hogy itt nálunk, a gyülekezetünkben fordítsa le spanyol nyelvre a prédikációm. Igaz, most már férjnél van, de akkoriban még hajadonként nálunk töltött két-három évet. Korábban még soha nem látta, hogyan öltöznek őszi színekbe a fák. Egy héttel korábban a ginko biloba fa még nagyban zöldellt, de most teljesen sárgára változott. A testvérány csodálattal nézte.

- Ó, ez a ginko fa! Vajon ki festette át az egészet sárgára?

Alig tudott megszólalni a csodálkozásától. Ám csodálkozása eltörpült amellelt, amit azon a napon érzett, amikor leesett a hó. Örömében azt sem tudta, hová fusson, ugyanis korábban még soha nem látott havat.

Honnan is vehetne az ember ilyen csodálatosan szép színű fes-

tékeket? Ha mi, emberek gyártani szeretnénk valamit, különféle anyagokra van szükségünk. Bármilyen legyen is az, a gyártáshoz szükség van bizonyos feltételekre. Ugyanakkor, Isten Igéjében már benne van a hatalom is ahhoz, hogy beteljesítse az abban foglaltakat. Ezért van az, hogy Isten Igéje pontosan Isten Igéje szerint teljeseedik be.

Mózes I. könyvének 1. fejezetében ez áll:

„Kezdetben teremte Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és puszta vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.”

Senki sem tudja pontosan, hogy hány ezer vagy hány százezer év telt el így, kietlen pusztaságban és mély sötétségben. Ezen a földön sehol sem volt élet, ezen a földön sehol sem volt reménység, ezen a földön sehol sem lehetett virágokat és gyümölcsöket találni, ezen a földön sehol sem lehetett szépséget találni. De amint Isten Igéje elhangzott, felragyogott a fény, kihajtottak a magvak, kinyíltak a virágok, gyümölcsök növekedtek, mindenütt kicsordult a reménység és létrejött egy csodálatos kert. Az Isten Igéjében rejlő szeretet csodálatos világgá változtatta ezt a kietlen és puszta földet.

Egy napon, amint Mózes I. könyvének 1. fejezetét olvastam, nagyon meglepődtem. Ó, Istenem! Ez pontosan az én szívemről szól! Kiskoromtól fogva templomba jártam. Ennek ellenére – egészen tizenkilenc éves koromig, az újjászületésemig – a szívem mindig búskomor hangulatban volt. Hiába jártam temp-

lomba, nem volt bennem reménység. Hiába jártam templomba, nem volt bennem fény. Nem volt bennem hit, csak üresség és pusztaság. Véget akartam vetni az életemnek. Azonban egy napon Isten Igéje a szívembe hatolt:

„Legyen világosság!”

Kedveseim! Most azt érzem, hogy virágok nyílnak bennem. A szeretet gyümölcsei vannak bennem. Azt tapasztalom, hogy a szívemben reménység, békesség és öröm honol. Mindezt Isten Igéje teremtetten meg.

Beszélgetések Istennel

Jézus így szólt a béna emberhez:

„Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Ez volt Isten Igéje. Rettenetes azonban, hogy az emberek elítélték Isten Igéjét:

„Valának pedig ott némely írástudók, akik ott ülnek vala, szívekben így okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?”

Az emberek vették maguknak a bátorságot és megítélték Istent. Most ne valaki másra gondoljanak, hanem saját magukra! Tudatlanul jönnek világra, de attól a naptól fogva, hogy megszülettek, a szemük lát, a fülük hall, a kezeik tapintanak. Tanulnak, tanulnak, majd lassan saját véleményyt formálnak. Kialakítják a saját világgépüket, saját gondolatvilágukat. Csak azt fogadják

el, ami megegyezik mélyen gyökerező gondolataikkal, tapasztalataikkal, saját ismereteikkel. Minden mást elutasítanak.

A Sátán már Ádám és Éva bűnbeesése óta uralkodik az emberek fölött. Azóta szüntelenül azon mesterkedik, hogy az emberek szívét szembe fordítsa Isten Igéjével. Mivel az emberek a saját gondolataikat követik, ezért elutasítják Isten Igéjét. Ezt támasztja alá az emberiség történelme is.

Így szólt Isten Noéhez az özönvíz előtt:

„Minden testnek vége érkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok; és ímé, elvesztem őket a földdel egybe. Csinálj magadnak bárkát...”

Sokan hallották ezt a figyelmeztetést, ennek ellenére Noé nyolc családtagján kívül senki más nem ment be a bárkába. Vajon miért történhetett így? Azért, mert bizonyos gondolatok, amelyek már ott voltak az emberek szívében, elutasították Isten Igéjét.

„Özönvíz? Ugyan már! Esik egy kis eső, aztán eláll. Isten szeret bennünket. Nem fog elpusztítani. Isten nem átkozza meg az embert.”

Ilyen gondolatok gátolták meg az embereket abban, hogy befogadják Isten Igéjét, amely előrevetítette az özönvíz eljövetelét. Vagyis nem azért haltak meg az emberek az özönvízben, mert loptak, házasságot törtek vagy gyilkoltak, hanem azért, mert megvetették és figyelmen kívül hagyták Isten Igéjét. Bármely időszakról legyen is szó, Isten minden esetben megsemmisí-

tette azokat, akik megvetették az Igéjét. Az ember nem azért kerül a pokolba, mert lopott, gyilkolt vagy házasság tört. Nem, egyáltalán nem ezek miatt. Azért kell a pokolba mennie, mert elutasítja Isten Igéjét.

Máté Evangéliumának végén olvashatunk azokról az emberekéről, akik elutasították Isten Igéjét. A saját gondolataik miatt tették ezt.

Ez így van ma is. Sokan állítják, hogy hisznek Isten Igéjében, mégsem tudják magukba fogadni. Elutasítják, mert a Sátán azokat a tapasztalatokat helyezi gondolataik előterébe, melyeket az életük során összegyűjtöttek. Vagyis amíg az ember ki nem veti magából a saját gondolatait, addig nem lesz képes Istent követni, nem lesz képes Istennek örömet szerezni.

Jézus így szólt:

„Aki követni akar engem, tagadja meg magát.”

Ézsaiás könyvének 55. fejezetében ez van megírva:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz.”

Minden gondolat jónak, helyesnek, tökéletesnek tűnik az ember szemében, sőt, akár azt a látszatot keltheti, hogy Isten Igéje szerint való. Ám a Sátán már jó előre kimunkálja az emberben, hogy szembe menjen Isten szavával. Aki így éli a hitéletét, a Biblia egyes részeit talán megértheti, de a legtöbbet biztos, hogy nem. Ennek pedig döntő jelentősége van abban, hogy el

tudja e fogadni Isten Igéjét. Ha nem, úgy sajnos átkozottá fog válni. A Sátán már ősidők óta tereli így az emberiség útját.

A következő történetet már sokszor elmeséltem. Egy apa úton volt a fiával a sivatagon át, de útközben eltévedtek. Mindketten teljesen kimerültek, a vizük is elfogyott. Az igazi gondot azonban az jelentette, hogy amíg az apa szívében ott volt a remény, fiának szívéből már teljesen kiveszett minden reménység a túlélésre. Együtt haladtak ugyan a sivatagon át, de a gondolataik teljesen különbözőek voltak. A fiú szüntelenül csak jajgatott és siránkozott.

- Apám, te már olyan sokszor átutaztál a sivatagon. Hogy tudunk mégis eltévedni? Meg fogunk halni. Egy lépést sem tudok megtenni. A torkom teljesen kiszáradt.

Azonban az apa teljesen másképpen gondolkodott.

- Fiam, miért halnánk meg? Nem fogunk meghalni. Azért tévedtünk el, mert a homokdűnék mozgásban vannak, de ez már máskor is megtörtént. Egy biztos, kelet felé tartunk, de ezt látni fogjuk reggel, ha feljön a Nap. Már majdnem elértük a sivatag szélét. Hamarosan egy faluhoz érünk, ott ihatunk majd vizet. Nem fogunk meghalni.

- Apám, nem ezt mondtad tegnap és tegnap előtt is? Na és? Kiértünk a sivatagból? Te becsapsz engem. Hogy maradhatnánk életben? Egész biztosan meg fogunk halni! Mindenesetre egy tapodtat sem tudok tovább menni.

- Fiam! Már többször keresztülmentem ezen a sivatagon. Nem fogunk meghalni. Mindjárt kiérünk.

Ugyanazon az úton haladnak ugyan, ám az apa reménységben, míg a fia reménytelenségben. Hatalmas különbség. Mivel a fiú szíve mélyén feladta a küzdelmet, minden nehezére esett.

- Fiam, gyere, menjünk tovább!

- Apám, ugyan mi haszna, ha tovább megyünk? Így is, úgy is meghalunk. Nem tudok tovább menni.

- Kelj fel és induljunk tovább. Mindjárt kiérünk.

- Apám, gondolkodj már! Mikor ittunk vizet utoljára? Te tényleg azt gondolod, hogy tovább tudok menni? Nem bírom tovább. Teljesen ki vagyok merülve. Jobb lesz, ha azonnal meghalok.

- Dehogyan fogsz meghalni. Gyere, menjünk már tovább!

Az apának volt reménye, a fiúnak nem. Az apa szerette volna átültetni a saját szívében lévő reménységet a fia szívébe, hiszen ha reményt kap, ismét új erőre kap, hogy tovább induljon. De sajnos a fiú nem tágitott saját gondolataitól, ezért képtelen volt hinni az apjának.

- Nézd fiam! Biztos vagyok benne, hogy kelet felé tartunk. A sivatag keleti széle már nem lehet messze. Igaz, nem tudom pontosan, hol vagyunk, de abban biztos vagyok, hogy valahol a sivatag szélénél járunk.

- Ugyan Apám! Napok óta ugyanazt mondogatod. Napok óta nem ittunk egy csepp vizet sem. Azt gondolod, hogy van erőm

tovább menni? Arról nem beszélve, hogy az egésznek nincs semmi értelme, hiszen úgylis itt fogunk meghalni.

Mivel a fiú biztos volt benne, hogy az az igaz, amit ő mond, elutasította azt, amit az apja mondott. Az apa ismét elmondta a fiának, hogy már korábban is eltévedt, de mégis túlélte. Hogy reményt ébresszen, tovább bízta fiát:

- Gyermekem, csak még egy kicsit menjünk tovább.
- Menj csak egyedül. Én itt maradok és bevárom a halált.
- Hogy mondhatasz ilyet? Kelj fel és menjünk!

Az apa tovább vigasztalta fiát, így egy kicsit tovább tudtak haladni. Egy kis idő múlva a fiú kétségbeesetten felkiáltott.

- Apám, odanézz! Most már tényleg elvesztünk.

Az apa felemelte a fejét és arrafelé nézett, amerre a fia mutatott.

- Apám, nézd ezt a sírt! Biztosan ő is eltévedt és szomjan halt, mert nem találta meg az oázist. Ugyanígy járunk mi is.

Ám az apa ekkor mosolyogva így válaszolt:

- Megmenekültünk! A sivatag végéhez értünk.
- Apám, miről beszélsz? Még mindig ezt hajtogatod?
- Figyelj rám egy kicsit. Tegyük fel, hogy úgy van, ahogy mondd. Ez az ember, aki a sírban fekszik, eltévedt és szomjan halt. De vajon a sírt is ő ásta meg? Belefektette saját magát? Valakinek el kellett temetni őt. Hogy itt egy sír van, az azt jelenti, hogy egy falu is van a közelben. Mi mindjárt odaérünk. Most már megmenekültünk.

Mindketten ugyanazt a sírt látták, ám kettejük gondolata tel-

jesen más volt. A fiú csak most fogadta szívébe az apja szavait.
- Igazad lehet. Ha el is tévedt és szomjan is halt ez az ember, önmagát nem temethette el. Valakinek el kellett temetnie. Jól mondd Apám, igazad van! Gyere, lépkedjünk gyorsabban! Már biztosan közel vagyunk.

Nem sokkal azután, hogy elindultak, rátaláltak a falura.

Az Ószövetségből és Újszövetségből álló Biblia 66 könyvében van egy közös nevező. Sok olyan helyet találunk bennük, ahol Isten párbeszédet folytat az emberekkel. Isten párbeszéde Ábrahámval, Isten és Mózes beszélgetése, valamint Jézus és az emberek között zajló párbeszédek. Ezekben a párbeszédekben Isten és az emberek gondolata minden alkalommal más volt. Azt láthatjuk, hogy Isten nagy igyekezettel azon munkálkodik, hogy saját szívét átadhassa az embereknek, ugyanakkor aggódva figyel, ahogyan az emberek elutasítják és elárulják azt, mert az Isten szívében lévő gondolatok nem egyeznek az emberek szívében található gondolatokkal. A Biblia bármely részét is olvassa az ember, ezt találja.

Mivel az Apa jól ismerte a sivatagot és pontosan tudta, hogy hamarosan kiérnek, egyszer sem volt a szívében félelem, hogy esetleg meg fognak halni. Fia szívét azonban elfoglalta a kétségbeesés és a halál gondolata, ezért semmi reménysége nem maradt. Az apa szerette volna átadni a saját szívében lévő re-

ménységet, a reményt abban, hogy túl fogják élni ezt a helyzetet, azonban a fiú nem fogadta el, mert a szívét elfoglalta a saját gondolata.

„Az édesapám biztosan csak azért mondja nekem ezeket, hogy bátorítson, holott mindketten halál fiai vagyunk. Napok óta azt hajtogatja, hogy a sivatag széléhez értünk, de ez egyáltalán nem is igaz. Minden erőm elfogyott. Nem tudok tovább menni.” – gondolta a fiú.

Isten így szólt Noéhez:

„Én pedig ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet.”

Isten szavai ugyan minden emberhez eljutottak, ám ahelyett, hogy hittek volna Isten beszédében, a saját gondolataikban bíztak. Özönvíz? Ugyan már! Isten nem tesz ilyet. Lehet, hogy sok bűnt követtünk el, de Isten valószínűleg csak azt szeretné, ha megjavulnánk. Meg kell próbálnunk. Az eső meg majd esik egy kicsit, aztán eláll.

Így végül nem mentek a bárkába.

Míg a világ világ, az ember mindig ilyen lesz. Mindig a saját gondolatait fogja követni, ami végül a teljes megsemmisüléshez vezeti őt.

Önök, akik ma este itt vannak, hisznek Istenben. De ha most személyesen is elbeszélgetnék Önökkel, kiderülne, hogy a saját

véleményük, tapasztalataik és gondolataik sokkal erősebben és mélyebben gyökereznek Önökben, mint Isten Igéje. Mind-ez oda vezeti Önöket, hogy elutasítják Isten Igéjét. Meggátolja Önöket abban, hogy Isten élő Igéjét a maga egyszerűségében fogadják be.

Isten Igéje, az maga Isten. János Evangéliumának 1. fejezetében ezt olvashatjuk:

„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden Ő általa lett, ami lett. Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.” (János 1:1-4)

Az Ige egyenlő magával Istennel. De hogy ne tudják befogadni az Igét, a Sátán olyan gondolatokat sugall, amelyek nem egyeznek Isten Igéjével. Más gondolatokra összpontosítja a szívüket, így Isten Igéjéből csak azt fogadják be, ami megfelel a szívükben lévő gondolatoknak. Isten azon Igéit viszont, amelyek nem tetszenek Önöknek, elutasítják. Ennek eredményeképpen Isten nem tud munkálkodni Önökben. Amennyiben Önök tisztelettel tekintenek Istenre és figyelnek az Ő Igéjére, akkor ma egyetlen olyan ember sem lesz itt, aki meg ne változna. De hogy ez ne történhessen meg, a Sátán olyan módon helyezi a gondolatait a szívükbe, hogy Isten Igéje ne tudjon oda bejutni.

Erről Márk Evangéliumának 2. fejezetében részletesen olvashatunk. Jézus így szólt:

„Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Kedveseim, ez Isten Igéje. Akkor nem az lenne a legtermészetesebb, ha pont így el is fogadnánk? Ó, drága Jézusom, igazán? A bűneim megbocsáttattak?

Az Izraeliták, a saját tapasztalataik és gondolataik miatt elutasították Jézus szavát. Istenkáromlás! Kinek gondolja ez magát, hogy megbocsátja a bűnöket? – így gondolkodtak.

Bárhol lapozzuk is fel a Biblia 66 könyvét, láthatjuk, hogy az ember soha nem azért lettátkozott, és halt meg, mert lopott, gyilkolt vagy házasságot tört, hanem azért, mert megvetette Isten Igéjét. A kereszténység történelme során, minden korszakban széles tömegek állították magukról, hogy hisznek Istenben, ugyanakkor megvetették Isten Igéjét. Minden egyes korszakban ez történt. Jézus idejében a zsidók is azt állították, hogy hisznek Istenben, ennek ellenére mégis elutasították Jézust.

Ez ma is pontosan így van. A Sátán ma is úgy munkálkodik az emberek szívében, mint ahogyan azt az emberiség történelme során eddig is tette. Így az Önök szívét is, akik mindannyian Ádám leszármazottaiként jöttek a világra, törbe csalja, és Isten igazsága helyett más gondolatokat ágyaz bele. Ezzel el tudja érni, hogy ne tudják befogadni Isten Igéjét. Ezért az emberek nem mélyednek el a Bibliában, helyette inkább így gondolkodnak:

„Nekem csak be kell tartanom a törvényeket és jól kell ten-

nem.”

Így az emberek a saját gondolataikat követik és nem fogadják a szívükbe Isten Igéjét. Ezt nevezzük gonoszságnak. Ezek mind a Sátán gondolatai. Ki az, akire Isten átkot bocsát? Isten átkot bocsát mindazokra, akik nem fogadják be az ő Igéjét.

Ha én azt mondom neked, hogy nincsenek bűneid, akkor nincsenek bűneid.

Jézus így szólt a gutaütöthöz:

„Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Ha Jézus ezt mondja, akkor a bűnök meg vannak bocsátva, nem?

Amikor Lee Seung-Man elnök még élt, egy alkalommal össetalálkozott a villájában egy egyszerű sorkatonával. Láttá, hogy a katona nagyon alaposan végzi a takarítást, ezért megkérdezte tőle:

- Maga takarított itt, katona?

- Igen Uram. Azt a megtiszteltető feladatot kaptam, hogy végezzem el az Elnök úrnál a takarítást.

- És mondja, nem jelentett ez túlságosan sok és nehéz feladatot?

- De igen, uram. De mivel Önért teszem, Elnök úr, számomra egyetlen feladat sem nehéz.

Az elnök meghatódott.

- Mi a rangja, katona?

- Uram, én csak egy egyszerű közkatona vagyok!
- Mi a következő lépcsőfok?
- Tizedes, Uram.
- Mi van a felett?
- Örmester, Uram.
- És az után mi következik?
- Törzsőrmester, Uram.
- Azt követően?
- Alhadnagy, Uram.
- És afelett?
- Hadnagy, Uram.
- Azután?

A közkatona csodálkozva azt mondta:

- Ennél már nincsen magasabb rang, Uram.
- Rendben, akkor maga mostantól hadnagy.

Az elnök tehát azt mondta neki, hogy mostantól hadnagy. Az elnök személyi titkára, aki ott állt mellettük, azonnal megkérdezte:

- Melyik szakaszhoz tartozik? Mi a nyilvántartási száma? – majd felhívta a parancsnokságot.
- Itt az elnök titkára beszél. Szeretném közölni önökkel az elnök úr rendkívüli parancsát. X Y nevű katonát azonnali hatállyal hadnagyi rangra kell emelni.

Akkor most megkérdezem Önöket, ez a katona hadnagy lett,

vagy továbbra is közkatona maradt? Nem. A katona többé már nem egyszerű közkatona, hanem hadnagy.

- Valóban hadnagy lennék? Hiszen alig egy pár hónappal ez előtt vonultam be.

- Akkor is hadnagy. Ez a rangjelzés nem játékszer.

A Hyundai gyáróriás egykori megalapítója és elnöke, Jeong Ju-Young egy alkalommal meglátogatta az Ulsan városában lévő Hyundai autógyárat. Az egyik munkás szorgosan sepregetett a gyár udvarán, ugyanis hallotta, hogy az elnök látogatást tervez a gyárban. Amikor Jeong elnök meglátta az embert, odament hozzá és leolvasta a névjegykártyán álló nevet.

- Nocsak, Kim részlegvezető. Úgy látom, sok dolga akad.

- Elnök úr, én nem vagyok részlegvezető.

Az elnök viszont azt válaszolta:

- Ha én azt mondom, hogy Ön részlegvezető, akkor részlegvezető.

Ezen a napon tehát előléptették a munkást, így részlegvezető lett. Akkor most részlegvezető, vagy nem? Igen, részlegvezető. Ha a Hyundai gyáróriás vezérigazgatója azt mondja, hogy ez az ember mostantól fogva részlegvezető, akkor valóban részlegvezető.

Ha egy elnöknek vagy vezérigazgatójának ilyen nagy hatalma van, akkor mit gondolnak, mekkora hatalma lehet Isten Igéjé-

nek? Ennek ellenére az ember, a saját gondolatai miatt folyton szembe helyezkedett Istennel.

- Ha azt mondom, hogy nincsenek bűneid, akkor nincsenek bűneid.

- Nem igaz! Én bűnös ember vagyok.

- De ha azt mondom, hogy nincsenek bűneid, akkor nincsenek bűneid.

- Nem úgy van Uram. Bűnös vagyok. Kérlek, bocsáss meg nekem.

Egy napon, amikor a Rómaiakhoz írt levél 3. fejezetét olvastam, nagyon meglepődtem.

„Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájok telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra.”

Az Írás ehhez hasonlóan folytatódik tovább, azonban a 23. versben ezt olvashatjuk:

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Amikor ezt a részt olvastam, eszembe jutott Lukács Evangéliumában a tékozló fiú története.

A tékozló fiú szorgos munkája oda vezetett, hogy végül egy

disznóólban kötött ki, ahol együtt evett a disznókkal. Úgy tűnt, ott kell bevárnia a halált. Ezzel szemben, amikor az apja munkálkodott érte, anélkül, hogy ő bármit is tett volna, magára vehette a legszebb ruhát, lábára saru kerülhetett, ujjára gyűrűt húzhatott és ehetett a hizlalt tulokból is. Teljesen megváltozott az élete. Ő maga bármit is tett, munkájának eredménye a disznóól lett, ahonnan nem volt kiút.

A Rómaiakhoz írt levél 3. fejezetében ez áll:

“Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte.”

A 23. így szól:

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Ez az eredménye annak, amit az ember tett.

A 24. vers nem az emberek erőfeszítéséről, hanem Isten munkálkodásáról szól.

Az emberek munkálkodásának eredménye: ***„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”***

Isten munkálkodásának eredménye: ***„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”***

A tékozló fiú munkája oda vezetett, hogy disznóólba került, ahol együtt evett és aludt a disznókkal. Ha megszomjazott, a vályúból kellett innia, a disznókkal együtt. Végül ő maga is olyan lett, mint a disznók. Ellenben, amikor az apa kezdett munkálkodni, minden csodálatosan széppé változott.

Ma is ugyanígy van. Amit eddig tettünk, az mind gonoszság, ezért nem érdemlünk mást, mint hogy átkozottakká legyünk. De mi az, amit Isten tett? Isten megtisztított, megigazított, megdicsőített és megáldott bennünket.

Kedveseim! Tisztában kell lennünk azzal, hogy a cselekedeteink által vétkezünk. Ugyanakkor hinnünk kell benne, hogy Isten megtisztított bennünket. Ámen? Hisznek ebben?

„Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”

Mivel az emberek túlságosan biztosak a saját gondolataikban, nem hisznek ebben.

- Atyám! Bűnös ember vagyok, kérlek, bocsáss meg nekem!
- Te már igaz ember vagy.
- Ennek ellenére bűnösnek tartom magam.
- De már megtisztultál. Minden bűnödöt hófehérré tettem.
- Az nem lehet. Én egy bűnös ember vagyok.

Ha az ember a saját gondolatait veszi alapul, akkor nem tudja befogadni Isten Igéjét.

Atyám, engedd meg, hogy hallhassam a hangodat

Márk Evangéliumának 2. fejezetében így szólt Jézus a gutaütött emberhez:

„Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Kedveseim! Tudjuk, ki volt a gutaütött? Kérem, ha Önök kö-

zül valaki tudja a nevét, tegye fel a kezét! Senki nem tudja? Mit gondolnak, volt neve vagy nem? Egészen biztos, hogy volt neve. Nincs olyan ember a földön, akinek ne volna neve? Ha nem lett volna, adtak volna neki egyet. Elnevezték volna Bélának, Endrének, vagy mondjuk Gézának. Afrikában, Ghánában, ahol ez túl körülményesnek tűnik, azt a nevet adják a gyerekeknek, amelyik napon megszületett. Az én unokám például szerdai napon született. Mivel Ghánában minden fiút, aki szerdai napon született „Kwakunak” hívnak, amikor meglátják az unokámat, egyszerűen csak azt mondják „Kwaku, Kwaku”. Amikor megkérdeztem tőlük az okát, elmagyarázták, hogy az itteniek nem szeretik a nehéz és körülményes dolgokat, ezért egyszerűen ezt a megoldást választják. Így Ghánában a nevek alapján megtudhatjuk azt is, hogy ki milyen napon született. Kedveseim! Ha valaki nem akar a névadással vesződni, választhatja ezt a megoldást is. De vajon miért nem volt neve a gutaütöttnek? Biztos, hogy volt valamilyen neve. De akkor miért csak az van írva, hogy gutaütött, és miért nem áll ott inkább a tulajdonneve? Vajon miért?

Jézus így szólt a gutaütött emberhez:

„Fiam, a te bűneid megbocsáttattak.”

Amikor Jézus ezt mondta, nem ennek az egyetlen embernek mondta, hanem az egész emberiségnek. Ha Isten odaírta volna a gutaütött nevét, akkor a világon minden ember nevét oda kellett volna írnia.

„Park Ock-Soo, a bűneid megbocsáttattak.”

„Josung-Hwa, a bűneid megbocsáttattak.”

„Kim Sung-Hun, a bűneid megbocsáttattak.”

Ha csak Márk Evangéliumát vesszük, több kamionnyi papírra lett volna szükség ehhez, de az sem lett volna elegendő.

Isten ezeket a szavakat az egész emberiséghez intézte. A gutaütött ember, akit Jézus megszólított, az egész emberiséget képviselte. Jézus, aki a gutaütött embernek azt mondta – fiam, a te bűneid megbocsáttattak – ugyan miért ne mondhatta volna ugyanezt nekem is? Az a Jézus, aki a gutaütött ember bűneit megbocsátotta, ugyan miért ne bocsáthatta volna meg az én bűneimet is?

Nos, a gutaütött ember ámennel fogadta Jézus szavait, ugyanakkor az írástudók és a farizeusok azt mondták, ez istenkáromlás, vagyis tapasztalatuk és tudásuk alapján, elutasították Isten Igéjét.

Önök is így vannak ezzel.

A saját ismereteiknek, neveltetésüknek és mindannak köszönhetően, amit a világban tanultak és tapasztaltak, elutasítják Isten Igéjét. Mindig a legfontosabb, a döntő fontosságú pillanatban utasítják el Isten Igéjét. Annak ellenére, hogy Jézus azt mondta – a te bűneid megbocsáttattak – Önök ezt nem fogadják el, hanem a következőt mondják:

„Uram! Én egy bűnös ember vagyok. Kérlek, bocsásd meg a bűneimet.”

Az ilyen ember nem hisz Istenben.

Egy napon János Evangéliumának 8. fejezetében a házasságtörő asszonyról olvastam és azonnal feltűnt, hogy az én állapom és az asszony állapota között nincsen semmi különbség. Bocsánat, hogy ezt mondom, de ha csak a legcsekélyebb esélye is meglebbe annak, hogy sosem derülne fény a tettemre, akkor nekem is nagy lenne a kísértés, hogy házasságtörést kövessek el. Eddig csak azért nem tettem, mert attól féltem, hogy rajtakapnak. De valójában sok ilyen gondolat járt már a fejemben. Semmi különbség nincsen a házasságtörő asszony és köztem. A történetben szereplő asszonynak egyszerűen csak több bátorsága volt. Kettőnk között ez az egyetlen különbség.

Amikor azon a napon János Evangéliumának 8. fejezetét olvastam, az járt a fejemben, hogy ez az asszony nagyon hasonlít rám. Pontosan olyan, mint én, de érdekes módon Jézus azt mondta neki – én sem kárhoztatlak téged. Igen, ez az! Én és az asszony egyformák vagyunk. Amit Jézus neki mondott, az ugyanúgy nekem is szól. Ámen? Az Ige, amely kimondja, hogy Jézus nem kárhoztatja az asszonyt, az rám is vonatkozik. Ámen! Ettől kezdve hinni tudtam ebben.

Kedveseim, hadd kérdezzek valamit: ahhoz, hogy elhiggyék, hogy a Biblia történetei Önökre vonatkoznak, Istennek oda kellett volna írnia az Önök nevét? Nem, dehogy! Hiszen az lehetetlen volna. Kedveseim! Az imént említett történetek Igéje

nem csak a házasságtörő asszonyra vonatkozik, akit tetten érték, nem csak a gutaütött emberhez szól, hanem az egész emberiséghez. Én hiszek ebben. Ámen? Vagyis Jézusnak a gutaütöthöz intézett szavai – fiam megbocsátattak a te bűneid – miért ne szólhatnának nekem is? Így van, vagy nem? Vajon a keresztre feszített Jézus csak a gutaütött ember bűneit bocsátotta meg? Az én bűneimet nem bocsátotta meg? Ha Jézus megbocsátotta a bűneimet, és így szólt – Park Ock-Soo, a te bűneid megbocsátottak – akkor a bűneim meg lettek bocsátva.

Régebben, amikor még nem ismertem a Bibliát, nagyon szerettem volna hallani Isten hangját. Miután megvallottam, megbántam és Istentől bocsánatot kértem a bűneimért, továbbra sem voltam biztos benne, hogy a bűneim bocsánatot nyertek, ezért így imádkoztam: „Istenem, kérlek, engedd meg, hogy hallhassam a hangodat, hogy megbizonyosodjam felőle, hogy eltörölted a bűneimet. Szépen kérlek, legalább egyszer engedd meg nekem!” De sajnos semmilyen hangot sem hallottam. Csak ültem az imateremben és vártam Isten hangjára. Mivel Isten nem válaszolt, a padláson matató patkányok azt gondolhatták, hogy nekik kellene válaszolniuk, ugyanis semmi más nem hallottam, csak a patkányok futkosásának zörejét.

Isten valódi hangja a Bibliában található Ige. De mivel én nem hittem ebben, ezért hallani szerettem volna Isten hangját.

Újjászületésemet követően hittem benne, hogy a Bibliában található minden szó Isten szava. Isten az Igéje által szól hoz-

zám. Ezért arra gondoltam, hogy nem nekem kell felelősséget vállalnom Isten beszédéért, amit hozzám intéz, hanem Isten az, aki vállalja a felelősséget. Mivel Isten azt mondta, hogy a bűneim el lettek törölve, ezért minden gond nélkül bemehetek a mennyek országába, amikor majd eljön az ideje. Ha pedig váratlanul azt mondaná – Te nem mehetsz be! – akkor azért is Istennek kell majd felelősséget vállalnia. De ilyesmi Istennél sosem fog előfordulni. Én Isten Igéjének ígéletben hiszek.

Az saját gondolataink vagy Isten Igéje?

Melyikben higgyünk?

Már sok idő eltelt, de szeretnék még egy kicsit tovább beszélni. Amikor a gutaütött ember befogadta azt az Igét, hogy a bűnei megbocsáttattak, Jézus tovább folytatta. A következő Igét mondta:

„Mondom néked, kelj föl, vedd fel a nyoszolyádat, és járj!”

Nos, a gutaütött ember is csak ember. Ennek hallatán miért ne támadhattak volna különféle gondolatai? Tudott járni vagy nem? A gutaütött ember egészen pontosan tudta magáról, hogy nem tud járni.

„Jézus, én nem tudok járni. Ha tudnék, akkor a saját lábamon jöttem volna ide, és nem kellett volna ágyastól idehozni engem. Tudod, hogy mennyire fáj a szívem, amikor a barátaim megbontották a ház fedelét? Ha képes lettem volna járni, akkor miért kellett volna engem ágyastól leereszteni a megbontott

tetőn keresztül? Egyszerűen csak beléptem volna az ajtón. Én nem tudok járni. Jézus, lehet, hogy te nem tudod, de én bizony nem tudok járni. Bármennyire igyekszem, nem megy. A lábam olyanok, mint két tuskó. Aszottak és teljesen lemerevedtek. Meg sem tudom mozdítani őket.”

Bizonyára ilyen gondolatok merülhettek fel a gutaütött ember szívének mélyéről. Talán egy pillanatra átfutott az agyán – a szívémből feltörő hang azt mondja, hogy nem tudok járni, de Jézus azt mondja, hogy keljek fel. Most a saját szívem hangjára vagy pedig Jézus beszédére hallgassak?

A gutaütött ember végül döntést hozott. Eddig állandóan csak a saját szívének hangjára figyelt. Én nem tudok járni! Már többször megpróbáltam talpra állni, de sajnos egyszer sem sikerült. Ennek ellenére a gutaütött ember úgy döntött, hogy többé nem hallgat a saját szívének hangjára.

Nyilvánvaló, hogy azért vagyok nyomorék, mert csak a saját hangomat hallom. Mostantól fogva többé nem hallgatok a saját gondolataimra. Többé nem fogok a saját szívemben hinni. Többé nem fogok saját magamban bízni. Mostantól fogva Jézusban fogok bízni, még akkor is, ha a belső hang azt mondja, hogy nem tudok járni. Többé nem fogok arra figyelni, inkább Jézusra fogok figyelni, aki azt mondja nekem, hogy menjek haza. Most egyszerűen fogom magam és felállok!

A gutaütött ember felállt és a kezébe vette az ágát.

Mi is pontosan ilyenek vagyunk. A belső hang azt mondja:

„Hogy merészelem azt állítani, hogy nincs bűnöm? Hogy merészelem azt állítani, hogy igaz ember vagyok? Nincs még egy ilyen nyomorult, mocskos ember, mint amilyen én vagyok? Én egy gonosz ember vagyok. Nem állíthatok ilyet magamról! Legfeljebb annyit mondhatok, hogy bűnös vagyok. Én egy bűnös ember vagyok! Én egy mocskos ember vagyok! Gonosz vagyok! Hogy mondhatnám magamról, hogy igaz ember vagyok? Nem, ezt biztosan nem mondhatom el magamról!” – ezt mondja az Önök belső hangja. Ezzel szemben Jézus hangja így szól: Fiam, a te bűneid megbocsáttattak.

Kedveseim! Önök kinek a hangját szeretnék hallani? Mindaddig – ostoba módon – a saját hangunkra hallgattunk. Bolondok módjára a belső hangunkat követtük. Ez volt az oka annak, hogy eddig nem működött a hitéletünk. Ma este valóban van valami, amit őszintén meg kell bánniuk. Önöknek ma nem olyan elkövetett dolgokat kell megbánniuk, mint a lopás, a házasságtörés vagy a gyilkosság, hanem azt kell megbánniuk, hogy mindeddig önmagukban hittek, hogy a saját belső hangjuk után mentek, hogy a saját gondolataikban bíztak és csak azokat követték.

„Mától fogva már nem a saját gondolataimat követem, hanem Jézus gondolatai szerint fogok élni. Ha Te azt mondod nekem, hogy igaz ember vagyok, akkor igaz ember vagyok! Ha azt mondod nekem, hogy bűnbocsánatot kaptam, akkor bűn-

bocsánatot kaptam! Ha azt mondod nekem, hogy járjak, akkor járni fogok, ha a lábaim le is vannak bénulva.”

Én abban hiszek, hogy az igazi hitélet ilyen. Önök is hisznek ebben? Ámen?

Kedveseim! Aki hisz abban, hogy a szavak, melyeket Isten a gutaütött embernek mondott, Önökre is vonatkoznak, az mondja hangosan, hogy ámen, és tegye fel a kezét! Kedveseim, el sem tudják képzelni, hogy Isten mennyire örül ennek! Mi eddig nem Isten Igéje, hanem a saját gondolataink szerint élünk, de most tegyük félre és dobjuk ki a saját gondolatainkat, és higgyünk Isten Igéjében. Én teljesen biztos vagyok abban, hogy Isten örülni fog ennek.

Kedveseim, ha hisznek abban, hogy Jézus most személyesen Önöknek mondja azt, hogy a bűneid megbocsáttattak, akkor éppen úgy, mint a gutaütött ember esetében, az Önök bűnei is hófehérek lettek. Jézus kereszten kiontott vére minden bűnt eltörölt. Önök tisztává váltak, többé nincsen bűnük. Önök már igaz emberek. Aki hisz ebben, az kérem, emelje fel a jobb kezét. Ámen! Halleluja! Dicsérem az Urat!

A Sátán hosszú időn keresztül becsapott bennünket és abba az irányba vezetett, hogy a saját gondolatainkban higgyünk. De ma este vessék el maguktól a saját gondolataikat és egyszerűen csak fogadják be Isten beszédét. Higgyenek abban, hogy Isten

az, aki ezt mondja Önöknek.

Egyszer egy lelkész nyilvánosan bírálta a könyvemet, melynek címe, A bűnbocsánat és az újjászületés titka. Egy cikket is írt, amelyben a következőt mondta: „Ezennel kijelentem, hogy halálom órájáig bűnös maradok”. Ez az ember nem tett mást, mint kinyilvánította a saját gondolatát, Isten Igéjét pedig egyáltalán nem vette figyelembe. Isten az Ő fiának, Jézus Krisztusnak vére által eltörölte a bűnünket.

*Ő megbocsátja bűneidet,
Többé nem emlékezik meg róla.
Ő megbocsátja bűneidet,
Többé nem emlékezik meg róla.
Térjetek vissza mind, ti nemzetek,
Így szól az Úr, a te Istened.
Ő megbocsátja bűneidet,
Ő megbocsátja bűneidet.
Többé nem emlékezik meg róla,
Többé nem emlékezik meg róla.*

Isten Igéjében az áll, hogy Isten minden egyes bűnünket kitörölte az emlékezetéből. Minden egyes feljegyzést megsemmisítettek a mennyekben, amelyek az Önök bűneiről szóltak. A mi bűneink a mennyei birodalomban már sehol nincsenek feljegyezve, sőt Isten szívében sem található semmiféle bejegyzés.

Csak az elkövetett bűnök emléke maradt meg az Önök szívében. De azok a bűnök már rég el lettek törölve. Ha valaki Isten Igéje alapján hisz abban, hogy a bűnei el lettek törölve, akkor ő olyan ember, aki valóban hisz Istenben.

Manapság a keresztények nem hisznek abban, hogy Jézus megbocsátotta a bűneiket, ezért inkább a saját cselekedeteik által igyekeznek megtisztulni. Ugyan milyen tudomány által szeretnék eltörölni azokat a bűneiket, amelyeket Jézus sem tudott eltörölni? Én magam nem tudom eltörölni azokat. Mivel egyedül csak Jézus törölheti el a bűnöket, ezért nekem hittet el kell fogadnom annak a tényét, hogy Jézus eltörölte a bűneimet. Én magam bármit is teszek, nincs az az igyekezet, amivel eltörölhetném a bűneimet. Nincsen semmilyen más út, egyedül csak Jézus Krisztus kereszten kiontott vére képes arra, hogy eltörölje a bűneinket. Amennyiben Jézus kereszten kiontott vére nem törölte el a bűneinket, akkor Önöknek el kell ismerniük annak a tényét, hogy mi olyan emberek vagyunk, akikre semmi más nem várhat, csak a megsemmisítés. De mi abban hiszünk, hogy Jézus az ő vére által bűnbocsánatot szerzett nekünk. Még a hónál is fehérebbé tette a bűneinket.

Most kérem Önöket, énekeljük el a Szertefoszlott a szívemben minden kétség című dal első versszakát.

*Szertefoszlott a szívemben minden kétség,
Mélységes nyugalommal dicsérem az Urat,
A bárány Jézust.*

Drága vére által megszabadultam.

Szabad lettem, szabad lettem!

Az Úr megszabadított a bűneimtől.

Halleluja! – mondjátok a dalban.

Velünk együtt magasztaljátok Őt,

Drága vére által megváltott engem az Úr.

8.

**Ábrahám
hite**

8.

Ábrahám hite

Szép jó napot kívánok kedves mindnyájuknak! Kérem Önöket, hogy lapozzák fel az Ószövetségben Mózes I. könyvének 17. fejezetét. Felolvasom Önöknek a 15-től a 22. versig.

„És monda Isten Ábrahámnak; Szárainak a te feleségednek ne nevezd nevét Szárainak, mert Sára az ő neve. És megáldom őt, és fiat is adok őtőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle. Ekkor arcára borula Ábrahám és nevette és gondolá az ő szívében; vajon száz esztendő embernek lesz-é gyermeke? Avagy Sára, kilencven esztendő lévén, szülhet-é? És monda Ábrahám az Istennek; Vajha Ismáel élne Te előtted. Az Isten pedig monda; Kétség nélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet övele örökkévaló

szövetségül az ő magvának őutána. Ismáel felől is meghallgattalak; Ímé megáldom őt, és megszorítom őt és megsokásítom őt felette nagyon, tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben. És elvégzé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámtól.”

A 22. versig olvastam fel.

Az embernek fel kell fedeznie Isten szívét, amely el van rejtve a Bibliában

Volt egyszer egy házaspár. Egy napon az asszonynak valami elintéznivalója akadt a szüleinél. Hogy a férje főzni tudjon magának, amíg ő távol van, készített egy kis kimcsit és doenjangot (tradicionális koreai ételek). Ugyanakkor felírta neki néhány étel pontos receptjét is. A férj elolvasta felesége receptjeit, hogy hogyan kell kimcsit, doejangot és kimcsilevest készíteni. Nagyon hálás volt ezért a feleségének. Az asszony távollétében néhány napig azt fogyasztotta, amit a felesége már előre elkészített. Majd amikor minden készétel elfogyott, fellapozta a jegyzetfüzetet, hogy doejang levest készítsen. A jegyzetfüzetbe bele-bele nézve, pontosan követte a leírást, és főzni kezdett. De amikor a levest megkóstolta, érdekes módon egyáltalán nem ízlett neki.

„Hm, vajon miért nem úgy adta meg nekem a receptet, hogy a végeredmény finom legyen? Hiszen olyan jól tud főzni, akkor

nekem miért írta le ilyen rosszul?” – majd tovább lapozott a jegyzetfüzetben és elkészítette a következő ételt, egészen pontosan követve a felesége által megadott leírást. Azonban ennek az ételnek is vacak íze lett. Mérges lett.

„Azt állította, hogy mindent teljes szívvel készített elő számomra, most mégis úgy tűnik, csak azt írta ide nekem, hogyan lehet rossz ételt készíteni.”

Később, amikor a felesége hazament, a férj morcos volt.

- Hé, te! Miért nem azt írtad fel nekem, hogyan lehet ízletesen főzni, nem pedig azt, hogyan lehet rossz ételt készíteni?

- Drágám, mi a baj? Eddig mindig azt mondtad, hogy ízlik nekem, amit főzök!

- Ez igaz is!

- Én mindent úgy írtam le neked, ahogyan én szoktam főzni!

- Ugyan már, miről beszélsz? Én mindent pontosan úgy csináltam, ahogyan meghagytad, de egyáltalán nem ízlett.

- Akkor próbáljam meg én?

- Igen, ha kérhetném.

Az asszony erre fellapozta a jegyzetfüzetet, és pontosan az ott leírtak szerint megfőzte a doenjang levest. Az övé nagyon finom lett. A férj szótlan maradt.

Ha minden étel jól sikerülne, csak mert követjük a receptet, akkor semmi másra nem lenne szükség, csak egy jó szakácskönyvre. De akkor miért léteznek világklasszis szakácsok? Amikor a háziasszonyok doenjang levest főznek, a főzés módja

sokféle lehet. Az elkészítés csínja-bínja mindig más.

Kedveseim! Attól, hogy valaki pontosan olvassa a Bibliát, és ehhez megfelelő hitéletet él, még nem lesz mindenkinek egyforma a hitélete. Ha teljesen elhagyják a gondolataikat, mielőtt elkezdenek olvasni a Bibliát, akkor egy idő után fel fogják benne fedezni Isten szívét. Ha felfedezik Isten elrejtett szívét, akkor eggyé válnak vele. Ez nagyon áldásos. Megváltásomat követően, az eltelt több mint negyven év alatt megtaláltam Isten szívét. Minden alkalommal, amikor eggyé válok az ő szívével, arra gondolok – ez Isten szíve, ezért Isten ezt meg fogja cselekedni! Semmi nincs, ami ne sikerülne.

Szeretteim, ha felfedezzük Isten szívét, amely a Bibliában áramlik, többé nem kell aggódnunk a saját életük felől. Mert Isten mindent elvégez.

Jövő vasárnap estétől kezdve az indiai Oriszában fogok Bibliai Szemináriumot tartani. Ott, egészen mélyen az ország belsejében, egy félreeső helyen, Su-Yeon Kim, a missziónk misszionáriusa hirdeti az evangéliumot. Éppen azon a környéken a hinduk nemrég felgyújtották egy misszionárius autóját, benne magával a misszionáriussal és családjával.

Ma reggel hívást kaptam Oriszából. Kim misszionárius hívott és azt mondta, hogy hindu csoportok szervezkedni kezdtek, és meg akarják akadályozni a Bibliai Szemináriumot. Ezt az információt a rendőrségtől kapta. Megkértem, hogy imádkozzon

értünk.

Kedveseim! Pontosan tudom, hogy Isten akarata, hogy egy héten keresztül szemináriumot tartsak Oriszában. Tudom, hogy Isten örülni fog neki. Hiszek benne, hogy Isten véghez viszi az akaratát.

Afrikai, dél-amerikai vagy európai útjaim során, a maláriától kezdve számos betegséget elkaptam már. De egyikbe sem haltam bele, hiszen Isten akaratában vagyok. Csak akkor fogok meghalni, amikor Isten magához szólít. Teljesen mindegy, hogy maláriában, tífuszban vagy éppen valahol a dzsungelben. Nagyon hálás vagyok, hogy az Úr akaratában vagyok.

Igaz ember lehet Ábrahám, aki vétkezett?

Ma Ábrahámról szeretnék beszélni. Ábrahám a hit ősatyja. A róla szóló történetek nagyon érdekesek. Először tekintsünk bele Mózes I. könyvének 15. fejezetébe, amely a ma felolvasott 17. fejezet előtt játszódik.

A 4. vers:

„És ímé szóla az Úr őhöz, mondván; Nem ez lesz a te örökösöd; hanem aki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd.”

Az 5. vers:

„És kivivé őt, és monda; Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda néki; így léssen a te magod.”

Kedveseim, ha van Bibliájuk, akkor olvassuk el együtt a 15. fejezet 6. versét:

„És Ábrahám hitt az Úrnak és tulajdoníttatik az önéki igazságul.”

Mit is jelent az, hogy igazság? Mi az, hogy igazságosság?

Az igaz a bűn ellentéte. Akinek bűne van, az bűnös. Akinek egyáltalán semmilyen bűne nincsen, az igaz ember. A mi felfogásunk és elképzelésünk szerint, ahhoz, hogy valaki igaz ember lehessen, jónak kell lennie, nem szabad vétkeznie, be kell tartania a tízparancsolatot és Isten Igéje szerint kell élnie. Önök is igyekeznek, hogy ne vétkezzenek, ugye? Igyekeznek jónak mutatkozni, nem igaz? Erőfeszítéseket tesznek, igaz? A mi értelmezésünk szerint – mivel bűnösök vagyunk – a bűneink eltörléséért és megigazulásunkért megbánást kell tanúsítanunk Isten előtt, majd vigyáznunk kell, hogy ne vétkezzünk, hanem becsületes életet éljünk. Csakhogy egyetlen olyan igaz ember sem létezett, aki ilyen egyenes és becsületes életet élt volna.

Nos, akkor hogyan is volt ez Ábrahám esetében? Egy napon így szólt Isten Ábrahámhoz:

- Ábrahám, menjünk csak ki! – és kivitte Ábrahámot a szabad ég alá. Mivel akkoriban még nem volt elektromos áram, biztosan nagyon sötét lehetett az éjszakai égbolt. A koromsötét égbolt tele volt fénylő csillagokkal. Isten így szólt Ábrahámhoz:

- Ábrahám, nézd az égen a csillagokat!

- Igen Uram. Nagyon gyönyörűek.
- Gyönyörűek, igaz? Meg tudod számolni, mennyi van?
- Nem Uram, nem tudom megszámlálni.

Amikor még kisgyermek voltam, a vidéki házunk udvarán kiterítettünk egy szőnyeget, kifeküdtünk és számoltuk a csillagokat. „Egy csillag meg egyszer én, két csillag meg kétszer én, három csillag meg háromszor én, négy csillag meg négyszer én, öt csillag meg ötször én, hat csillag meg hatszor én, hét csillag, meg hétszer én, nyolc csillag meg nyolcszor én, kilenc csillag meg kilencszer én, tíz csillag meg tízszer én.” – és mire ezt a számot elértem, már azt sem tudtam, meddig jutottam el a számolással. Mivel túlságosan sok csillag volt az égen, nem tudtam megszámlálni őket. Ezután ismét előlről kezdtem a számolást – egy csillag meg egyszer én, két csillag meg kétszer én. Nem tudom, miért számoltam így, és nem csak úgy, hogy egy, kettő, három, négy. Egy csillag meg egyszer én, két csillag meg kétszer én, három csillag meg háromszor én, és hamarosan ismét elfelejtettem, hogy meddig is jutottam a számolással.

Isten megmutatta Ábrahámnak a csillagokat és megkérdezte tőle, hogy meg tudja-e számolni?

- Nem, nem tudom megszámlálni.
- Az utódaid épp ilyen sokan lesznek. Ennyire sokan lesznek majd.

Ábrahám egyszerűen csak hitt ebben az Igében.

Igen, ilyen nagy lesz az utódaim száma. Ábrahám addig sosem gondolt arra, hogy az utódainak száma valaha is akkora lesz, mint az égen lévő csillagok száma, azonban Istentől azt hallotta, hogy úgy lesz. Ábrahám egyszerűen csak hitt ebben. Hogy hitt az Igében, azt jelenti, hogy a szívébe fogadta azt.

Isten szava más, mint a mi beszédünk. Isten Igéje élő. Isten Igéjében hatalom is van. A tegnapi napon már beszéltünk erről. János Evangéliumának 1. fejezetében a következőt olvashatjuk: *„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden Őáltala lett ami lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.”*

Majd pedig a 14. versben ez áll:

„És az Ige testté lett és lakozék közöttünk és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.”

Azt az Igét, amely testté lett és lejött erre a földre, Jézusnak hívjuk. Ámen? Kedveseim, mivel Isten Igéje Istennel egyenlő, akkor Isten Igéjének elutasítása egyenlő Isten elutasításával, ugyanakkor Isten Igéjének befogadása egyenlő Isten befogadásával. Mi sosem tudjuk fehérre mosni a mi bűneinket azáltal, hogy imádkozva és sírva könyörgünk, nyelveken szólunk, prófétálunk, sírva panaszkodunk, vagy akár száz napon keresztül

hangosan azt kiálltjuk – Uram, Uram! De ha szívünkbe fogadjuk Istennek azt az Igéjét, amely azt mondja, hogy a bűneink tisztára lettek mosva és eltöröltettek, akkor azok igenis meglettek tisztítva, el lettek törölve. Ámen? Ámen!

Tegnap arról az igehelyről volt szó, amikor Jézus azt mondta a bérának – fiam, megbocsáttattak a te bűneid. Amikor arra gondolok, hogy ez az Ige a Bibliában nekem is szól, minden alkalommal elérékenyülök. Igen, valójában ez az Ige hozzám is szól, de mivel korábban ezt nem tudtam, ezért mindig arra kértem Istent, hogy csak egy szót is szóljon hozzám arról, vajon a bűneim már bocsánatot nyertek, vagy még nem. A Bibliában található írás Isten Igéje. Ha az Ige azt mondja, hogy a bűneid megbocsáttattak, akkor minek kellene ehhez még egy égi hang is? Az embernek nincsen szüksége bizonyítékra. Ez az Ige egymagában is tökéletesen elegendő.

Képzeld el, hogy egy napon az én édesfiam ide jönne és kérlelni kezdene:

- Édesapám, kérlek, vegyél nekem egy autót!
- Lássuk csak, szükséged lenne egy autóra? Rendben, veszek neked egyet.
- Jó, jó, Édesapám, de adj nekem valami bizonyítékot is, hogy tényleg veszel nekem autót.
- Te haszontalan, milyen bizonyítékot akarsz? Ha azt mondom, hogy megveszem, akkor úgy is gondolom.
- Nekem akkor is kell bizonyíték!

- Az én szavam a bizonyíték. Venni fogok neked egy autót.

- Ez nekem nem elég. Szeretnék egy hihető bizonyítékot.

Ez nem azt mutatja, hogy hisz bennem. Ha hinne és bízna bennem, akkor tökéletesen elegendőnek kellene lennie, hogy azt mondom, veszek egy autót – gondolta az apa.

- Édesanyám, apa azt mondta, hogy vesz nekem egy autót! Úgyhogy most már van autóm!

Ez jelenti azt, hogy hisz bennem. Nincs szükség semmilyen más bizonyítékra. Azonban, ha valakinek nincsen hite, akkor bizonyítékot akar.

A bűneink megbocsátásának legbiztosabb és legnagyobb bizonyítéka nem más, mint Istennek a Biblia 66 könyvében található Igéje. Az Ige által így szól Jézus, aki sosem hazudik – fiam a te bűneid megbocsáttattak. Hogy ebben hiszünk vagy nem, az a mi saját szabad akaratunktól függ. Szabadon dönthetünk úgy, hogy nem hiszünk benne és a pokolba megyünk, de dönthetünk úgy is, hogy hiszünk, és a mennybe megyünk. Jézus eltörölte a bűneinket, majd azt mondta nekünk, hogy megbocsátotta a bűneinket. De ha az ember ennek ellenére sem hisz ebben, akkor semmit sem lehet tenni.

Isten látta, hogy Ábrahám hitt benne, és Isten ezt igazsággal tulajdonította néki. Ez áll a 6. versben, igaz? Olvassuk el mindannyian, együtt.

„És hitt az Úrnak és tulajdoníttaték az önéki igazsággul.”

Engedjék meg, hogy feltegyek egy kérdést Önöknek: Ábrahám

vétkezett vagy sem? Kérem, hangosan válaszoljanak nekem. Ábrahám vétkezett!

Szöulban az emberek nagyon igyekeznek, hogy ne hibázzanak. Emiatt a gyerekek itt soha nem adnak egyenes és világos válaszokat.

- Gyermekem, megmondanád nekem, hogy merre található a déli-kapu?

- Úgy gondolom, talán ha abba az irányban indulna, az akár jó is lehetne.

Nem adnak világos és tiszta feleletet, nem azt mondják, hogy a déli-kapu ebbe az irányba található, hanem inkább azt mondják, úgy gondolom. Mivel túlságosan sok ember él egymás közelében, ezért arra törekszenek, hogy lehetőleg ne hibázzanak, ezért inkább azt mondják, ez az irány talán jó lesz. Azt hiszem, ha erre indul, az jó lesz. Én úgy gondolom, ha ebbe az irányba indul, az talán jó lesz. Szóval a Szöulban lakók sosem mondják, hogy igen, így van! Azt gyanítom, hogy Önök is ilyenek lehetnek, mivel azon gondolkodnak – mi lesz, ha hangosan válaszlok, és kiderül, hogy tévedtem? Azonban Önök mostantól már nem szöuli lakosok, hanem Isten emberei. Önök a mennyei királyság népe lettek. Értenek engem?

Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy annyi utóda lesz, mint égen a csillag. Ábrahám hitt ebben. Amikor Ábrahám hitt, és amikor a nyomorék ember hitt Jézus beszédében – fiam, a te bűneid megbocsáttattak – mindketten Isten Igéjében hittek.

De Kedveseim, Ábrahám vétkezett vagy sem? Hazudott vagy nem? Sőt mi több, nagyon is jól tudott hazudni. Becsapta az embereket azzal, hogy azt mondta a saját feleségéről, hogy a testvére. De ez még nem volt elég. Mivel fiú utódot szeretett volna, egy másik asszonyt is magához vett, akitől fia született. Gondolják csak meg, Önök jó szemmel tekintenek Ábrahámra?

Képzeljék csak el, hogy nekem, Park Ock-Soo lelkésznek nem születik fiam, ezért választok magamnak egy másik feleséget, majd később egy fiúgyermekkel térek vissza. Biztosan azt mondanák, hogy megőrült az egész világ. Nem így gondolnák? Vagy képzeljük el, hogy a gyülekezetünk segítő lelkésze, Sung-Hon Kim lelkész úr egy napon elmenne valahová, később pedig egy gyerekkel és egy asszonnyal térne vissza.

- Ki ez a srác, Lelkész úr?

- Ő az én fiam.

Egyből megszédülnék!

- Mit hallok? Kim lelkész, neked van még egy gyereked?

- Igen, szerettem volna még egy gyereket, ezért választottam egy szép nőt, eltöltöttem vele egy éjszakát, így most született még egy fiam.

- Most mit tegyünk? Most ez a fiú éljen velük? Ó, nem! Mi lesz ebből? Most mitévők legyünk? Ez így nem mehet!

Később megtudná a gyülekezet többi tagja is, és elindulna a szóbeszéd. Suttognának, suttognának, suttognának... az ilyes-

mi manapság különösen gyorsan terjed, mert van ugyebár mobiltelefon és létezik az SMS is. Így hamarosan a gyülekezet minden tagja tudna a dologról.

- Sung-Hon Kim lelkész úrnak egy másik nőtől is született gyereke. Magával is hozta. Még egészen kicsi, de gyönyörű szemei vannak.

- Ajaj, tönkrement a gyülekezetünk. Tönkrement! Megromlott, romlott lett!

Ugyanakkor, Ábrahám esetében egészen könnyen szemet hunynak. Pedig Ábrahám pontosan ezt tette, mégis egészen simán elsiklanak felette, nem igaz? Ez egyáltalán nincsen rendjén. Ha éppen jó kedvük van, elmennek e tény mellett, ha meg rossz a kedvük, akkor szórszálhasogatón firtatják a dolgot. Na persze, ha nem így tennének, nem is lennének emberek. Ha tökéletesek lennének, akkor nem emberek, hanem gépek lennének.

Kedveseim, Ábrahám vétkezett vagy nem? A saját feleségét testvérének mondta, magához vett egy szolgálóleányt, akitől fia született. De Ábrahám hitt Isten szavában, miszerint utódainak száma annyi lesz, mint amennyi csillagot lát az égen. Sőt Isten váratlanul azt mondja – igaz ember vagy! Te igaz ember vagy!

Most biztosan azért olyan elnézőek, mert a mai korban élnek, de ha Önök is Ábráhámmal együtt, az ő korában éltek volna, nem így reagáltak volna.

De Uram, ez badarság! Ugyan mi teszi igaz emberré Ábrahámot? Milyen igazság van abban, hogy a felesége mellett egy szolgálóleánytól született fia? Hazudott is. Nem értem, hogy mondhatasz ilyet!

Ha abban az időben Önök is ott lettek volna, egészen biztosan ment volna a szóbeszéd. Hiszen az igazság megítélésére vonatkozó emberi mércénk és Isten mércéje különböznek egymástól.

Mondják utánam: *„Mert az én gondolataim nem a ti gondolataitok, (...) így szól az Úr.”*

Kérem, ha van valaki Önök között, akinek a gondolatai meggyeznek Isten gondolataival, az emelje fel a kezét. Isten azt mondta – az én gondolataim nem a ti gondolataitok. Így az igazságot megítélő mérce is más. Isten szempontjából csak egyetlenegy igaz létezik, ez pedig nem más, mint Jézus. Egyszer egy vallási vezető odament Jézusoz és megkérdezte tőle: *„Jó mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”* Erre Jézus így válaszolt: *„Miért mondasz engem jónak? Nincsen jó, csak egy, az Isten.”*

Mi nagyon mocskos és szálnalmas emberek vagyunk, azonban befogadtuk Isten Igéjét. Ez az Ige pedig Isten és Jézus. Ábrahám befogadta az Igét, miszerint utódaidnak száma annyi lesz, mint az égen látható csillagok száma. Mivel Isten Igéje maga Isten, így Isten beköltözött Ábrahám szívébe és ott lakott. Amikor befogadjuk Isten Igéjét, Isten beköltözik a szívünkbe és ott

lakik. Mivel Isten igaz, akkor én is igaz vagyok, vagy nem így van? Isten szent. Akkor én is szent vagyok, vagy nem? Szent vagyok! Szent vagyok!

Kedveseim! Hogy tud a nő gyermeket világra hozni? Vajon megformálja agyagból és azt mondja, legyen ebből egy szép gyerek, az én gyermekem? Így születik meg a gyermek? Egy gyerek nem úgy születik, hogy valaki agyagból megformálja. De ha egy asszony befogadja a férfi magját, a pocakja egyre nagyobb lesz, egészen addig, míg meg nem szüli a fiát vagy lányát. Ehhez hasonlóan, Isten Igéjét nekünk is magként kell a szívünkbe fogadnunk.

Kétféle ember van. Az egyik csoportba tartoznak azok, akik Isten Igéjét magként fogadják be, amikor azt hallják, hogy fiam a te bűneid eltöröltettek. Elhagyják a saját gondolataikat és így gondolkodnak:

„Igen, a bűneim el lettek törölve!”

Aki ekként fogadja az Igét, általa igazzá lesz. Ugyanakkor, aki azt mondja:

„Micsoda, a bűneim meg lettek bocsátva? Ugyan már, nekem rengeteg bűnöm van! Én bűnös ember vagyok. Uram, kérlek, bocsásd meg a bűneimet!”

Az ilyen ember nem fogadja el Isten Igéjét, hanem továbbra is a saját gondolataiban marad. Ez gonosz és mocskos dolog, emiatt átkozott lesz és meg fog semmisülni.

Az ember nem azért lesz megsemmisítve, mert lopott, gyilkolt

vagy házasságot tört, hanem azért, mert elutasítja Isten Igéjét. Emiatt kell megsemmisülnie. Ezzel szemben, azok az emberek, akik befogadják Isten Igéjét, nem csak az Igét fogadják be, hanem Jézus Krisztust is, aki maga az Ige. Mivel Jézus az Igével együtt belém költözik, ezért én is igaz emberré válok. Ez azért van így, mert Jézus igaz. Ámen?

A hit ősatya, akinek, nem volt hite

Most kérem Önöket, beszéljünk tovább a Bibliáról. Mózes I. könyvének 15. fejezetében Isten szólt Ábrahámhoz, majd ezután évek teltek el.

Ma a 17. fejezetből olvastunk el egy részt. Egy napon Isten megjelent Ábrahámnak és így szólt: *„Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. És megáldom őt, és fiat is adok őtőle néked és megáldom, hogy legyenek népekké; nemzetek királyai származzanak őtőle.”*

Ábrahám ekkor már kilencvenkilenc éves volt, Sára pedig, aki tíz évvel fiatalabb volt, mint Ábrahám, nyolcvankilenc évesen hallotta mindezt. Nagyon idősek voltak. Kilencvenkilenc évesen Ábrahám élemedett lehetett, Sára úgyszintén. Bizonyára nap mint nap hosszasan ücsörögtek és arról beszélgettek, hogy mennyire megöregedtek.

- Apjuk, szerinted miért hasogat ma annyira a lábam? Ó, a de-
rekam. Azt a mindenit, teljesen kifulladtam. Hát igen, megvé-
nültünk. Te vénember, nem így gondolod?

- Igen, mama. Csak nem elvesztetted már megint az egyik fogadat?

Öregek voltak mindketten. De Isten megjelent nekik és így szólt: Feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve, megáldom őt, és fiút is adok őtőle néked.

Nos, itt most egy konfliktus van kialakulóban, mégpedig nem is akármilyen, hanem egy hatalmas konfliktusról van szó.

Kedveseim, tudják, hogy a konfliktust milyen írásjellel jelölik a kínai képirásban? Gal-Deung. A „Gal” jel szárai minden esetben balra, míg a „Deung” jel, szárai mindig jobbra mutatnak. Amikor a képirásban ezek a jelek találkoznak, egyetlenegy esetben sem mutatnak ugyanabba az irányba, hanem mindig egymással szembe állnak. Ehhez hasonlóan, konfliktusnak nevezzük azt a helyzetet is, amikor két dolog szöges ellentétben van egymással.

Amikor Ábrahám és Isten gondolatai pontosan megegyeztek, abból nem alakult ki semmilyen konfliktus helyzet. De ha Isten jobbra fordul, Ábrahám viszont nem, az már konfliktus helyzetet eredményez. Kedveseim, ha Isten azt mondja Önöknek, hogy holnap fel fog kelni a nap, akkor azt mondják, igen Istenem, köszönöm szépen. Ha azt mondaná, hogy télen hideg lesz, akkor szintén azt felelnék, igen Uram. Ki az, aki ilyen dolgokat ne tudna elfogadni? Azonban az, amit Isten cselekszik, nem hasonlítható össze azzal, amit mi teszünk.

Miután elkészítettem A bűnbocsánat és újjászületés titka című

könyv kéziratát, utolsó korrekcióra átadtam Han-Kyu Lee lelkész úrnak, aki korábban koreai nyelvtanárként és irodalomtörténészként dolgozott. Elvitte a kéziratot, majd miután kijavította, visszahozta nekem. Egy piros golyóstollal annyit javított benne, hogy szinte az egész kézirat piros lett. Amikor kicsit jobban megnéztem, láttam, hogy ez már nem is az én könyvem, hanem Han-Kyu Lee lelkész úr könyve. Most mitévő legyek? – gondoltam. Konfliktus helyzet alakult ki a szívemben. Elgondolkodtam a dolgon, és azt mondtam neki:

- Lee lelkész úr, ez nem egy koreai szótár és nem is egy nyelvtanvkönyv. Nem számít, ha a szöveg grammatikailag nem stimmel. Készítsük el a könyvet úgy, hogy abban a formában jelenjen meg a beszédem, ahogyan azt éppen kifejeztem. Így a könyv első kiadása korrektúra nélkül készült el. A könyv megjelenését követően senki sem mondta, hogy helyesírási vagy nyelvtani hibák lennének benne, pedig biztosan voltak, hiszen a prédikációim is sokszor tele vannak hibákkal. Mivel a Bibliából prédikálok, sok esetben helytelenül fogalmazok. Néha olyan mondatok hagyják el a számat, amiknek nincs semmi értelme. Egy alkalommal azt mondtam, hogy hittel élni nagyon nehéz, de nem nehéz. Azt mondják, hogy annak nincsen semmi értelme, ha valaki valamire azt mondja, hogy ez nagyon nehéz, de mégsem nehéz, ugyanakkor az életben ez pontosan így van. Ami annyit jelent, hogy nyelvtanilag helyes mondatokkal nem mindig lehet pontosan úgy kifejezni valamit, ahogyan szeretnénk.

Ez Isten munkálkodásával kapcsolatosan is így van. Isten munkálkodása meghaladja a mi értelmünket. Ezért van az, hogy nagyon sok mindent nem tudunk megérteni. De egyáltalán nem is kellene igyekeznünk, hogy ezeket a saját gondolatainkon belül megértsük vagy értelmezzük. Korábban a telefonáláshoz kábelekre volt szükség. Ha az ember telefonálás közben ide-oda akart járkálni, a vezetékét is magával kellett vinnie. De manapság a mobillkészülékekhez nincs szükség vezetékre. Ha most hirtelen idejönne valaki a múltból, aki ötven évvel ezelőtt élt, és azt látná az utcán, hogy egy gyerek egy kis kütyüt tart a kezében, s miközben ide-oda járkál, nevetve beszélget – azt gondolná, hogy megőrült ez a gyerek.

Kedveseim! Az ember manapság olyan dolgokat gyárt, amelyeket korábban el sem tudtunk volna képzelni. Japánban már réges régen kijelentették, hogy meg fogják alkotni azt a kamerát, amihez nem lesz szüksége semmiféle filmre. Akkoriban csak csóváltuk a fejünket. Ugyan már, hogy lehetne ilyesmit készíteni? Ez butaság. Mára viszont létezik a digitális kamera, amelyhez nem kell film. Akkoriban nem hittük el, de mára már mindenki ismeri.

Mivel Isten mindenható, ezért nem tudunk mindent megérteni abból, amit tesz. Akik tudják magukról, hogy önmagukban nem tökéletesek, akkor is helyesnek ítélik és elfogadják Isten Igéjét, ha nem értik. Ez a hívők helyes magatartása. Amennyiben csak azokat a dolgokat fogadom el, amelyek megegyez-

nek a saját gondolataimmal, közben elutasítom azokat, melyek nem, sőt azt gondolom magamban, hogy ez az egész komplett badarság – ebben az esetben nem tudom megtapasztalni Isten világát.

Amint tegnap is mondtam, Jézus azt mondta a bénának, hogy kelj fel, vedd az ágyadat és járj. Ha a béna azt válaszolta volna:

„Jézusom, te azt gondolod, hogy itt feküdnék, ha tudnék járni? Ilyen örültnek tartasz? Ne beszélj már ostobaságokat! Hogy vehetném fel az ágyamat, mikor járni sem tudok?” – ebben az esetben soha nem tudott volna talpra állni.

„Legyen a te hited szerint.”

Kedveseim! Hogyan gyógyult meg a tizenkét éve vérfolyásos asszony? Megérintette Jézus ruhájának szegélyét. Gyógyszereket kellett szednie? Nem. Mivel hitt benne, hogy meggyógyul, így meggyógyult.

Isten azt ígérte Ábrahámnak, hogy felesége, Sára fiút fog szülni. De Ábrahám nevetett magában.

„Persze! Kilencvenkilenc éves vagyok. Majd száz éves férfinak ugyan hogyan születhetnének gyerekei? Ráadásul Sára is már kilencven éves!”

Ilyen az ember szíve. Ehhez hasonlóan, Önök is csak azokat a dolgokat tudják befogadni, amelyek megegyeznek az Önök mércéjével, amelyek az Önök számára elfogadhatóknak tűnnek. Amelyek viszont nem egyeznek, azokat nem tudják befogadni. Ugyan már, hogy lehetnének nekem gyerekeim? Ez

lehetetlen!

Nézzünk bele a 17. versbe:

„Ekkor arcára borúla Ábrahám, és nevette és gondola az ő szívében; vajon száz esztendő embernek lesz-é gyermeke? Avagy Sára kilencven esztendő lévén, szülhet-é?”

Valóban így van. Hogyan is lehetne gyermeke egy száz éves embernek, akinek a felesége is kilencven éves? Egy teljesen egészséges fiatalasszony is halálosan kimerül, mire világra hozza a gyermekét. Szinte beleborzad az ember annak gondolatába, hogy mi lenne, ha egy kilencven éves asszony állapotos lenne. Jól mondom vagy sem? Ez így van.

Amikor Daejonban voltam, egy testvérasszony negyven évesen ment férjhez, majd terhes lett. Egy vasárnap reggel felhívtam őt, hogy megkérdezzek tőle valamit. Mivel éppen nagyon el voltam foglalva, csak annyit mondtam – testvérasszony, most nagyon el vagyok foglalva, de később úgyis jössz a gyülekezetbe, igaz? Akkor majd itt folytatjuk a beszélgetésünket.

- Lelkész úr, ma nem tudok a gyülekezetbe menni – mondta.

- Miért nem?

- Olyan rosszul vagyok, hogy alig tudok megmozdulni.

Erre felemeltem a hangomat.

- Testvérasszony, hányadik életévedet töltötted be az idén?

- 42 éves vagyok.

- Már elmúltál 40 éves. Mégis azt gondolod, hogy a gyermekedet Isten kegyelme nélkül is világra hozhatod? Ha nem sze-

retnéd megszülni, akkor hagyd az egészet, nem fontos, hogy jössz vagy nem. Tégy úgy, ahogy jónak látod. De ha szeretnéd megszülni a gyermekedet, akár kúszva is gyere a gyülekezetbe! Mert amire neked most szükséged van, az a hit.

A testvérasszony egészen biztosan morgolódott magában egy kicsit.

„Már bocsánat, de a mi lelkészünk igazán kőszívű. Ha valami megszürná, szerintem egy csepp vér sem folyna belőle. Úgy tesz, mintha tudná, mit jelent gyereket szülni. Érezte már, milyen a reggeli rosszullét? Hogy torkollhat le engem, amikor egyáltalán nem tudja, hogy érzem magam?”

Még ha egy szót sem szólt, akkor is nyilvánvaló volt, hogy így gondolkodott. Én pedig hagytam őt, hadd morogjon. Hogy miért? Mert utána mindenképp döntést kellett hoznia.

„Most elmenjek a gyülekezetbe, vagy ne?”

Végül döntést hozott.

„Már elmúltam 40 éves, és ez lesz az első szülésem. Valóban világra hozhatom a gyermekemet Isten kegyelme nélkül? A lelkész úrnak igaza van. Akár kúszva-mászva, de el kell mennem a gyülekezetbe, ha kegyelmet szeretnék kapni.”

El is jött, és teljesen jól volt. A testvérasszony nagyon csodálkozott. Mi történik a testemmel? Az istentisztelet után így szóltam hozzá:

- Ugye, azt gondoltad, hogy a rosszulléted miatt nem fogsz tudni eljönni a gyülekezetbe. Hogyhogy mégis el tudtál jönni?

- Lelkész úr, most teljesen rendben vagyok! Van még egy kis elintéznivalóm, úgyhogy most autóval Chung-Juba megyek.

- Az imént még úgy érezted, hogy a gyülekezetbe sem tudsz eljönni, most pedig autóval mész Chung-Juba?

- Lelkész úr, már teljesen jól vagyok.

A hit nem csak annyit jelent, hogy a helyzetre tekintünk, hanem azt is jelenti, hogy átgondoljuk a helyzetünket.

„Én most ilyen helyzetben vagyok. De vajon hogyan alakul, ha Isten segít nekem?”

Ezután már ezt a gondolatot fogjuk követni. Látva, hogy a testvérasszonynak megszületett a gyermeke, látva, ahogyan a karjában lévő gyermekével jár-kezel, arra gondoltam – neked továbbra is éppen így kell folytatnod az életedet, ahelyett, hogy elsüllyednél a helyzetben, körülményeidben.

Kedveseim! Isten nélkül minden kis apróság miatt meg fognak torpanni. Ha bármilyen betegséget kapnak, akkor betegek lesznek. Ha nehézségekbe ütköznek, akkor abba süllyednek bele. Ha adóságuk van, akkor az adóságuk rabjai lesznek. Azonban Istent semmi sem tudja feltartóztatni. Isten nem függ a közlekedési lámpáktól és a tengerekbe kivetett hálókba sem akad bele. Éljük egyszer át ezzel az Istennel, hogy milyen szabadnak lenni! Ahhoz, hogy valaki Istennel együtt élhessen, egyesítenie kell a saját szívét Isten szívével.

Ábrahám emberi módon gondolkodott:

„Istenem, de most tényleg, hogyan lehetne egy száz éves embernek gyereke? Sára is betöltötte a kilencvenedik életévét. Micsoda badarság ez az egész!”

„És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne Te előtted. Az Isten pedig monda: Kétség nélkül a te feleséged Sára szül neked fiat, és nevezd annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet övele örökkévaló szövetségül az ő magvának őutána.” (Mózes I. 17:18,19)

Amikor Ábrahám másodszor is hallotta Isten Igéjét, megváltozott a szíve. Igen, így van. Ha Isten azt mondja, hogy szülni fog, akkor szülni fog. Isten az, aki a halottakat is feltámasztja. Ő az, aki embert teremtett a föld porából. Mit számít, ha valaki száz, ezer vagy tízezer éves? Sára fiút fog szülni.

A Biblia olyan csodálatos. Ábrahámnak kezdetben nem volt hite, de itt le van írva annak menete, hogy hogyan kapott hitet. Tudják, hogy ez miért van benne a Bibliában? A folyamat az Önök esetében is pontosan ugyanez. Kezdetben senkinek nincs hite. Amikor Isten mond valamit, azt gondolják – ugyan már, ez így nem megy, hogyan is lehetne? De amikor az ember később újra hallja Isten beszédét és elgondolkodik rajta, megszületik a hit. Ámen? Ha az ember egyszeri hallásra azonnal hinni tudna abban, amit hallott, a Bibliát nem kellett volna így megírni. Akkor mégis miért kellett így megírni? Isten azt mondja, hogy Ábrahám is így volt ezzel, ezért nem kell csalódottaknak lenniük. A hit ősatyjának, Ábrahámnak sem volt

hite kezdetben, ezért gondolkodott emberi módon. Isten kegyelemből elnézi nekünk, hogy emberi gondolataink támadnak. De ha a legvégsőig sem hiszünk a leírtakban, akkor a továbbiakban semmiféle kegyelemet sem ad nekünk. Értik ezt?

Fiam születik

Ezután Isten megjelent Sárának is. Olvassuk csak el együtt a 18. fejezet 10. versét:

„És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala. Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszűnt vala Sáránál az asszonyi természet. Nevete azért Sára ő magában mondván: Vénségemre lenne-e gyönyörűségem? Meg az én uram is öreg.” (Mózes I. 18:10-12)

Amikor Sára önmagára tekintett, túlságosan öregnek találta magát. Hát nem ez történt vele már tizenöt évvel korábban is, amikor a saját szolgáló leányát adta Ábrahámnak, hogy általa gyermeke legyen? Már akkor úgy gondolta, hogy nem képes gyermeket szülni. Ha Sárának magának is születhettek volna gyermekei, úgy örültség lett volna egy idegen nőt a férje szobájába engedni.

„Már tizenöt évvel ezelőtt ezt a megoldást találtam a legjobbnak, mivel nem születtek gyerekeim. Akkor most, tizenöt évvel később, kilencven évesen, ugyan hogyan szülhetnék

gyermeket?”

Kedveseim! Ez nem Sára története, hanem az Önöké. Önök is pontosan olyanok, mint Ábrahám vagy Sára. Ha Önök ebben az állapotban maradnak, akkor olyan emberek lesznek, akiknek nincs hitük. De amennyiben hitet kapnak, akkor olyanok lesznek, mint amilyen a hit ősatya volt. Ámen? Ámen!

Kedveseim, figyeljenek rám! Amikor azt mondták Önöknek, hogy a bűneik megbocsátást nyertek, akkor még voltak ezzel kapcsolatban saját gondolataik, nemde?

„Még hogy az én bűneim meg lettek bocsátva! Minden nap vétkezem és hitem sincsen. Az üzletvezetés miatt számtalanszor hazugságra kényszerülök. Majd később, amikor már öreg leszek, unokáim lesznek és abbahagyom az üzleti tevékenységet, talán akkor hinni fogok ebben. De most minden nap hazudok. Nem, nem, rám ez nem vonatkozik.”

Minden bűnöd eltöröltetett!

„Hát Igen, az én bűneim már biztosan megbocsátást nyertek, bár fiatal korom óta csak a pénzkeresésre gondoltam, sőt már három abortuszom is volt, szóval nem hiszem, hogy ez a bűnöm is el lenne törölve.”

Az ember így gondolkodik magában.

A bűneid meg lettek bocsátva!

„Igen, igaz, hogy minden bűnöm el lett törölve, de az, hogy elloptam a gyülekezet kapáját, biztosan nem lett eltörölve. Egészen biztos, hogy az még most is megmaradt.”

Kedveseim, vajon ezek nem mind emberi gondolatok? Ki az, akinek nincsenek saját gondolatai? Ábrahámnak, a saját gondolatai szerint lehetett gyermeke vagy nem? Nem is vitatkozhatnak Ábrahámmal, helyezték csak magukat az ő helyzetébe! Lássuk csak itt ezt az idős hölgyet, aki itt ül elől. Nekem még nem tűnik úgy, hogy belépett volna a nyolcvanas éveibe. Ha Isten azt mondaná Önnek, hogy hozzon világra egy gyermeket, vajon nem azt mondaná, hogy jaj, Istenem?

Ez itt most nem valaki másnak a története, hanem képzeljék el, hogy éppen Önök azok, akik ebben a helyzetben vannak. Vegyük például azt az ősz hajú nagypapát, aki ott hátul ül.

„Neked fiad lesz.”

Nem arra gondolnának, hogy ha-ha-ha, hát igen, ez vicces, Isten nagyon vicces. De vajon Isten tényleg vicces volna?

„Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? Meg az én uram is öreg! És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhedtem? (Mózes I. 18:12-13)

Ekkor Sára felismerte: Igen! Ha ezt Isten megcselekszi, akkor igazán lehetséges!

Önök is éppen ilyenek. Ha Isten azt mondja Önöknek, hogy a bűneik hófehéreké lettek, akkor sokféle gondolat merül fel Önökben.

„Ugyan már! Ezt én nem tudom elhinni. Ez badarság. Hogy

lennének eltörölve a bűneim, hiszen semmit sem tettem érte. Nem, rám ez nem vonatkozik. Biztos, hogy maradtak bűneim. Hogy elloptam a gyülekezettől a kapát, az meg egészen biztosan nem nyert megbocsátást.”

Ekkor Isten ismét így szól:

Lehetetlen e az Úrnak bármi is? Ha én egyszer eltörölöm a bűnöket, akkor tökéletesen eltörölöm azokat. A saját fiamat, Jézus Krisztust küldtem ezért, és tökéletesen eltöröltem a bűneiteket. Ámen! Igen, ha Isten mossa le a bűneinket, akkor ez így is van. Ha Jézus lemosta minden bűnömet, akkor maradhat-e még akár egyetlen egy bűnöm is?

Ez pontosan ugyanolyan hit, mint amilyen Ábrahám hite volt. Ámen?

Kedveseim! Vajon most Önök is olyanok lettek, mint Ábrahám? Ábrahám a hit ősatya, ugyanakkor a hitet nem felhőkön járva kapta. Ábrahám pontosan olyan ember volt, mint mi. Hazudott, az ágyasától született gyermeke, és így tovább. Mi és Ábrahám egyformák vagyunk. De neki volt hite.

- Neked fiad lesz!

- Ez badarság!

- Van-e valami, ami lehetetlen az Úrnak? Azt gondolod, hogy én ezt nem tudom véghezvinni?

- Ez igaz. Akkor nekem tényleg fiam lesz!

Egyszerűen csak elhitte ezt. Ámen? Így vált a hit ősatyjává. Ez így van Önökkel is. Minden egyes bűnük el lett törölve, így

többé már nincsenek bűneik.

- Lehet, de én mégis úgy gondolom, hogy egy-két bűnöm biztosan maradt.

Ez jut eszükbe, ugye?

- Fiam, a bűneid megbocsáttattak.

- Hát igen, jól hangzik, de szép is lenne! De sajnos rám ez nem vonatkozik.

Az ember gondolatai minduntalan a felszínre törnek.

- Többé nem emlékezem meg a bűneitekről.

- Ugyan már, miért ne emlékezne Isten a bűneimre? Egészen biztos, hogy mindenre emlékezik.

A mi gondolataink mindig így működnek. Minden esetben teljesen mást tartalmaznak, mint az Isten szívében lévő gondolatok. De Isten felteszi a kérdést – van-e valami, ami az Úrnak lehetetlen?

Kedveseim, van olyan dolog, amit az Úr nem tud véghezvinni? Létezik olyan? Van valami, ami az Úrnak lehetetlen? Nincsen, olyan nem létezik.

Szóval, képzeljük el, hogy Önök, akik ma reggel itt ülnek, már gyermekkoruk óta rengeteget vétkeztek. Épp úgy, ahogyan Nalbu, a koreai mesevilág hírhedt rosszcsontja is tette, aki a legcsúnyább és legromlottabb dolgokat vitte véghez. A lovakat behajtotta mások paprika ültetvényeibe, a disznókondákat beteretelte a tökkel beültetett földekre, a kutaktól feljövő és vízzel teli korsókat fejükön hordó nőket szájon csókolt, a

terhes nőket gyomron rúgta, berontott fontos tárgyalásokat folytató üzletemberek közé, és így tovább. Képzeljék most el, hogy egész kicsi gyerekkoruktól fogva ilyen csúnya dolgokat műveltek, ezért Önök a leggonoszabb emberek az egész földön. Képzeljük el, hogy ezen a helyen összejöttek Szöul városának leggonoszabb emberei. A leggonoszabb nők és a leggonoszabb férfiak itt és most mind összegyűltek. Képzeljék el, hogy éppen Önök azok a semmirekellő emberek, akikről a falubeliek azt mondják, hogy legjobb lett volna, ha meg sem születtek volna, és csak akkor élhetnének békességben, ha Önök eltűnnének. Értenek engem? Természetesen ez csak egy példa. Kedveseim, Önök egytől egyig, mindannyian bűnözők! Tudnak követni? Önök vétkeztek a legtöbbet a világon. Úgy gyilkoltak, mintha csak legyeket csapkodtak volna, a feleségük mellett még tizenöt másik nővel is együtt élnek, drogot fogyasztanak, lopnak, rabolnak, és már minden lehetséges rosszat megcselekedtek. A bűn csak úgy pezseg Önökben. Nos, ha Isten úgy dönt, hogy eltöröl minden bűnt, vajon meg tudja tenni? – Jaj dehogy, hogyan tudná eltörölni? Esetleg, ha kevesebb lenne. De rengeteg van!

Azt hiszik, hogy Isten is így gondolkodik? – Ó, jaj! Nem tudom eltörölni az összes bűnödöt. Gyerünk, tűnés a pokolba!

Ha ki sem látszanak a bűnből, Isten akkor is hófehérre mossa Önöket, egyetlen szempillantás alatt. Isten ilyen. Nincs semmi, ami Istennek lehetetlen volna. De mivel az ember mindezt csak

a saját látásán keresztül vizsgálja, nem tud hinni benne.

Eleinte Ábrahámnak is megvoltak a saját gondolatai.

„Ugyan hogy születhetne gyermekem? Lehetetlen! Túlságosan öreg vagyok hozzá. Na és mi van a mi nagyinkkal? Szegénynek már a háta is teljesen meggörnyedt, a haja olyan fehér, mint a hó és szinte semmi ereje nem maradt. Egy kis gyaloglástól is teljesen kifulladás és csak kapkod a levegő után. Hogy lehetne gyermeke egy ilyen öregasszonynak? Talán olyan egyszerű a gyerekszülés?”

Ábrahámnak és Sárának is éppen olyan gondolatai voltak, mint amilyenek nekünk is vannak. De van e valami, ami Istennek lehetetlen? Ha Isten teszi, akkor meg fog történni. Így van!

Ők mindketten ebben hittek. Ezért lett Ábrahám a hit szülőatyja. Önök mindannyian Ábrahám utódaivá lesznek, amenyiben ugyanúgy hisznek. Miben is? Abban, hogy Jézus megbocsátotta a bűneiket. Erre azonban az Önök gondolatai így válaszolnak:

„Én olyan sok bűnt követtem már el, hogy némelyiket ki sem merem mondani. Mocskos ember vagyok.”

De ha Isten megtisztítja Önöket, akkor miért ne lehetnének tiszták? Mindaddig, amíg ragaszkodnak a saját gondolataikhoz, nem tudják elfogadni Isten Igéjét. Ezért kell elhagyniuk a saját gondolataikat, és abban hinniük – ha ezt a mindenható Isten megcselekszi, akkor sikerülni fog, és meg fog történni. Ez az Istenbe vetett igazi hit! Ámen?

Sára, aki erőt nyert a szüléshez

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 11. versében azt olvashatjuk, hogy Sára hit által nyert erőt ahhoz, hogy idős kora ellenére utódot hozzon a világra. Amikor Isten azt mondta Sárának, hogy fiút fog szülni, Sára kimondta a saját gondolatait.

„Öreg vagyok és az uram is vén már, ugyan hogy szülhetnék gyermeket?”

De amikor Isten megkérdezte tőle, hogy miért nevet, és van e valami, ami Istennek lehetetlen, akkor nagyon megrettent.

„Hát igen, ez igaz! Ha Isten munkálkodik értem, akkor mégis lesz fiam, dacára annak, hogy megöregedtem.”

Ebben hitt. Eleinte, a saját gondolatait követte és elutasította Isten beszédét, később azonban hittel a szívébe fogadta Isten Igéjét, miszerint fia lesz. Ugyanakkor, ez az Ige maga Isten volt. Mivel Isten ezáltal beköltözött a szívébe, erőt kapott ahhoz, hogy szülhessen.

- Papa, megyünk egyet túrázni a hegyekbe? Vagy inkább teniszezni menjünk?

- Mama, neked teljesen elment az eszed?

- Ugyan miért? Isten vigyáz rám, ezért vagyok ilyen jó formában.

Kedveseim, volt egy időszak, amikor nagyon legyengült a szervezetem, de ez főleg a szívemet érintette. Úgyhogy már azt sem tudtam, meddig leszek képes Bibliai Szemináriumokat tartani.

Éppen ezért, már lassan három éve szinte minden felkérésnek igyekszem eleget tenni. Nagyjából egy éve szünet nélkül tartok szemináriumokat. Ehhez Isten ad nekem erőt. Istentől egészséges szívet és egészséges testet kaptam. Ahogy befejezem ezt a szemináriumot, máris indulok Indiába. Indiáig hosszú út vezet. Az a hely, ahová el kell jutnom, fent a hegyekben található, úgyhogy a repülőutat követően még több órás autótút is vár rám. Azon a vidéken állítólag időnként tigrisek is felbukkanhatnak.

Kedveseim, igazán semmi nincs, amit Isten ne tudna megtenni! Azt gondolják, hogy lehetnek olyan bűneik is, amelyeket Isten nem képes eltörölni? Isten azokat is el tudja törölni! Mivel Isten szereti Önöket, ezért atyai gondoskodásból – hogy véletlenül se maradhasson egyetlen egy bűnük sem – kivétel nélkül eltörölte minden bűnüket és beteljesítette az örök váltságukat. Ezért így szól mindnyájukhoz: Gyermekem, a bűneid megbocsátattak néked!

A hit azt jelenti, hogy ezt az Igét a maga egyszerűségében befogadjuk. Ha valaki egy barlang mélyén negyven napon keresztül böjtöl, vagy száz napon át imádkozik, még nem lesz a hit embere. A hit embere is eszik, öltözködik, sőt aludnia is kell. A különbség csak abban van, hogy akkor is jobban hisz Isten Igéjében, mint a saját gondolatában, ha Isten Igéje nem illik a saját gondolatához. Annak ellenére, hogy Sára biztos volt abban,

hogy már nem tud gyereket szülni, hiszen már a menstruációja is elmúlt, Isten Igéjében való hit által világra hozta gyermekét. Halleluja! Dicsőítem Istent!

A gyülekezetünkben az egyik lelkészünk feleségének rosszindulat daganatot találtak a méhében. Amikor megműtötték, a tumor sajnos már olyan nagy volt, hogy el kellett távolítani a méhét. Az orvos – kivéve egy nehezen hozzáférhető részen – szinte az egész méhet eltávolította. Annak ellenére, hogy az asszony már két éve férjnél volt, még nem született gyermeke, és most a műtét után még legalább tíz évig nem is szülhetett volna. Nagyon sok olyan asszony van, akinek egészséges a méhe, mégsem tud teherbe esni és gyermeket szülni, akkor vajon mennyivel nehezebb lehet egy olyan asszonynak, akinek szinte teljesen eltávolították az egész méhét? Történt egyszer, hogy amikor ez az asszony az egyik testvérasszony gyermekét tartotta a kezében, az így szólt hozzá:

- Tudja egyáltalán, hogyan kell egy babát rendesen kézbe venni? Hiszen még sohasem volt saját gyermeke. – ezzel kivette a kezéből a babát.

Úgy érezte, hogy nagyon csúnyán bántak vele. Nagyon bántódott magában.

„Hogy viselkedhet velem így? Mégiscsak egy lelkész felesége vagyok, hogy bánhat velem ilyen csúnyán?”

A szíve mélyen nagyon szenvedett emiatt. Nagyon aggódott.

Nem sokkal később az egyik testvérasszony megint hasonlót mondott neki:

- Önnek még soha sem volt gyermeke. Fogalma sincs a dologról.

Ebbe már szinte belebetegedett, ezért térdre borult Isten színe előtt és imádkozott.

- Istenem, kérlek, engedd meg, hogy nekem is születhessen gyermekem!

Később, az egyik szemináriumon hallgatta a prédikációm. „Annak ellenére, hogy megvénhedett és a napjai is elmúltak, Ábrahám felesége gyermeket szült.” Az asszony hitet kapott.

„Akkor Isten nekem is meg fogja engedni, hogy gyermekem lehessen.”

Egy napon, az Istentisztelet után odajött hozzám:

- Lelkész úr, hitet nyertem. Kérem, helyezze rám a kezét és imádkozzon értem. Azt szeretném, ha nekem is gyermekem születhetne. Hiszek benne, hogy Isten nekem is gyermeket fog adni.

A fejére tettem a kezemet és imádkoztam érte. Csodálatos módon, valóban teherbe esett. A baba elkezdett növekedni a hasában, de ezzel együtt egy probléma is jelentkezett. Akkoriban, amikor az orvos elvégezte a műtétet, ahhoz, hogy teljesen kiirtsa a daganatot, valójában el kellett volna távolítania az asszony egész méhét. De mivel másképpen nem lehetett kivitelezni, a daganatból is hátrahagyott egy kis darabot. Így a hasüregben a

gyermekkel együtt a tumor is növekedésnek indult. Ez súlyos helyzetnek bizonyult. Azonban az asszony ebben a helyzetben is hitet kapott.

„Isten megengedte nekem, hogy teherbe essek, akkor azt is meg fogja engedni, hogy világra hozzam a gyermekemet. Isten megoltalmaz engem.”

Abban az időben ez a lelkész Nonsanban dolgozott. Egy napon hívás érkezett.

- Lelkész úr, indulunk a szülészetre.

Rögtön az jutott az eszembe, hogy a lelkészek életkörülményei elég nehezek. Lesz egyáltalán pénzük, hogy kórházban szülhessen ez az asszony? Mondtam neki, hogy előbb ugorjanak be egy kicsit hozzánk, de azt felelték, hogy sietnünk kell, ezért egyenesen a kórházba fognak menni, én pedig beleegyeztem. Néhány nap elmúltával az asszony az újszülött fiú gyermekével együtt meglátogatott bennünket. Szóba is hoztam és megkérdeztem tőle:

- Biztosan semmi pénzetek sem volt. Miből tudtátok kifizetni a kórházi számlát?

Elmesélte, hogy amikor a rokonok meghallották, hogy Isten kegyelméből fia született – dacára annak, hogy normális körülmények között nem is lehetett volna gyermeke – az egész család összegyűlt. A sógorok, sógorasszonyok és nagybácsik mind eljöttek és megbeszélték, hogy egyikük felvállalja ezt és ezt a dolgot, a másik kifizeti a kórházi költségeket, és így to-

vább. Mindenki egy nagy csomagot hozott magával.

Kedveseim, ha Isten munkálkodik, akkor még egy nyolcvan éves nagymama is szülhet gyermeket. Azt gondolják, hogy a bűneik továbbra is megmaradtak, noha Isten elvégezte a munkát? Ha most is azt mondják, hogy a bűneik megmaradtak, akkor ez a bűn, tudniillik ez már Isten megvetése. Isten hatalmának megvetése, maga a bűn. Ha azt állítják, hogy Isten nem tudja eltörölni a bűneiket, azzal megvetik Istent.

Eleinte Ábrahám sem fogadta el Isten beszédét, mégpedig azért nem, mert megvoltak a saját gondolatai. De később hitt Isten szavának. Ezt nevezzük igazságnak, Ábrahám igazságának. – Ugyan hogy lehetek én igaz ember? – ezek csak az Önök gondolatai. Isten azt mondja a Bibliában, hogy az ő vétkeikről és bűneikről többé meg nem emlékezem, már mindent eltöröltem, a hónál is fehérebbé tettem. Most már Önök is azt mondhatják, amit Ábrahám is mondott. Igen, ha Isten azt mondja, hogy megtisztított, akkor megtisztított. Ugyan nem látni, hogy Isten meg tisztította e Önöket, vagy sem, de ha azt mondja, hogy igen, akkor tisztára lettek mosva. Ezt az igazságot hittel kell fogadniuk.

Amennyiben befogadják az Igét, akkor Jézus beköltözik az Önök szívébe, erőt és hatalmat ad, mert az Ige egyenlő Jézussal. Amikor Sára, Ábrahám felesége befogadta Isten Igéjét, ez az Ige Sárában erővé és hatalommá alakult, amely elősegítette

Sára terhességét, majd világra segítette a fiát, majd annak is fiat adott, és annak is fiat adott, és mindaddig így folytatta, amíg létre nem jött a mai Izráel, és be nem teljesedett Isten Igéje: *„Utódaidnak száma annyi lesz, mint égen a csillagok.”*

Önöknél is éppen így van ez. Ha számtalan mocskos bűnük is van, Isten azokat is hófehérré tudja változtatni. Sőt, Isten ezt már meg is tette. Isten nem fogja otthagyni a bűneinket és csak a látszatát kelteni annak, mintha eltörölte volna. Hiszen akkor Isten hazug lenne. Azonban Ő olyan Isten, aki ilyet sosem tudna megtenni. Eleinte Ábrahám sem hitt benne, hogy utódainak száma annyi lesz, mint égen a csillagok, de miután nyugodt körülmények között átgondolta, igazat adott az Igének és hitt is benne. Így lett Ábrahám a hit atyja. Önök így gondolkodnak:

„Vajon el lettek törölve a bűneim? Valószínűleg még nem. Én úgy gondolom, hogy még mindig megvannak.”

De ha a szívükbe hittel befogadják azt, hogy Jézus vére egészen biztosan eltörölte az összes bűnüket, akkor Önök is a hit embereivé lesznek. Ha befogadják az Igét, ami egyenlő Istennel, igazakká és szentekké lesznek, és Isten eleven hatalma munkálkodni kezd Önökben.

Én csak egyetlen Igében hittem

Égészen 19 éves koromig folyamatosan szenvedtem a bűneimtől, de egy napon megismertem az igazságot, tudniillik megismertem azt, hogy Jézus vére minden bűnömet eltörölte. Hinni

tudtam annak tényében, hogy a keresztre feszített Jézus megbocsátotta minden bűnömet. Egyszerűen csak hittem ebben a tényben. Jézus pedig, aki benne volt ebben az Igében, az Igével együtt beköltözött a szívembe. Ettől a naptól kezdve, változni kezdett az életem.

*Amióta az Úr él szívemben,
Megváltoztat és megújít engem.*

Jézus tehát beköltözött a szívembe.

„Uram, én erősen hiszek Benned! Kérlek, gyere be a szívembe!”

Nem ilyen módon történt, hanem egyszerűen csak befogadtam az Igét.

„Ó, a bűneim megbocsátattak! Megtisztultam! Ámen. Hálát adok neked!”

Attól fogva bárhová mentem, Jézus mindig velem volt. A hadseregben, ha külföldre mentem vagy ha Koreában tartózkodtam. Ez titok, de most elmondom, hogy egyszer Kínába utaztam, hogy Gang-Ga-Jeomban szemináriumot tartsak. Kínában, ha az ember csak egy alkalommal is prédikációt tart, azonnal le tartóztatják. Hogy egy egész faluközösségnek egy teljes héten át szemináriumot tartottam, az olyan volt, mintha fennhangon azt kiáltottam volna: Tartóztassatok le! Ennek ellenére a miszcionáriusok azt szerették volna, hogy ha már Kínában vagyok,

tartsak meg egy szemináriumot. Nem mondhattam, hogy félek az egésztől és nem akarom megtartani. Szóval megtartottuk a szemináriumot.

A konferenciaterem végében az egyik testvérünk őrt állt, és azt beszéltük meg, hogy ha jön a kínai rendőrség, akkor jelezni fog nekem. Akkor félbeszakítom a prédikációmát és azonnal elmekülök, a helyemre pedig odalép egy kínai testvér és folytatja a prédikációt. Így terveztük meg az előadást. A prédikációm során folyton az őrt álló testvéremre figyeltem. Ha meg sem moccant, akkor is összeszorult a szívem. Minden befejezett órát követően azt mondtam:

- Uram, ismét sikeresen befejezhettünk egy órát. Kérlek, továbbra is őrizz meg bennünket!

Így telt el egy egész hét. Az utolsó napon, a prédikáció utolsó óráját követően elénekeltünk egy gyülekezeti éneket, majd imádkoztunk. Amikor azt mondtam – mindezt Jézus nevében imádkoztam, ámen! – s kinyitottam a szememet, azt láttam, hogy több száz ember összekuporodva ül a földön és senki sem akar felállni. Mindannyian sírtak. Szívem mélyéig meg voltam hatódva.

Amikor a szobámba mentem, egy lelkész jött hozzám.

- Lelkész úr, lenne egy kérésem. Innen autóval egy órányira van Sam-Won-Po. Lelkész úr, a gyülekezetünk sok tagja vár Önre. Megtenné, hogy ott is tart egy órányi prédikációt?

Kínában nem tudnak az emberek szabadon eljönni a szemi-

náriumra. Mivel minden a legnagyobb titokban zajlik, ezért a központi gyülekezet megszabja a résztvevők számát. Ebből a gyülekezetből ennyi és ennyi ember jöhet, a másiktól pedig annyi. Csak azok jöhettek, akiket a nagy létszámú jelentkezők közül sikeresen kiválasztottak. Ezek az emberek induláskor egyáltalán nem tudják, hol lesz a szeminárium. Amikor beszállnak a buszba, akkor is csak egyetlen egy ember, a csoportvezető tudja az utat. Az utazás kezdetét veszi, majd egyszer csak megállnak a helyszín előtt.

Sam-Won-Poban több száz olyan ember van, akik nem tudtak részt venni a szemináriumon. Csak várakoztak és reménykedtek.

„De szép is volna, ha visszafelé Park lelkész úr útba ejtene bennünket, megpihenne nálunk és hirdetné egy kicsit az evangéliumot.”

- Rendben, akkor induljunk! – mondtam.

Hideg reggel volt. Beszerezték egy teherautót, azzal mentünk Sam-Won-Poba. Amikor az ember Gang-Ga-Jeom község területéről kifelé halad, egy nagy kereszteződéshez ér. Rögtön a kereszteződés elején ott volt egy rendőrségi ellenőrző pont. Ha a kereszteződésben jobbra fordulunk, az út Sam-Won-Po irányába vezet, ha pedig az ember balra fordul, egyenesen a faluközpontba jut. Azonban a sofőr Sam-Won-Po helyett balra fordult. Megkérdeztük a sofőrt, hogy miért kanyarodott balra, erre azt válaszolta:

- Nagyon sajnálom, de még ma mondanom kell valamit a testvéremnek. Az indulás előtt nem volt rá alkalmam. Mivel ez öt percnél nem tart tovább, arra gondoltam, hogy előbb átadom az üzenetet, és majd azután indulunk.

Így először a falu központja felé kanyarodtunk, és csak utána mentünk Sam-Won-Po irányába.

Amikor Sam-Won-Poba érkeztünk, mindannyian egy emberként rohantak felénk.

- Meneküljön Lelkész úr, a rendőrség a nyomában van!

Ezért anélkül, hogy hátrafordultunk volna, tovább hajtottunk Maiwaguba, ahol egyenesen bementünk egy kínai étterembe. Éltelt rendeltünk és azonnal telefonáltunk, hogy megtudjuk, mi történt. Ezen a reggelen a rendőrfőnök azt a parancsot adta minden kínai rendőrnek, hogy tartóztassák le Park Ock-Soo lelkészt. Hogy mi módon? Minden autót megállítottak, amik a gyülekezet irányából jöttek és átkutatták az autókat. Mivel ezen a reggelen nagyon hideg volt és az ablakok bejegesedtek, egyáltalán nem lehetett belátni az autók belsejébe. Itt még azt is meg kell említenem, hogy a teherautóval mi is a gyülekezet irányából érkeztünk az ellenőrzőponthoz, de nem jobbra, hanem balra fordultunk. Ezért a rendőrök azt gondolták, hogy ez biztosan csak egy falubeli autó. Biztosan nem a gyülekezetből jön, hanem csak arrafelé lehetett valami dolga, és most csak visszafelé tart. Így egyszerűen átengedték a teherautót és nem leltek a nyomomra, hiába kutattak át minden autót. Ekkor egy

gondolat suhant át az agyamon.

„Igen, Isten az, aki megakadályozta, hogy rám találjanak. Ha én magam igyekeztem volna elkerülni, biztosan nem sikerült volna.”

Isten számtalan hasonlóan veszélyes helyzetből szabadított már ki, nem csak egyszer vagy kétszer. Nem egyszer voltam olyan helyzetben, amikor könnyen meg is halhattam volna.

Annak idején elfogadtam Isten Igéjét, miszerint Jézus eltörölte minden bűnömet. Ez az Ige Istennel volt azonos. Mivel most ez az Isten bennem lakozik, kijelenthetem, hogy igaz ember vagyok. Istennek köszönhetően szent vagyok. Van hatalmam. Mivel manapság sokan jönnek a gyülekezetünkbe, a többi egyház kíméletlenül gyaláz bennünket, azt hangoztatják rólunk, hogy szekta vagyunk, és kitalálnak rólunk mindenféle hazugságot. De Isten az elmúlt negyven év során mindvégig velem volt, védelmezett és segített engem.

Kedveseim, hagyjanak fel a nagy igyekvéseikkel! Ha bevezetik az elektromos áramot a házukba, lakásukba, máris működik a hűtőszekrény, a mosógép, a televízió, égnek a lámpák és működik a klímaberendezés. Ugyanakkor, ha nincsen áram, semmi sem működik. Pontosan úgy, ahogyan az elektromos áram elvégzi ezeket a feladatokat, ez történik akkor is, amikor Jézus beköltözik Önökbe. Attól a pillanattól fogva Jézus szent életet fog adni, megajándékozza Önöket örömmel, védelmezni fogja

Önöket és eltörli minden bűnüket, hogy a mennybe mehesse-
nek. Jézus az, aki mindent meg fog cselekedni.

Akkor hogyan kell nekünk Jézust befogadnunk? Azok, akik
ezt nem tudják, így imádkoznak: Uram, bűnös ember vagyok!
Uram, kérlek, költözz be a szívembe! – azonban ilyen módon
nem lehet befogadni Jézust. Az Ige az Isten. Mi az Igét fogadjuk
be. Ábrahám befogadta az Igét, így a hit atyjává lett. Persze ele-
inte Ábrahám sem fogadta az Igét, ahogyan Önök is elutasítják
a gondolataik miatt, azonban ma, ebben az órában, fogadják
be! Akkor Isten élő valóságában és hatalommal fog munkál-
kodni Önökben. Isten soha többé nem fogja elhagyni Önöket,
mindig segíteni és védelmezni fog.

9.

József könnyei

9.

József könnyei

Szép jó estét kívánok kedves mindnyájuknak! Ez most egy igazán nagyon jó hangulatban zajló, áldott este. Úgy gondolom, hogy most látom Önöket először ilyen jó kedvűnek. A Gracias Kórus dalaival szívünk mélyéből dicsőíthettük Istent, amiért én is nagyon hálás vagyok.

Ma este Mózes I. könyvének a 45. fejezetében található Igét olvasom fel Önöknek. Az 1. verstől a 15. versig fogom felolvasni: *„És nem tartóztathatá magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állának és felkiálta: Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerteté magát József az ő atyjafiaival. És hangos sírásra fakada, úgy, hogy meghallák az egyiptomibeliek, és meghallá a faraó háznépe is. És monda József az ő atyjafiainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle. Monda azért József az ő atyjafi-*

ainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Egyiptomba. És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. Az Isten küldött el engem tielőttetek, hogy míveljem a ti megmaradástokat ezen a földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a faraó atyjává tett, és egész házának urává, és egész Egyiptom földének fejedelmévé. Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Egyiptom urává tett. Jöjj le énhozzám, ne késsél. És Gósen földén lakozol, és énhozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, amid van. És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és semmi, amid van. És ímé a ti szemeitek látják, és én atyámfiának Benjaminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet Egyiptomban, és mind azt amit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámat. És nyakába borula az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámín is síra az ő nyakán. És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra őrajtok; azután beszédbe ereszkedének vele az ő testvérei.” A 15. versig olvastam fel.

A szénaszálakból készülő kötelet vékonyra fond, hogyan erős legyen

Mindig is jártam templomba, de a bűn kérdésében állandóan tévelyegtem. Egy napon azt a nagy kegyelmet kaptam Istentől, hogy képes voltam felismerni magamat a Bibliában. Addig azt gondoltam magamról, hogy okos és jó ember vagyok, úgy gondoltam, hogy jó istenhívő vagyok. Azonban Isten szemszögéből bizony gonosz, mocskos és szájalomra méltó voltam. Ezért felhagytam azzal, hogy önmagamban bízzak, és megtagadtam magamat. Mivel többé már nem tudtam hinni magamban, érdekes módon elkezdtem Istenben hinni, és Isten Igéje hitként jött a szívembe. El tudtam hinni, hogy minden bűnöm megbocsátást nyert.

Attól fogva olvasni kezdtem a Bibliát, és a legnagyobb meglepetésemre, bárhol is lapoztam fel, mindenütt a saját történetemet találtam. A történetek arról szóltak, hogy a bűneim örökre bocsánatot nyertek. A Biblia hirtelen nagyon kedvessé vált számomra, szinte megelevenedett a szívemben. Attól fogva Isten munkálkodni kezdett az életemben. Én nem vagyok az az ember, aki képes rá, hogy egy ilyen helyen álljon, de tudom, hogy Isten az, aki ide állított engem. Nagyon csodálatos az is, hogy Isten mindig utat nyit számomra, hogy bátran hirdethessem az Igéjét, holott mindig vannak, akik kritizálnak, sőt üldöznek emiatt. Ha most elkezdeném mesélni ezeket a történeteket, sosem érnék a végére.

Amikor már megszületett a döntés arról, hogy ezen a héten itt, ezen a helyen fogom az Igét hirdetni, még nem tudtam, hogy miről fogok prédikálni. Rengeteg dolog volt a fejemben, amit szerettem volna elmondani. Kiválasztottam néhány dolgot a Bibliából és úgy gondoltam, hogy az igazi megtérés és az igazi hit témájáról fogok beszélni.

Mivel nem vagyunk vele tisztában, mit jelent az igazi megbánás és megtérés, csak azokat a bűneinket bánjuk meg, amelyek külsőleg is láthatóvá váltak, mint pl. a lopás, házasságtörés vagy a gyilkosság. A bűn valódi gócpontját, tudniillik önmagunkat, akikből a bűn újra és újra előtör, teljesen figyelmen kívül hagyjuk, és csak annyit vallunk meg, hogy loptunk vagy házasságtörést követtünk el. De mivel továbbra is felszínre tör belőlünk a bűn, nem tudunk mást tenni, mint vétkezni és megbánni, vétkezni és újra megbánni.

Egy napon felismertem, hogy a lopásnál, hazugságnál és az összes többi vétéknél van egy sokkal rettenetesebb baj is. Mégpedig az, hogy a bűn szüntelenül előtör belőlem. Ez jelenti az igazi gondot. De amint el tudtam hinni, hogy a kereszten megoldódott a bűn kérdése, leírhatatlan nyugalom töltötte el a szívemet. Azóta nagyon sok ember előtt bizonyosságot tettem erről az evangéliumról. Láhattam azt is, hogy sokan megváltoztak és megújultak. Az ember fel sem tudja fogni, hogy milyen csodálatos dolog is ez.

Ma este Józsefről olvastunk. Ebben a történetben az igazán nagyszerű dolog az, hogy Isten, aki látja a szívünket, e történet által pontosan felfedi számunkra, hogy mi rejlik benne.

Egyszer régen egy nagy házban élt egy gazdag ember. Nagyon sok szolgálja volt. Amikor beköszöntött a tél, a szolgáltnak lejárt a szolgálati idejük és eljött a nap, amikor már hazamehettek.

- Hurrá, holnap indulok haza! Végre láthatom a gyerekeimet és a feleségemet! Vége a szolgaságomnak! Úgy örülök!

A szolgák bent ültek a kamrájukban és szívélyesen csevegtek egymással. A vacsora után felkereste őket a gazda.

- Itt vagytok mindannyian?

- Igen gazduram. Mi járatban? Kerüljön beljebb!

- Tudom, hogy nem volt könnyű dolgotok nálam és sok nehézségen kellett keresztülmennetek. Köszönöm a kitartásotokat. Nos, holnap ismét hazamehettek. Valójában szerettem volna, hogy pihenjete, de volna itt még egy elvégzendő munka, amiről teljesen megfeledkeztem.

- Igen gazdánk, mit kellene elvégeznünk? Mondja csak meg és mi már csináljuk is.

Az idős ember behozott egy kazalnyi szénát, valamennyit a kezébe vett és elkezdett kötelet sodorni. Miután egy keveset megsodort, így szólt:

- Kérlek benneteket, készítsetek nekem sok ilyen hosszú, vékony és erős kötelet.

- Igen gazdánk, megértettük.

- Akkor már megyek is.

Miután elment az öregúr, a szolgák zúgolódni kezdtek.

- Ember, az uraság tényleg nem nyugszik, de tényleg! Mi lett volna, ha kicsit nyugton hagy bennünket, főleg most, hogy holnap már ügyis elmegyünk? Muszáj volt neki ma is munkát adnia? Hát ilyen ez az öregúr! No de mit tehetnénk? Gyerünk és fonjuk meg a köteleket!

Ha az ember szénából szeretne kötelet fonni, akkor szó szerint a tenyerébe kell köpnie és egészen szorosan és feszesen kell összesodornia a szálakat, mert csak így lesz szép vékony és erős a kötél. De ha valóban vékonyra szeretnénk fonni, rövid idő alatt nem lehet sokat elkészíteni.

- Ma vagyunk itt utoljára, úgyhogy biztosan nem fog bennünket leszidni, ha kicsit vastagabbra fonjuk a köteleket, igazam van?

Marokra fogták a szénát, a tenyerükkel sodortak rajta egyet, így a kötél vastag és laza lett. A behozott szénát pillanatok alatt feldolgozták, egy rakás vastag kötelet készítettek belőle. De volt közöttük egy Hannes nevű szolga is. Hannes istenhívő ember volt. (Máskülönben, ezt a történetet még kiskoromban hallottam a vasárnapi tanítónktól.) Hannes követte urának szavát, a tenyerébe köpött, és hosszú, vékony és erős kötelet sodort a szénából.

- Hé, Hannes. Semmilyen kitüntetést nem fogsz kapni ezért.

Hagyd az egészet! Holnap reggel elmegyünk, úgyhogy biztosan nem fog velünk vitázni a gazdánk. Igyekezz inkább, sodord gyorsabban a köteleket. Holnap hosszú út vár ránk. Szükségünk van az alvásra.

- Emberek, én ugyan nem tudom, az uraság mire szeretné használni ezeket a köteleket, de utoljára engedelmeskedjünk neki. Ha úgyis ez az utolsó alkalom, csináljuk is meg rendesen. Készítsétek vékonyabbra a köteleket!

- Ugyan hagyd már! Fond csak vékonyra, ha akarod – mondták a többiek, és fonták tovább a laza köteleket.

- Na már egész sokat megcsináltunk – jelentették ki, ezzel ráborultak a kötelekre és elaludtak. Közben Hannes egész éjjel fonta az egészen finom és vékony szénaköteleket. Másnap reggel megérkezett az uraság.

- Jól aludtatok?

- Igen uram.

- Tegnap sokat kínlódtatok a szénakötelekkel, ugye?

- Hát, nem annyira.

- Fogjátok a köteleiteket és kövessetek!

- Most meg mit akar?

Az uraság előre ment, a szolgák pedig követték, kezükben a saját készítésű kötelekkel. Egy kamrához vezette őket. Ebbe a kamrába kizárólag csak az uraság szokott bemenni, rajta kívül senki. Még a szolgák sem voltak benn soha. Az uraság a derekára kötött kulcsok közül leakasztott egyet, kinyitotta az ajtót

és bement. A kamrában sötét volt, de amint lámpát gyújtott, egyszerre világos lett.

- Gyertek utánam! – mondta. A kamrában volt még egy ajtó. Egy kulccsal azt is kinyitotta. Az ajtó mögött hegyekben álltak a nemesfémből vert pénzérmék. A szolgálknak leesett az álla.

- De uram, ez mind pénz? Ez itt mind nemesfémből készült.

- Igen, úgy van.

- Fogalmunk sem volt róla, hogy ilyen sok pénze van itt a házban.

- Ehhez részben ti is hozzájárultatok. De én már annyira megöregedtem, hogy nem tudom, meddig fogok még élni? Ezért úgy döntöttem, hogy nektek adom ezt a pénzt. Nos, hozzátok ide a sodrott köteleiteket. A pénzérmék közepén van egy lyuk. Most annyi pénzérmét fűzhetek fel, amennyit csak tudtok.

Hannes természetesen rengeteg érmét fűzött fel, hosszúra és vékonyra sodrott szénaköteleire. Tele lett az első kötél, a második kötél, a harmadik kötél. Egyre több érmét fűzött fel, már olyan nehezek lettek, hogy kézzel alig lehetett megemelni. Az uraság látta ezt és így szólt:

- Aligha hiszem, hogy kézzel elvihetnéd. Fogj egy kiskocsit és azzal vidd haza!

Ahogy a pénzérméket a kocsira pakolta, egy egészen nagy halom lett belőle.

- Hannes, te igazán sok fáradságot beleöltél. Vegyél rajta magadnak egy szép házat, egy szántóföldet, és legyen sok gyerme-

ked! Isten veled!

- Uram, hálásan köszönöm! Nagyon, igazán nagyon köszönöm!

Hannes megfeszített erővel hazatolta a talicska pénzt.

Mit gondolnak, a többiek köteleire is fel lehetett fűzni a pénzérmeket? Természetesen nem lehetett. Ezért kioldották a saját köteleiket és újakat készítettek. De ugyan mennyit voltak képesek elkészíteni? Mivel keveset tudtak sodorni, kevés pénzérmet tudtak felfűzni.

- Ezt azért vigyétek haza magatokkal. Ez is több mint a semmi!

- Igen uram!

Ez volt a történet.

Kedveseim! A szolgák nem ismerték az uruk szívét. Ha tudták volna, hogy azért parancsolta, hogy szénaköteleket fonjanak, hogy legyen mire felfűzni a pénzérmeket, amiket vénségére szeretett volna nekik adni, akkor könnyes szemmel fonták volna a szénát, s közben arra gondoltak volna:

„Az urunk szeret bennünket, azért parancsolta meg, hogy szénából köteleket készítsünk, hogy minél több pénzérmet fel tudjunk fűzni. Nagyon hálásak vagyunk. Ha ezt tudtuk volna, sokkal jobb szolgálói lettünk volna. Tévedtünk és ostobán viselkedtünk! Nagyon sajnáljuk!”

Mivel nem ismerték uruk szívét, csak bosszankodtak.

„Hihetetlen, hogy az úr nem tud bennünket békében hagyni.

Micsoda egy kapzsi öregember! Nem hagyhatott volna nyugton indulás előtt? Hát nem használt ki még eléggé bennünket? Most még ezeket a köteleket is meg kell sodortatnia velünk? Gyerünk, csináljuk meg gyorsan, de hagyjuk csak jó vastagra.” Az uraság nagyon csalódott volt, hogy a szolgálái nem ismerték a szívét. Hannes volt az egyetlen, aki sok pénzürmét tudott magával vinni. Nemhogy nem károsította meg az uraságot, de örömet szerzett vele. Ugyanakkor az is igaz, hogy sokat megspórolt azzal, hogy a többiek csak keveset tudtak magukkal vinni, azonban ez a legkevésbé sem okozott örömet az uraságnak.

Csodálatos volt, hogy miután elhagytam a saját gondolataimat és elfogadtam a bűnbocsánatot, apránként látni kezdtem az Igében Isten elrejtett szívét. Áh, tehát ilyen Isten szíve! Abban az időben, amikor ezt a gyülekezetet alapítottam, Koreában már sok más gyülekezet létezett, mint például a presbiteriánus, a metodista vagy a lutheránus gyülekezet. Sokkal kényelmesebb lett volna csatlakozni valamelyikhez és velük együtt sodródni, de Isten Igéje, Isten vezetése más irányt szabott nekem. Az egyházak túlságosan romlottak voltak, mindenütt csak a hatalmukat akarták gyakorolni. Daeguban van egy Pa-dong nevű hely. Az épület második emeletén a Hwashin Bajom nevű kínai étterem felett kezdtük el a gyülekezetünket. Igaz, hogy kevesen voltunk, de aki a gyülekezetünkbe járt, megszabadult

a bűneitől és újjászületett. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy munkálkodott az életemben.

Isten vezetése által hirdetni kezdtem az evangéliumot, az egész világ számára. Sajnos sokan rossz dolgokat terjesztettek rólunk. Azt mondták, hogy szekta vagyunk, és az Öt Óceán nevű okkult társasághoz tartozunk, sőt mezítelenül tartjuk az istentiszteleteket. Igaz, hogy egyszer egy fürdőben mezítelenül is hirdettem evangéliumot, de még sohasem tartottam mezítelenül egyetlen istentiszteletet sem. Mégis hogy tennék ilyet? Ahhoz túlságosan hideg van...

Az emberek hajlamosak a rossz dolgokra figyelni, mintsem a jó hírekre. A rossz sokkal könnyebben bejut a fülükbe. Ez az oka annak, hogy mérhetetlenül sok üldözésben volt részem, kimondhatatlanul sokat kellett szenvednem az engem célzó, szitkozódó, átkozódó történetek miatt, amiket végig kellett hallgatnom. Sok olyan testvérasszony van a gyülekezetünkben, akiket a férjeik megvernek amiatt, mert a mi gyülekezetünkbe járnak. Az egyik testvérasszonyt annyira megverték, hogy eltört a lába. Az ember el sem tud mondani mindent. Mindezek ellenére Isten velünk van. Ezért hatalmas megtiszteltetés számomra, hogy itt állhatok Önök előtt és hirdethetem az evangéliumot. Isten is nagyon örül ennek a munkának. Amikor látom, hogy Isten miként vezeti az ő Szentlelke által azokat az embereket, akik hallgatják az Igéjét, ismételten nagyon hálás vagyok neki.

József is csak ember, egyszer bosszút fog állni rajtunk

József testvérei így beszélgettek egymás között:

- Most aztán mit tegyünk? Évekkel ezelőtt eladtuk Józsefet.
- Azt mondja, hogy nem fog bosszút állni a bűnünk miatt. Ő azért egy kicsit más, mint mi, nem gondoljátok?
- Te tényleg azt hiszed, hogy nem fog bosszút állni? De hát meg akartuk ölni őt. Beledobtuk egy kiszáradt kútba, hogy ott halljon meg. Aztán eladtuk Egyiptomba, ahol rabszolgaként kellett élnie, sőt börtönbe került. Rengeteget szenvedhetett, nagyon sok nehézségekkel kellett megküzdenie. Most azt mondja, nem áll szándékában bosszút állni, de nem tudhatjuk, mi lesz később, ha esetleg megharagszik ránk.
- Mindenesetre, ha a házába mész, légy a lehető legudvariasabb. Ne bosszantsd fel, ne nyúlj semmihez, amit a házban látsz és eszedbe ne jusson kimutatni, ha megtetszik valami. Igyekezz József kedvében járni, amennyire csak lehetséges.

Hasonlít a történet az idős uraság és szolgálói történetéhez, melyben az uraság szíve és a szolgák szíve egymástól teljesen eltért, ezért nem ismerték fel a szolgák gazdájuk szándékát. Pontosan így van ez a bibliai történetekben is, ahol Isten gondolata és az ember gondolata mindig más.

Történt egyszer, hogy a testvérasszonyaink pénzt gyűjtöttek, hogy távoli országokban szolgáló missziókba küldjék. Ám akkoriban még egészen kicsi volt a gyülekezetünk, úgyhogy én

magam számoltam meg az összegyűlt pénzt, majd átadtam a testvéreimnek, hogy fedezzék belőle a szükséges költségeket. A fiam, aki akkor első osztályos volt, mindeközben csendben figyelt. Amikor az összes pénzt átszámoltam és átadtam a testvéreimnek, így szólt:

- Apu, én nem értelek téged.

- Ugyan mit nem értesz, kisfiam?

- Azt nem értem, hogy ha ilyen sok pénzed van, akkor miért nem veszel fagyit magadnak?

- Látod, hát éppen ez a különbség apu és te közötted!

Egy apa mindig másképp gondolkodik, mint a gyermeke. Hová is lenne a világ, ha ugyanúgy gondolkodnék, mint a fiam?

- Hé, Young-Kook! Most sok pénzünk van! Gyere, menjünk fagyit enni!

Mégis miféle apa lennék, ha fognám magam, vennék egy nagy karton fagyit, megtölteném vele a fagyasztóládát, aztán minden reggeli, ebéd és vacsora után fagyival tömném magam?

Kedveseim! Olykor köztem és a feleségem között is van nézeteltérés.

- Drágám, te és én nem egyformán gondolkodunk. De éppen ezért vagyok a férjed. Ha mindketten egyformán gondolkodnánk, nem lehetnénk férj és feleség. Te vagy a feleségem, én pedig a te férjed vagyok. A férj a fej. Éppen ezért különböznek egymástól a gondolataink. Neked nincs más dolgod, mint követni engem.

Időnként a gyülekezet tagjainak gondolatai és az én gondolataim között is adódnak különbségek.

Egyszer egy pásztor legeltette a nyáját. Egyre gyorsabban sötétedett, de még fel kellett jutniuk a dombtetőre. A juhok már annyira elfáradtak, hogy alig álltak a lábukon. Azt mondták a pásztornak:

- Éjszakázzunk itt, aztán holnap tovább megyünk.
- Nem, azt nem lehet juhaim. Ha itt maradunk éjszakára, jön a farkas és felfal bennünket.
- Márpedig én nem tudok tovább menni. Akkor inkább jöjjön a farkas és fáljon fel! Egyébkén is, hol vannak itt farkasok?
- Hagyjátok abba nagyokosok! Itt nem maradhatunk. Gyertek, menjünk tovább!

A juhok akkor sem hajlandók megérteni a pásztort, ha korbacsal veri is őket. A pásztor gondolatai és a juhok gondolatai különbözőek, csakúgy, mint a gyülekezet tagjainak gondolatai és a lelkész gondolatai. Mégis miféle lelkész az, aki ugyanúgy gondolkodik, mint a gyülekezetének tagjai? Hogy gondolkodhatna egyformán egy apa és a gyermeke? Hiszen akkor mást sem tenne egész nap, csak ülne a számítógép előtt, enné a fagyit és pillanatnyi kedve szerint töltené az idejét. Milyen apa volna az ilyen? Egy lelkész gondolatainak különböznie kell a gyülekezet tagjainak gondolataitól, mert ha egyformán gondolkodnának, a lelkész méltatlan lenne a gyülekezetéhez. Egy apának és fiának nem szabad, hogy azonosak legyenek a gondolatai.

Egy apának előrelátónak kell lennie, képesnek kell lennie arra, hogy a jövőbe nézve tervezze a különféle feladatokat.

Kedveseim! Ha az Úrnak ugyanolyan gondolatai lennének, mint nekünk, akkor mégis milyen Úr lenne? Az Úrnak más gondolatai vannak, mint nekünk. Ha átkutatjuk a Bibliát, hogy megtaláljuk a hitéletünkben felmerülő problémákat, láthatjuk, hogy azok éppen az Isten és a mi gondolataink közötti különbözőségekből fakadnak. Erről árulkodik minden fejezet, sőt minden vers.

Vagyis ahhoz, hogy hitet kapjunk, mindenképpen szükségünk van megbánásra. Ez a megbánás viszont nem azt jelenti, hogy megbocsátásért könyörgünk – hazudtam, loptam, házasságtörést követtem el – hanem megvalljuk, hogy bár helyesnek tartjuk a gondolatainkat, mégis elvetjük azokat, mivel különböznek Isten gondolataitól. Majd miután megértettük, a szívünkbe fogadjuk Isten gondolatát. Ez a hit.

Eladták a testvérei, így Józsefet Egyiptomba hurcolták, ahol rabszolga lett belőle. El sem tudom képzelni, hogy gyűlölhettek annyira legkisebb fivérüket, hogy a halálát kívánták.

Képzeljük el, amint Józsefet Egyiptomba hurcolják. Egy kötél végén vonszolja magát egy teve után a tűző napon, éhesen és szomjasan. A saruja kioldódik, de nem tudja megkötni a szíját. Talán fel tudja venni a földről, hogy ne veszítse el, ám a lábai feldagadnak, kisebesednek. Borzasztó szenvedésen megy ke-

resztül.

„Testvéreim, miért gyűlöltök engem ennyire? Miért adtatok el?” – gondolhatta József, miközben a szíve megtelt panasszal és gyűlölettel.

Egyiptomi rabszolgaként sem lehetett könnyebb dolga, ennek ellenére Isten kegyelméből megkülönböztetett figyelemben részesül Potifár házában, ahol a ház urává emelték őt. Noha az élete valamivel jobb lett, de amikor Potifár felesége megpróbálta elcsábítani – amit József hárított – az asszony bosszúja börtönbe jutatta. József szívében sötét gondolatok forrongtak.

„Képesek voltatok eladni engem, testvéreim? No várjatok csak! Csak maradjatok életben! Ezért egyszer még bosszút állok rajtatok!”

Egy napon József lett a második főember a fáraó után, egész Egyiptomban. Ám testvérei iránt érzett gyűlölete még mindig nem oldódott fel. Az ország vezető emberévé vált. Házasságot kötött, majd felesége várandós lett. A pocakja egyre gömbölyűbb lett. Egy napon megkérdezte Józseftől:

- Drágám, ha megszületik a gyermekünk, milyen nevet adunk neki?

- Hát, nem is tudom, te mit gondolsz?

Ekkor hirtelen eszébe jutott a családja.

„Vajon, hogy van az apám? Vajon hogy élnek azóta a testvéreim, hogy eladtak engem?”

Mindeközben eszébe jutottak korábbi álmai. Aratáskor, ami-

kor József kérébe kötötte a búzáját, az ő kéréje felegyenesedett, a testvérei kéréi pedig meghajoltak előtte. A nap, a hold, valamint a tizenegy csillag is meghajolt előtte. Amikor Józsefnek eszébe jutottak ezek az álmok, mélyen megrendült.

„Áh, várjunk csak! Hiszen én lettem Egyiptom legfőbb embe-
re. De hiszen éppen ez az álom teljesedett be. Az álomnak megfelelően egy ország vezetője lettem. Az álomnak megfelelően a testvéreim ide fognak jönni és meghajolnak előttem. A nap, a hold és a csillagok mind, az egész világ élém fog járulni, hogy meghajoljon előttem. Igen, Isten az, aki Egyiptom uralkodójává akart tenni. Persze apám sosem engedett volna Egyiptomba, hiszen túlságosan szeretett és féltett. Vagyis Isten alakította úgy, hogy a testvéreim gyűlöljenek és eladjanak Egyiptomba. Ez a gyűlölet nem a testvéreimtől származott, ez Isten akarata volt. Én meg csak háborogtam, mert ez a mai napig eszembe sem jutott.”

Amint József felismerte Isten akaratát, a szívéből hirtelen eltűnt a testvérei iránt érzett gyűlölet. A felesége ismét megkérdezte őt.

- Mondd kedvesem, kigondoltál már valamilyen nevet a gyermekünknek?
- Hm, lássuk csak. Nevezzük őt Manassénak.
- Mit jelent az, hogy Manassé?
- Manassé azt jelenti, hogy felejtés.
- Miért szeretnéd a fiunkat felejtésnek nevezni?

- Mert most már elfeledtem a testvéreim iránt érzett gyűlölet. Gyűlöltem őket, mert nem tudtam, miért adtak el, de most már nincs a szívemben semmi gyűlölet. Már nem érzem, hogy bosszút kellene állnom. Csak szeretetet érzek irántuk. Mindent elfeledtem! Ezért szeretném, ha Manassé lenne a fiunk neve. Feledés, feledés! Igen! Legyen a neve Manassé, vagyis feledés! József tehát nem őrizte többé a szívében testvérei szörnyű bűnét. Már nem haragudott rájuk, mert eladták őt. Ebbéli örömeiben nevezte el fiát Manassénak, azaz felejtésnek.

Ez idő tájt Egyiptomban éhínség tombolt. A hét bőséges esztendő követően, Egyiptomban és a környező országokban lassan kezdtek kifogyni a készletek. Izráelben is felütötte fejét az éhínség, így József atyja, Jákob, és testvérei éhezni kezdtek. Amikor eljutott hozzájuk a hír, hogy Egyiptomban van élelem, elmentek, hogy ennivalót vásároljanak. József volt az ország uralkodója. Vajon más dolga nem lett volna, mint hogy ő maga árulja a gabonát? De biztosan lett volna, ennek ellenére József ott állt a magtárban és árulta a gabonát. Az alattvalói gyakran kérlelték őt:

- Uram, engedd meg, hogy mi végezzük a munkát! Te menj és pihenj inkább!

- Ne törődjetez ezzel! Én magam fogom eladni az idegeneknek a gabonát.

Vajon miért tette ezt József? Mert tudta, hogy előbb-utóbb a

testvérei is felbukkannak, hogy feltöltsék gabonakészleteiket. Nap mint nap, minduntalan az érkezőket kémlelte.

- Bőkezűen adjatok mindenkinek! Ti honnan jöttetek gabonát vásárolni?

- Mi Kánaánból érkeztünk.

- Nagy az éhínség Kánaánban?

- Szavakkal ki sem lehet fejezni, uram. Egyáltalán nincs mit enni.

- Hát, ez igen rossz hír. Minél több gabonát vigyetek magatokkal!

- Igen uram.

Ezek az emberek Kánaán földjéről érkeztek, hogy gabonát vásároljanak. Ezek szerint a testvéreim is hamarosan itt lesznek – gondolta József. Egy napon aztán megpillantotta az érkező testvéreit. Megjöttek! Eljöttek, hogy gabonát vásároljanak – örvendezett.

Most nem tudok mindent elmesélni a történetről, de József végül felfedte kilétét.

- Testvéreim! Én vagyok az, József! Jól nézzetek meg! Én vagyok, akit eladtatok az egyiptomiaknak.

A testvérek halálra válva bámulták Józsefet. Valóban ő volt az.

- Tessék? József uralkodó lett? Most aztán halál fiai vagyunk. Gyűlöltük őt, meg akartuk ölni, most meg itt állunk a színe előtt. Ki fogja elvinni a gyermekeinknek a gabonát, ha most meghalunk?

De József megnyugtatta őket: Ne aggódjatok amiatt, hogy eladtatok az egyiptomiaknak.

A Bibliában sok érdekes mondatot találunk erről. Megkérem Önöket, hogy nyissák ki a Bibliát és saját maguk is győződjenek meg erről. Mózes I. könyvének 45. fejezetében az 5-8 versekben a következőket mondta József:

„És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van a földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. Az Isten küldött el engem tielőttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a fáraó atyjává tett, és egész házának urává, és Egyiptom egész földének fejedelmévé.”

József tehát azt mondja:

„És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek”

Vagyis József tudta az okát annak, hogy miért adták el őt a testvérei.

„Azért történt, hogy a testvéreim gyűlöltek és meg akartak ölni, mert Isten így akart megvédeni bennünket az eljövén-

dő éhínségtől. Istennek Egyiptomba kellett küldenie engem. Apám sosem engedett volna, ahhoz túlságosan szeret, ezért Isten a testvéreim gyűlöletén keresztül vezetett ide.”

Amint József felismerte, hogy mindez Isten vezetése által történt, és nem a testvérei adták el őt, a szívéből nyomtalanul eltűnt minden gyűlölet és bosszúvágy. Ezt vallja meg ebben a versben. Olvassuk el még egyszer együtt az 5. verset:

„És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek.”

Ilyen részletesen magyarázta el nekik, sőt a kelleténél is többet mondott. Mindezt azért tette, hogy a testvérei szívében teljesen egyértelmű és érthető legyen, hogy nem fog bosszút állni rajtuk, nem haragszik rájuk. Utóbbit ugyan nem mondta ki József, de a szíve ezt sugallta, ezt kiáltotta. Ha a testvérei közvetlenül a szívébe fogadták volna, talán így válaszoltak volna: - Édes öcsénk, halljuk, amit mondasz. Teljesen igazad van. Akkoriban mi magunk sem tudtuk, miért is gyűlöltünk annyira, de most már látjuk, hogy Isten akart téged uralkodóvá tenni ebben az országban. Igen, így már érthető. Ennek ellenére nagyon sajnáljuk, amit veled tettünk.

- Kedves bátyám, most már érted? Ne aggódj! Sosem fogok bosszút állni. A szívemben többé már nincsen ilyen késztetés.

- Igen, ez az! Mi testvérek vagyunk! Testvérek!

- Gyertek, ezen túl éljünk mindannyian együtt boldogságban!

Milyen szép is lett volna. Ha a testvérek József szavait egyenesen a szívükbe zárták volna, akkor minden jóra fordult volna. Azonban József testvéreinek megvoltak erről a saját gondolataik. Hogy mit is jelent ez? Noha József megbocsátott, a testvérei ennek ellenére azt gondolták – ha a bátyám mindezt velem tette volna, én nem tudtam volna megbocsátani neki – vagyis mindannyian a saját gondolataik szerint tekintettek a történetekre. Az volt a véleményük, hogy bár József igazán nagyon jó ember – amilyen eltökéltek voltak akkoriban, hogy megöljék őt – egyszer biztosan bosszút fog állni, hiszen ő is csak ember. Elképzelhetjük, hogy amikor a testvérek József házában részt vettek egy ünnepen vagy születésnapi összejövetelen, a hazafelé vezető úton így tanakodtak egymás között:

„Ugye tudod, hogy Józseffel mindig udvariasnak kell lennünk. Mit fogunk tenni, ha megharagszik ránk és meg akar ölni bennünket? Ha tényleg haragra gerjed, mitévők leszünk? Hiszen ő is ember. Hogy lehattél olyan arcátlan vele szemben? A halálunkat kívánod talán?”

A valóságban József szívében meg sem fordult ilyen gondolat, de testvérei mégis így vitatkoztak egymással.

Isten többé nem emlékezik meg a bűneinkről

Sok idő telt el így. Egy napon elhunyt Jákob, József édesapja. A testvérek ismét aggódni kezdtek.

„József most már biztosan bosszút fog állni rajtunk. Eddig

nem tette, mert attól tartott, hogy halálosan elszomorítaná apánkat, de most, hogy apánk meghalt, semmi sem tartja őt vissza a bosszútól. Uram Isten!”

Azonban ezek a gondolatok még mindig a saját agyszüleményeik voltak.

Szeretnék most Önöknek feltenni egy kérdést: érezte e József szívében a bosszúvágnak akár csak a legkisebb szikráját is? Nem, nem érezte, ugyanis József rég kitörölte az emlékezetéből testvérei bűnét. Már csak arra tudott gondolni, milyen jó lesz majd megosztani velük a sok ételt, együtt élni boldogan, és élvezni az életet. A testvérek azonban sajnos nem ismerték fel József szándékát, ehelyett a saját gondolataikat követték, így erőt vett rajtuk a félelem.

„Lehet, hogy József mégiscsak bosszút fog állni. Az is megtörténhet, hogy megöl bennünket.”

Befejezésképpen lapozzunk fel még egy részt a Bibliában, Mózes I. könyvének 50. fejezetéből a 15-17 verseket:

„Amint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József és visszaadja néküink mindazt a gonoszt, amit rajta elkövettünk. Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta néküink az ő holta előtt, mondván: Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkeit és bűnüket, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd

meg azoknak vétkét, akik a te atyádnak Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki.”

József nagyon bánkódott. Már megmondta a testvéreinek, hogy megbocsátott nekik, de még mindig nem hittek neki. Még most is félték tőle, nem bíztak benne. Annak ellenére sem hittek neki, hogy őszintén beszélt velük.

- Testvéreim, miért nem hisztek nekem? Ó, drága testvéreim!

József keservesen sírt.

- Testvéreim, hát nem megmondtam már nektek? Ezt Isten tette! Azért tett uralkodóvá, hogy megmentsem az életeteket. Nem számít, hogy eladtatok. Semmiképpen nem fogok boszszút állni. Hogyan is helyezkedhetnék szembe Isten akaratával? Mindennel ellátlak benneteket, sőt a gyermekeiteket is fel fogom nevelni. Ne aggodalmaskodjatok, kérlek benneteket!

Amikor Mózes I. könyvét olvastam, sokat gondolkodtam ezen az Igén. Vajon miért íratta meg Isten ezt a történetet? Miért akarhatta, hogy halljuk ezeket az Igéket?

József ugyan megbocsátotta testvérei bűnét, ám ők nem hittek neki. A szívük mélyén saját bűneik továbbra is elevenen éltek. Ez a történet arra hivatott, hogy pontosan bemutassa az emberek szívének állapotát. Amikor Isten a fiát, Jézus Krisztust elküldte a földre és keresztre feszíttette, akkor Jézus Krisztussal együtt az Önök bűnei is keresztre lettek feszítve. Ebben a pillanatban Isten szívében megszülethetett Manassé. Manassé!

Feledés! Minden egyes bűn, minden egyes hiba, amit elkövetünk, kitörlődött Isten szívéből. Elfelejtette. Véget ért. Mindez Isten szívében történt meg.

A szíve mélyén József minden ellene elkövetett bűnt megbocsátott, melyek testvérei lelkén száradtak. Egyetlenegyre sem emlékezett. De a testvérek nem hittek neki. Továbbra is azt gondolták, hogy József bosszút áll, és eddig csak az tartotta vissza öccsüket, hogy élt az apjuk. De most, hogy már nem él, biztosan bevégzi bosszúját. Félelem és lelkifurdalás uralta az életüket.

József emiatt nagyon szomorú volt.

- Testvéreim, én olyan őszintén beszéltem veletek, miért nem bíztok bennem? Miért gondoljátok, hogy bosszút akarok állni? Végtelenül szomorú vagyok.

József sírva fakadt.

Kedveseim! Ha nem hiszünk Jézusban, hanem maradunk a saját gondolatainknál, elszomorítjuk az Urat. Ő szeret bennünket, és a kereszten megbocsátotta minden bűnünket. Mi emberek nem azért vétkezünk, mert hiányzik belőlünk az elhatározás, vagy nincs bennünk jó akarat, hanem azért, mert Ádám és Éva bűnbeesésével a bűn belénk költözött. Jézusnak azért kellett meghalnia a kereszten, hogy örök váltságot szerezzen nekünk. Ezért törölte el a bűneinket.

Most tehát Isten így szól hozzánk:

Megbocsátottam minden bűnöd. Tisztára mostalak. Többé már nem emlékezem meg a bűneidről, kitöröltem az emlékezetemből.

De mi, emberek, ennek ellenére is a saját gondolatainkat követjük.

„Kizárt hogy nincs bűnöm. Igenis bűnös vagyok.”

Egyszer, amikor Daegu városában voltam, ellátogattam egy imaházba. Április 5-e volt, ami nálunk ünnepnapnak számít, ezért sok ember jött el imádkozni. A völgyekben sírtak és így esedeztek az emberek:

- Uram! Bocsáss meg nekem!

Olyan nyomasztó volt a hangulat, hogy szinte kirázott a hideg. A levegőben érezni lehetett a feszültséget. Nagy valószínűséggel őszinte szívből tették ezt az emberek, de Isten nekik is pontosan ugyanazt mondja, mint amit József mondott a testvéreinek.

„Már megmondtam, hogy megbocsátottam nektek. Azt is megmondtam, hogy egyáltalán nem emlékezem a bűneitekre. Miért ragaszkodtok a saját gondolataitokhoz, ahelyett, hogy hinnétek nekem?”

A Bibliában mindenütt, szinte minden versben találhatunk olyan embereket, akik nem gondolnak Isten szívére, hanem a saját szívüket követik. Ha Önök, a saját gondolataik szerint úgy

gondolják, hogy van bűnük, attól fogva nem azon gondolkodnak, hogy Istennek mi lehet erről a véleménye, hanem abban a hitben maradnak, hogy van bűnük. Számtalan olyan ember van, aki ezzel szomorítja Istent és semmissé teszi Jézus kereszthalálát.

Kedveseim! Ha mindeddig Önök is ide tartoztak, akkor most arra kérem Önöket, vessék el maguktól az erről alkotott saját gondolataikat! Akármik is legyenek most azok, többé ne támaszkodjanak rájuk, hanem higgyenek Isten szívében és fogadják be Jézus beszédét.

„És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok—; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten tielőttetek. Nem ti küldöttetek engem azért ide, hanem Isten.”

Milyen szép is lett volna, ha József beszédére a testvérek szíve egybeforrt volna József szívével, és függetlenül attól, hogy milyen gondolataik voltak korábban, egyetértésben éltek volna.

„József, hát így történhetett meg mindez? Akkor most azt mondod nekünk, hogy nincs a szívedben gyűlölet? Drága testvérünk, hálásan köszönjük neked, nagyon köszönjük!”

Annak ellenére, hogy mindannyian ugyanabban az országban, sőt egy házban éltek, a testvérek nem tudtak másra gondolni, mint József lehetséges bosszújára, vagyis saját halálukra. József nagyon szenvedhetett emiatt.

Kedveseim! Miközben ezt a részt olvastam a Bibliában, felismertem, hogy a mai koreai keresztények is épp olyan makacsak, mint a történetben szereplő fivérek. Istent ez nagyon elszomorítja. Ezért most forduljunk meg teljes szívünkбől! Olyan módon változtassuk meg a gondolatainkat, hogy azzal örömet tudjunk szerezni Istennek.

A fivérek azt gondolták, hogy József bosszút akar állni. Nem lett volna szabad ezt gondolniuk. Hinniük kellett volna József szavának.

Amennyiben úgy érzik, hogy bűnösök, úgy érzik, hogy a bűneik nem nyertek bocsánatot, tagadják meg ezeket a gondolatokat. Fogadják el Isten élő Igéjét, melyet erről mond nekünk. Ezentúl ne a saját gondolataik szerint éljenek, hanem Isten szíve és Isten Igéje szerint. Bármit is mondjanak a megérzéseik, ha Isten Igéje azt mondja, hogy nincs bűnük, akkor nincs bűnük. Legyenek bármennyire gonoszak, ha Isten azt mondja, hogy többé nem emlékezik a gonoszágaikról, akkor Isten nem emlékezik meg róluk. Ha többé már nem bíznak magunkban, nem hisznek a saját gondolataikban, hanem Isten Igéjébe vetik a bizalmunkat és hitünket, akkor pontosan ezzel fognak Istennek örömet szerezni.

Isten Igéje azt mondja, hogy a bűneink eltöröltettek.

Nemrégiben megtartottuk az alapképzést azoknak az egyetemistáknak, akiket a Good-News-Corps kötelékében a világ

minden szegletébe szeretnénk misszionáriusként küldeni. Erre a képzésre hatszázötvenen jöttek el. Különböző egyetemeken végeztünk toborzást, melynek eredményeként nagyjából kétezerszáz egyetemista jelentkezett. Ebben az évben hétszáz egyetemistát szeretnénk kiválasztani és kiképezni, hogy 2006-ban kismisszionáriusként delegáljuk őket.

Első lépésként október 3-án tartottunk egy bevezető rendezvényt, majd szerveztünk egy workshopot, amely október 27-től 30-ig tartott. Itt kapták az egyetemisták az első képzést.

Az egyetemisták a négy nap alatt szerfelett megváltoztak. Épp ma délután volt egy összejövetelük. Az egyikük, aki a doktori disszertációját írja, egy színdarab bemutatásán keresztül mesélte el az élettörténetét.

Meglehetősen csúnyácska volt, az esze sem vágott valami jól, az édesapja folyton leszidta, az édesanyja gyakran megverte, az osztálytársai pedig megvetették. Ez az egyetemista, aki így élt, részt vett a Good-News-Corps rendezvényén, ahol négy napos képzésen esett át. A végén bizonyágtételként elmondta, hogyan változott meg. Amikor hallgattam és figyeltem őt, csodálatosan szépnek tűnt számomra.

Az emberek általában mindig a jó oldalukat szeretnék bemutatni és arról szeretnének beszámolni, hogy mennyire okosak, a rossz oldalukat pedig igyekeznek elrejteni. Ő viszont nagyon részletesen beszélt arról, hogyan vetették és alázták meg, vagyis pontosan úgy festette le magát, mint amilyen volt.

Vajon mi készítette arra, hogy ennyire őszinte legyen?

Az Ulsanban megrendezésre kerülő Bibliai Szemináriummal egy időben a KBS Csarnokban összegyűltek a Young-Nam határvidékéről származó Good-News-Corps egyetemistái is. Azon a rendezvényen egy egyetemista lány szintén bemutatta az ő színdarabját. Ez a lány az idén is részt vett a Good-News-Corps rendezvénysorozatán, a képzés során újjászületett és megváltozott. Korábbi életéről szóló előadását látva, mindannyian könnyeztünk.

A Good-News-Corps képzésein az egyetemisták gyakran megkérdezik tőlem:

- Lelkész úr, valóban megváltozhatunk négy nap alatt?
- Nos, mindeddig jártatok ugyan templomba, hallottátok Isten Igéjét, majd ti magatok próbáltátok megváltoztatni magatokat. Ez az oka annak, hogy nem sikerült. Mostantól ne próbálkozzatok azzal, hogy megváltoztassátok magatokat, hanem ürítsétek ki a szíveteket és fogadjátok be Isten Igéjét. Ha Jézus szíve beköltözik a szívetekbe, akkor automatikusan meg fogtok változni. Egyszerűen csak megváltoztok.

Tegnap este, a prédikáció után néhányan odajöttek hozzám és azt mondták:

- Park lelkész úr, én magam is lelkész vagyok, de csak most, itt, ezen a helyen születtem újjá.
- Én, mint rangidős presbiter szolgálom Istent, de csak ezen a szemináriumon fogadtam be Isten szabadítását és itt kaptam

bűnbocsánatot.

Kedveseim! Ezek nem nekem, Park Ock-Soo lelkésznek köszönhetőek. Isten Szentlelke volt az, aki munkálkodott bennünk.

Önök mindnyájan olyan emberek, akik eddig senki másnak nem hittek, csak a saját gondolataiknak. Úgy élték az életüket, ahogyan a gondolataik diktálták. De higgyék el, az a legkiemelkedőbb egyéniség, aki le tudja győzni és el tudja vetni magától a saját gondolatait. Biztosan azt gondolják, hogyan is lehetnének büntelenek, ezért arra kérem Önöket, hogy ne fogadják be ezeket a gondolatokat. József testvérei belemélyedtek a saját gondolataikba, de kérem, Önök dobják el maguktól a saját gondolataikat és inkább így gondolkozzanak:

„Igaz, hogy így gondolom, de Isten Igéjében az áll, hogy minden egyes bűnöm hófehérré lett.”

Nos, Kedveseim, Önök melyik utat választják? Önök is abba az irányba szeretnének menni, amerre a világ kereszténysége halad, vagy inkább abba, amerre Isten Igéje vezeti Önöket? A világ minden templomában azt hangoztatják, hogy bűnösök vagyunk. De ha mindenki ezt mondja is, én akkor is abban hiszek, hogy nem szabad a világi keresztény egyházak tanításait követni, amennyiben valaki Isten embere szeretne lenni, hanem igenis Isten Igéje mellé kell állnia.

A Józsefről és testvéreiről szóló történetünk leírja az Isten és mi

közöttünk fennálló viszonyt. József azt mondta, hogy fivérei ellene elkövetett vétkei már teljesen ki lettek törölve az emlékezetéből és a szívéből. Csak el kellett volna hinnünk, hogy már nem gyűlöli őket. De a testvérek nem tágítottak a saját gondolataiktól.

„Nem, ez nem lehet. József bosszút fog állni rajtunk. Miért ne tenné? Nagy és gonosz bűnt követtünk el ellene.”

De pontosan ezek voltak azok a gondolatok, amelyek miatt József olyan nagyon szenvedett. Amennyiben ma este Önök is azt gondolják, hogy a bűneik még mindig léteznek, akkor gyötrik Isten szívét. Kérem Önöket, hogy ma este, ettől a perctől fogva hagyják el a saját gondolataikat. Annak ellenére, hogy József testvérei nem hittek József beszédének, mi mindannyian hinni szeretnénk Isten Igéjében. Ámen?

Jézusnak tegnap azt mondta nekünk: Fiam, a te bűneid megbocsátattak. Ez ránk vonatkozik, pontosan ránk.

Végezetül olvassunk el még egy versszakot Pál Rómabeliekhez írt levelének 8. fejezetéből. Ez a 30. vers:

„Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”

Isten tehát rendelkezett felőlünk. Azt mondta, hogy igaz emberek vagyunk. Hogy miért? Azért, mert Jézus vére minden bűnünket eltörölte. Függetlenül attól, hogy mi hogyan látjuk, Isten szemszögéből minden bűnünk megsemmisült. Most az a

kérdés, hogy Isten látása, vagy az Önök gondolatai a helyesek? Igen, a valóság az, hogy csak Isten látása igaz. Ezért ne a gondolataikban, hanem Isten Igéjében higgyenek!

A 33. vers azt mondja:

„Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít.”

Kicsoda vádolja az Isten választottait? Igazán nagyon hálásak lehetünk. Korábban, templomba járó emberként azt gondoltam, hogy a bűneim az életemben már nem nyerhetnek bocsánatot, hiszen naponta vétkeztem. De ez csak az én gondolatom volt. Hiszen ebben az ígérésben Isten azt mondja, hogy a bűneimet eltörölte és igaz ember lettem. Úgy döntöttem, hogy elhagyom a saját gondolataimat és csak Isten Igéjében hiszek. Önök is vessenek el mindent és higgyenek Isten Igéjében, amely igaz embernek mondja Önöket. Hisznek ebben? Aki hisz ebben, az kérem, mondja hangosan, hogy ámen. Ámen! Halleluja!

Hogy mivel szerezhetnek örömet Istennek? Isten ugyan örül annak, ha adakoznak vagy alázatosan szolgálnak neki, de a legjobban annak örül, ha hisznek annak tényében, hogy a bűneik a hónál is fehérebb lettek. Aki nem hisz ebben, az elszomorítja Istent. Bárki bármit is mondjon Önöknek, ne hallgassanak rá, sőt még a saját gondolataikban se higgyenek. Egyszerűen csak fogadják be Isten Igéjét.

Isten azt mondta nekem, hogy igaz ember vagyok. Isten azt

mondta, hogy a bűneimről többé már meg nem emlékezik. Jézus vére által minden bűnöm hófehérré lett. Annak ellenére, hogy sokat vétkeztem, többé már nem vagyok bűnös.

Amikor már nem fognak ragaszkodni a saját gondolataikhoz, hanem Isten Igéjében fognak hinni, akkor Isten lesz a legboldogabb, Jézus pedig örömében arra fog gondolni – jól tettem, hogy meghaltam a kereszten, mert ez a sok ember megszabadulhatott a bűneitől.

Nos, akkor mostantól fogva többé már ne adjunk okot Istennek a bánkódásra. Tovább már ne tartsák szomorúságban Isten Szentlelkét, hanem hagyják el mindannyian a saját gondolataikat. Én abban bízom, hogy Önök mindannyian sziklaszilárdan meg fognak állni az Isten ígéretébe vetett hitben.

A Jó Hír Misszió egy olyan missziós szervezet, amely az Evangéliumot hirdeti. Munkája során számos formában hirdeti az Evangéliumot Magyarországon, hogy az emberek megismerjék Krisztus szeretetét és munkálkodását, amely által örök életet nyerhetnek.

A misszió tevékenysége: evangelizációs rendezvények szervezése a nagyvárosokban, prédikációkat tartalmazó könyvek, brosrák kiadása, a "Jó Hír" címet viselő, havonta megjelenő folyóirat megjelentetése, szemináriumok szervezése és lebonyolítása, misszionáriusok képzése és delegálása Korea szerte, valamint más tengerentúli országokba.

Jó Hír Misszió
www.johirmisszio.com

Könyvajánló

Ock-Soo Park bestseller könyve

A Bűnbocsánat és az újjászületés titka

A bűnbocsánati Isten legnagyobb ajándéka, melyet az embereknek adott.

A bűn miatt az emberiség elszakadt Istentől. Ahelyett, hogy Isten békéjét és áldását birto-
kolnák, félelemben és sötétségben élnek. Ám
ebből egyedül csak a bűnbocsánat jelenthet
kiutat.